

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

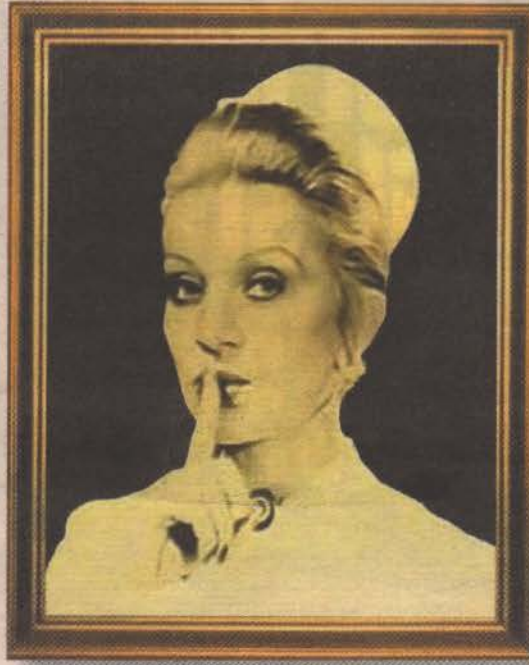
O

T

SAYI 3
MAYIS 2013
FİYATI 5 TL
KKTG FİYATI 5.75TL

HANİFE YAŞAR
SİBEL KARAKAYA
HARUN KARAFAK
KADER ÖZCAN
SONER ÇİÇEK
KADİR DOĞAN
NİLÜFER KORKU
SEÇKİN GÜNEŞ
İSMAİL KARNAK
NEBİ SOYDOĞAN
AHMET YILDIZ
KENAN KAYA
VAHDETTİN CENGİZ
ZEYNEP AYBÜKE BARAŞ
KERİM HÜSEYİNOĞLU
MUHAMMET AYDOĞAN
AHMET SEFER BAKAR
SEDAT KAÇAR
ERCAN YETEN
SERDAR TUĞAN
AHMET GÜNEY
ERSİN EKER
TANER KALELİ
FAHRİ ÇALIŞKAN
SADETTİN ÇAM
TAYFUN SARI
CENGİZ TAYOĞLU
İBRAHİM AYDIN
SEZER BIKMAZ
VELİ GÖK

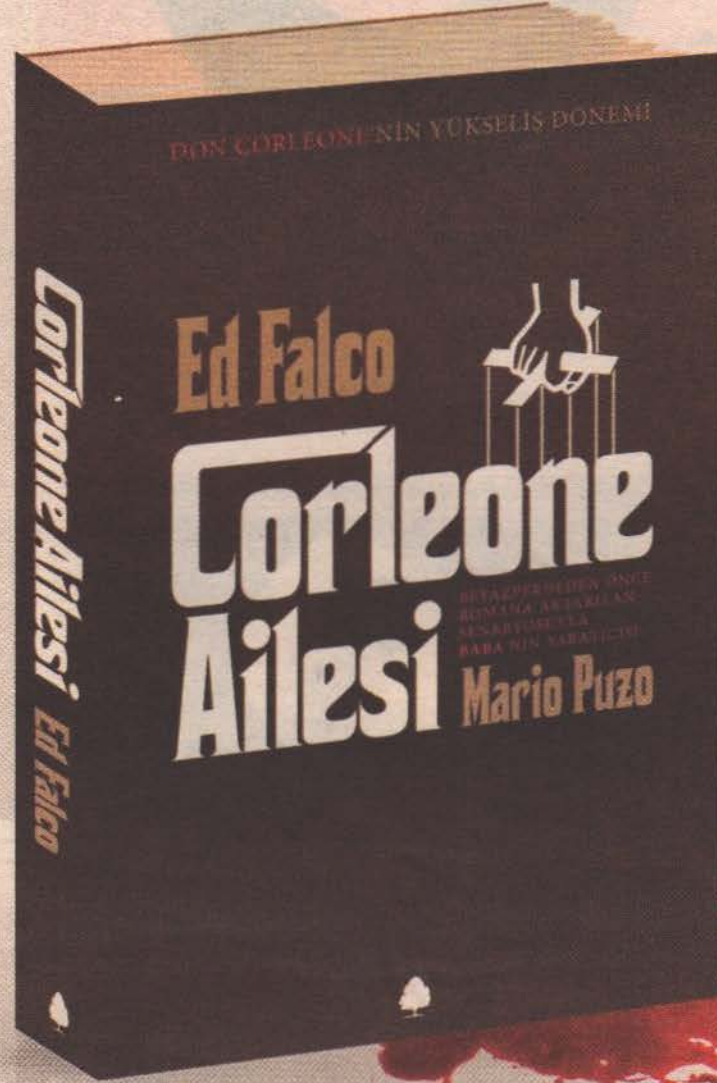

Ed Falco

Corleone Ailesi

BEYAZPERDEDEN ÖNCE
ROMANA AKTARILAN
SENARYOSUYLA
BABA'NIN YARATICISI

Mario Puzo

SİZE REDDEDEMEMEYECĞİNİZ BİR TEKLİFİMİZ VAR:

İZİN VERİN SİZİNLE HATIRLADIĞÇA GÜZELLEŞEN
BİR ANIMIZI PAYLA ALIM!

Baba'nın yazarı **Mario Puzo**'nun yayınlanmamış senaryosundan bir roman: **Corleone Ailesi**

New York ve tüm ABD Büyük Buhran'dayken zeytinyağı tüccarlığından Don'luğa uzanan
kayıp yükseliş dönemi beyazperdeden önce Ed Falco'nun kalemile okurlarla buluşuyor.

Sinemasal bir anlatım, tutarlı detaylar
ve vurucu bir son.

- *Booklist*

Mutlaka okunması gereken bir destan.

Bana güvenin. Hayran kalacaksınız.

- *New York Post*

DENİZ'DEN BİR ANI

Bir gece, oldukça ileri bir saatte, sanırım gece yarısını oldukça geçmişti, yatağımdan sarsılarak uyandırıldım. Deniz'in, önemli bir konuyu benimle konuşmak istediğini söylediler. Akşam sayımı çoktan yapılmış ve koğuşların kapıları kapatılmıştı. Kaldığımız yerler arasında, cezaevi ölçülerinde uzak sayılacak bir mesafe bulunuyordu. Gece vakti bunca kapıyı aşip, oraya nasıl gideceğim diye düşünmeye başladım. Uyandıran arkadaşın yüzüne umutsuzca ve biraz tembellikle baktım. Deniz'in gardiyanlarla konuştuğunu ve sorun çıkmayacağını söyledi. Alelacele giyinip kapıyı açtım. Bunca hazırlık yapıldığına göre önemli bir konu olmalıydı. Meraka düştüm, ara kapıları hızla geçerek, onların bulunduğu bölüme ulaştım. Koridordan Deniz'e seslendim. Hücrenin birinden kafasını uzattı ve **"Buradayım"** dedi. Girdiğim hücrede, o yıllarda ODTÜ öğrencisi olan ve Deniz'le aynı davadan yargılanan Semih Orcan'ı gördüm. Kollarını karnına kavuşturmuş, sırtını duvara dayamış acı içinde kıvranıyordu.

Ben, hâlâ gecenin bu saatinde Deniz'in beni neden çağırdığını merak ediyordum. Önce Semih'i sordum. Neden kıvranıyordu? Böbrek sancıları tumuş. Deniz yanıma gelip, **"Otur hele, biraz konuşuruz"** dedi. Sonra söze başladı, gayet ciddi şekilde şunları söyledi: **"Oral'cığım Semih'in ağrılarını ne yaptıysak durduramıyoruz. Sen Maocu'sun, belki akupunkturla acıyı kesebilirsin."** dedi.

Deniz, öylesine sevimli ve masum bakıyor ki, gülmekten kendimi alamadım. Hep birlikte makaraları koyverdik. Acılar içindeki Semih bile gülüyordu. 🌸

MOLOZ

Mayıs yaklaşırken havalar ısınmaya başlamış, aynı anda üzerimize derin bir sıkıntı abanmıştı. Arkasındaki sıraların müdavimleri için tahtada anlatılanlar, kulaktan girip beyne bile uğramadan hızla bedenden uzaklaşıyordu. Koro halinde "Yav bunlar ne işimize yarayacak" diye burun kıvırdığımız bombardımandan kurtulmanın çaresi var mıydı? Koridorlarda koşturacağımız 10 dakikalık teneffüs için 50'er dakika süren 5 derse katlanmak, gün kararıırken iyice ağırlaşan sınıf kokusunu sindirmek de neyin nesiydi? Camın ardından gördüğümüz kadıyla dışarıda hayat epey hızlı akıyordu. Çiçeklerin açması, doğanın yeşillenmesi giderek durağanlaşan öğrencilik hayatımıza yapılan kötü bir şaka gibiydi sanki.

Boyum uzun olduğu için arka sırada oturmuşluğum çoktur. O vakitler sınıfların duvar dipleri tembellere aitti. Fısıf fısıf konuşurlar, buz gibi espriler yapıp kıkırdamaya bayılırlardı. Annem öğretmen olduğu için öğrencilik mesaim hiç bitmezdi. Eve gelince defterlerimi kontrol eder; boş sayfaları gördükçe suratını asar, "Uyma şu tembel çocuklara" derdi. Bir defasında karışısına alıp ciddi ciddi konuştu: "Öğretmene gözlerinin bozuk olduğunu, orkadan tahtayı göremediğini söyle, yerini değiştirsin." Kaçarım yoktu, gittim konuştum ertesi gün. Öğretmenim "Nasıl fark edemedim" diyerek derin bir suçluluk duygusuna kapılınca ön sıraya geçtim. Oysa bir yalanla gelen bu değişiklik beni mutsuz etmekle kalmadı, bünyeme de dokundu. İnanmayacaksınız belki ama ön sıraya oturmamla, sapasağlam olan gözlerimin bozulması bir oldu.

Matematikim iyiydi iyi olmasına da sosyal bilgilere de ilginç çoktu. Bir gün Nezahat öğretmen "Polis kimdir?" diye sordu sınıfa. 1969 yılıydı, herkesten önce parmağımı kaldırdım ve bilmiş bilmiş cevapladım: "Hükümetin iudir!" Öğretmenimin bir anda suratının düşmesi, şaşırıcıydı doğrusu. Oysa sofrada otururken, o zamanlar gözüme dev gibi görünen babamdan duymuştum bu lafı. Öyle evde her konuşulunun okulda söylenemeyeceğini o gün öğrendim. Üç yıl sonra Deniz Gezmiş asıldığı gün, babamın ellerini birbirine vurup büyük bir üzüntüyle söylediği "Bir vammış, bir yokmuş, elafış mafış" cümlesini sinifta tekrar etmeyişi, aldığım bu dersten ötürüdür.

İnek olmaktan korkan bütün çocuklar gibi boş zaman kollardık. Gezelim, tozalım, top oynayalım, inşaatı süren Guraba'nın kum tepciklerinde yuvarlanıp, molozların içinde koşturalım, terden sırlıslıkdam olunca da tembihlere aldırmadan 15 kuruşluk Olimpos gazozları içip, renk renk plastik kadehlara dökülmüş 'bici bici'leri mideye indirelim. Ah bir de havalar iyice ısınsa, Merih pastanesine gidilse, külahta çilekli dondurma yense, O zamanlar dondurma sadece havalar ısınınca yenirdi ve henüz süslü folyo paketlerin içine girmemişti. Üstelik açık dondurmanın mikropu ve pis bir şey olduğu da bilim insanlarının keşfedilmemişti. İşte, elimize geçen ilk harçlıkla dondurmaya koşmamız, ne diyeyim cahillikmiş meğer:

Tatil günlerimiz sabah hızla geçiştirilen kahvaltıyla başlar, ardından fırlayıp çıkılan sokakta akşama kadar top koşturulurdu. Ter üzerimizde kurur ama yine de pis kokmazdık. Haftada bir kazanın altı yakılır, kurnadan maşrapa

dolusu kaynar sular kafadan aşağı dökülür, velhasıl banyo günleri bol çılgınlıkla geçerdi.

Günler günleri kovaladı ve nihayet 1 Mayıs geldi çatı. Tatil olduğu için okula gitmedik tabii. 'Bahar bayramı' diye bilirdik 1 Mayıs'ı, kırlara çıkma günüydü. 1 Mayıs'ın işçi bayramı olduğunu ise çok sonraları öğrendik: Duvarlardaki 'Yaşasın 1 Mayıs' yazılarından, afişlerdeki miting çağrılarından. Biraz okuyunca biliniyor oluyordu her şey: 1925'te resmen kutlanan işçi bayramı, el çabukluğu marifetiyle 1935'te bahar bayramına dönüşmüştü. İşçiler bütün resmi bayramlarda ücretli tatile çıkarken, yasayı çıkartanlar 1 Mayıs'ı bahar bayramı ilan etmekle kalmamışlar, bir de tatili ücretsiz hale getirmişlerdi. İşçiler de bayram kудayacağız derken bir günlük yevmiyelerinden olmuştu.

Hafızamda film kareleri gibi parçalıdır bundan sonrası. Babamın öfke ve üzüntüden kıpkırmızı bir yüzle eve gelip, "Taksim'de nüfus ayarlaması yapıyorlar" dediği yılın 1977 olduğuna eminim. Sonraki yıl Taksim'e gelenlerin sayısında büyük bir azalma olduğunu da biliyorum. 1979, sokaklarda faşistler ve polisle köşe karpıma oynadığımız yıldır. 1950'lerde aydınların, yazarların, 1 Mayıs'ı kutlamak yerine çantalarını hazırlayıp, polislerin alıp götürmesini beklediklerini o yıl öğrenmiştim ki, sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Hepimiz evlerden toplayacaklarını düşünüp telaşlanmıştık. Aramızda nasıl haberleşecek, baskınları kimden öğrenecektik? Öyle ya, telefon hâlâ pek az kişide vardı ve bağlandığı evlerde üzerine danteller örtülen lüks bir şeydi o zamanlar. Evlerimizde mi kalmalı, yoksa kenti terk mi etmeliydik? Neyse ki korkulan olmadı, kimse bize dokunmadı. Ama içimde ukdedir: Saklanma planları yapmak yerine Behice Boran gibi "1 Mayıs'ı ille de kудayacağız, yasak masak dinlemeyiz" diye sokaklara dökülebilirdik. Kim tutabilirdi ki bizi?

İstanbul artık yasak kentti ve 1 Mayıs, sıkıyönetim kararıyla 1980'de de yasaklandı. Ben Davutpaşa'da mapusluğumun ilk ayını doldurmuşken, herkes Kocaeli'ye taşınmıştı miting için. Ardından 12 Eylül... Bütün gösteriler, yürüyüşler ve dahi iki kişinin yan yana yürümesi bile ikinci bir emre kadar yasaktı artık. 1 Mayıs ise hafızadan silinecekler listesinin en başına yazılmıştı. Zaten herkes hapisteydi ve 1 Mayıs yıllarca duvarın arkasında kaldı.

Öyle duvarın arkasında kaldı dediysem, hafife alın diye değil. Bilmeyenler için anlatayım: Dayak da yense, ateş de açılrsa annalar, kutlamalar; illa ki yapıldı içeride. Koridorda ya da havalandırmada toplanılır; örgüt temsilcilerinden oluşmuş konseyin üzerinde anlaşıldığı bir metin okunur, sol yumruklar havada 'devrim şehitleri için' saygı duruşu yapılır, sloganlar atılıp marşlar söylenirdi. Genellikle anma sürerken

kapılar hızla açılır, eli coplu, urbası boklu bir sürü, sökün edip üstümüze saldırır, aramızdan koparıp aldıklarını tekme, yumruk, dipçiklerle hücreye tıkardı. İşte o günlerde 1 Mayıs'ta yakasına kırmızı karanfil takarak Taksim'de dolaşanlar olduğunu duyardık. Tank paletinin altında sürüklenen ülkede, ilaç gibi gelirdi bu haberler. Sonra "demokrasi geldi" dediler: Nasıl oldu, neden geldi, gelen neydi diye sorınayın. Kapılarına kilit vurulmuş sendikaların kapısı yeniden açıldı ama içerisi boştu. Sendikalar açılınca 1 Mayıs yeniden hatırlandı, o gün salonlara doluşuldu.

Neyse ki "Salon yetmez alan olsun" diyen çatlak sesler duyuldu. Sonra çatlak büyüdü, 1 Mayıs uzun yılların ardından açık havaya taşındı. Salon kutlaması yerine miting yapmak iyiydi iyi olmasına da, tahammülsüzlük bir Osmanlı geniydi bu memlekette ve silah sesleri hiç dinmedi bir daha. Sürüklenen insan, yanan lastik, havada taş, sıkılan gaz, inen cop, patlayan mermi, yırtılan pankart ve düpedüz ölümle anılır oldu 1 Mayıslar yine. İşte genç kadın, laleleri o 1 Mayıslardan birinde dövdü. Lalelerin boynu eğik görüntüleri medyaya çerez oldu sonrasında. Dayak yiye laleler, işçilerin, gençlerin, kadınların, çocukların öldürülmesini haklı kılan eşsiz bir malzemeye dönüştü. Benim için ise "Polis kimdir?" sorusuna ilkokul sıralarında verdiğim yanıtta hiçbir değişiklik olmamıştı.

Ardından kentsel dönüşüm icat edildi, yoksullar yenik bir ordu gibi kentten sürülürken, nihayet sıra Taksim'e de geldi.

Polisin, faşistin, futbol maçında nefret biriktirmiş holiganın serbestçe gösteri yaptığı Taksim'i vermemekti dertleri ve ne yalan söyleyeyim bayağı direndiler: Gaza boğup, üzerimize panzer sürüp, tazyikli sularla açık havada duş yaptırdılar cümlemize. Ve bir gün özgürlük geldi, Taksim alanı serbest oldu. Nasıl oldu, neden verdiler, onlar mı verdi, diye sormayın.

Ardından kentsel dönüşüm icat edildi, yoksullar yenik bir ordu gibi kentten sürülürken, nihayet sıra Taksim'e de geldi.

Emek'imizi tarumar edip, yoksulun meydanına el koymaya karar vermişlerdi. Her yanı kazıp, molozları meydana yığıldıktan sonra gazcı bakanın düğmesini çevirip sesini açtılar: "Taksim alamaz!"

Egzozu, dumanı, asbesti, konserveyi, donmuş gıdayı, kimyayı, boyayı, kolayı, hormonu, gedeyi üzerimize kustukları yetmedi. Kavganın bin yıllık meydanını molozlarla işgal edip anılarımızı kazdıkları çukurlara gömmek istediler.

Biliyorum, siyah önlüğün eşitliğini, açık dondurmanın, Olimpos gazozunun, küçük plastik kaplardaki 'bici bici'nin lezzetini, tek kale maçlardaki gol sevincini, arka sıranın tembel çocuklarına pencereden vuran ışığı; bunların tümünü unutturmaya başardılar. Ama eminim, bu defa yanıldılar: Çünkü bırakın moloz dökmeyi, çukura gömmeyi, üzerinde tepinsen bile insan, elinde kalan son kaleyi asla teslim etmiyor. 🗡

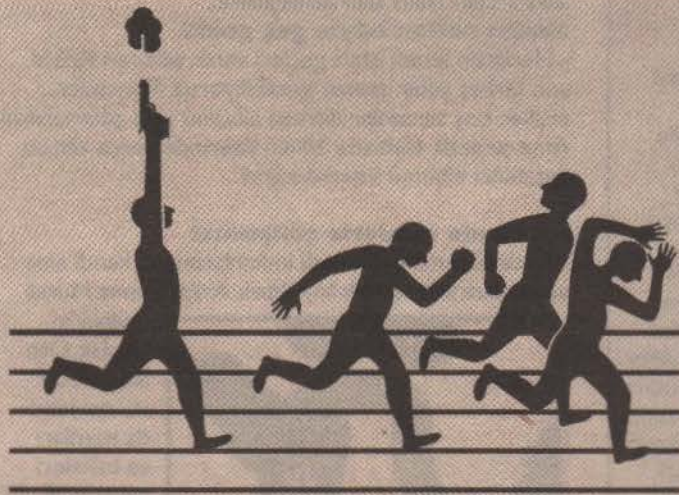
BİR FOTOĞRAFIN ÖYKÜSÜ

2 Eylül sonrası 1 Mayıs girişimleri, hep ağır müdahalelerle karşılaşıyordu. 1989 1 Mayıs'ı da onlardan biri. Resmi makamlar 1 Mayıs'ın kutlanmasını yasaklamıştı, insanlar çeşitli noktalardan Taksim'e çıkmaya, 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışacaktı. Tarlabası sokaklarından meydana çıkarak 1 Mayıs Emek Bayramı'nı kutlamak isteyen işçi ve öğrenciler, polisin sert müdahalesi ile karşılaştı. Çok sayıda gösterici gözaltına alınıyor, darp ediliyordu. Müdahale kısa zamanda çatışmaya dönüştü. Şişhane Meydanı'nda toplanan az sayıdaki gösterici, polisin şiddetine taşla sopayla karşılık vermeye çalışıyordu. Sayıları azdı, Kasımpaşa'ya doğru ilerlerken, Taksim'den ve Şişhane'den gelen polisler silahlarını çıkardı. Havaya da ateş ettiler, göstericilerin üzerine de...

Çok kısa zamanda, Kasımpaşa'ya doğru kaçan göstericilerden birinin vurulduğu haberini aldık. Gazeteciler, Mehmet Akif Dalcı'nın yanına polislerden önce ulaştı. Vurulan gencin arkadaşı yanbaşında oturuyor, korku ve dehşet içinde yardım istiyordu. Polisler gelince, o da kaçmak zorunda kaldı. Gazeteciler, panik ve şaşkınlık içinde fotoğraf çekmeye çalışırken, yaralı sanılan gencin başından vurulduğu anlaşıldı... Mehmet Akif Dalcı, olay anında hayatını kaybetmişti.

O olay bir dönüm noktası oldu. 3 Mayıs'ta Zeytinburnu'ndan cenaze kaldırılırken, binlerce kişinin tören yapmasını istemeyen polis cenazeyi kaçırdı, gelenlere büyük şiddet uyguladı. Çok insan yaralıydı. Mehmet Akif Dalcı'nın öldürülüşüne tanıklık eden gazeteciler bu kez yalnızca fotoğraf çekmek yerine, yaralılarla ilgilecek, yardım edecekti. Bunun bedelini ağır ödedik. Çoğu gazeteci şiddete maruz kaldı, kolları kırıldı, fotoğraf makineleri parçalandı. Polis aracına alınarak dövülenler, öldü sanılarak yola atıldılar... O olaydan 2 gün sonra yaşadığımız tanıklığın ağırlıyla, fotoğraf makinelerimizi İstanbul Valiliği önüne bıraktık. Takvim 1989'u gösterse de, 12 Eylül'ün karanlığı sürüyordu ve o kadar şiddete karşı verilebilecek tepkimiz buydu... 🌿

Tam gaz siyaset...

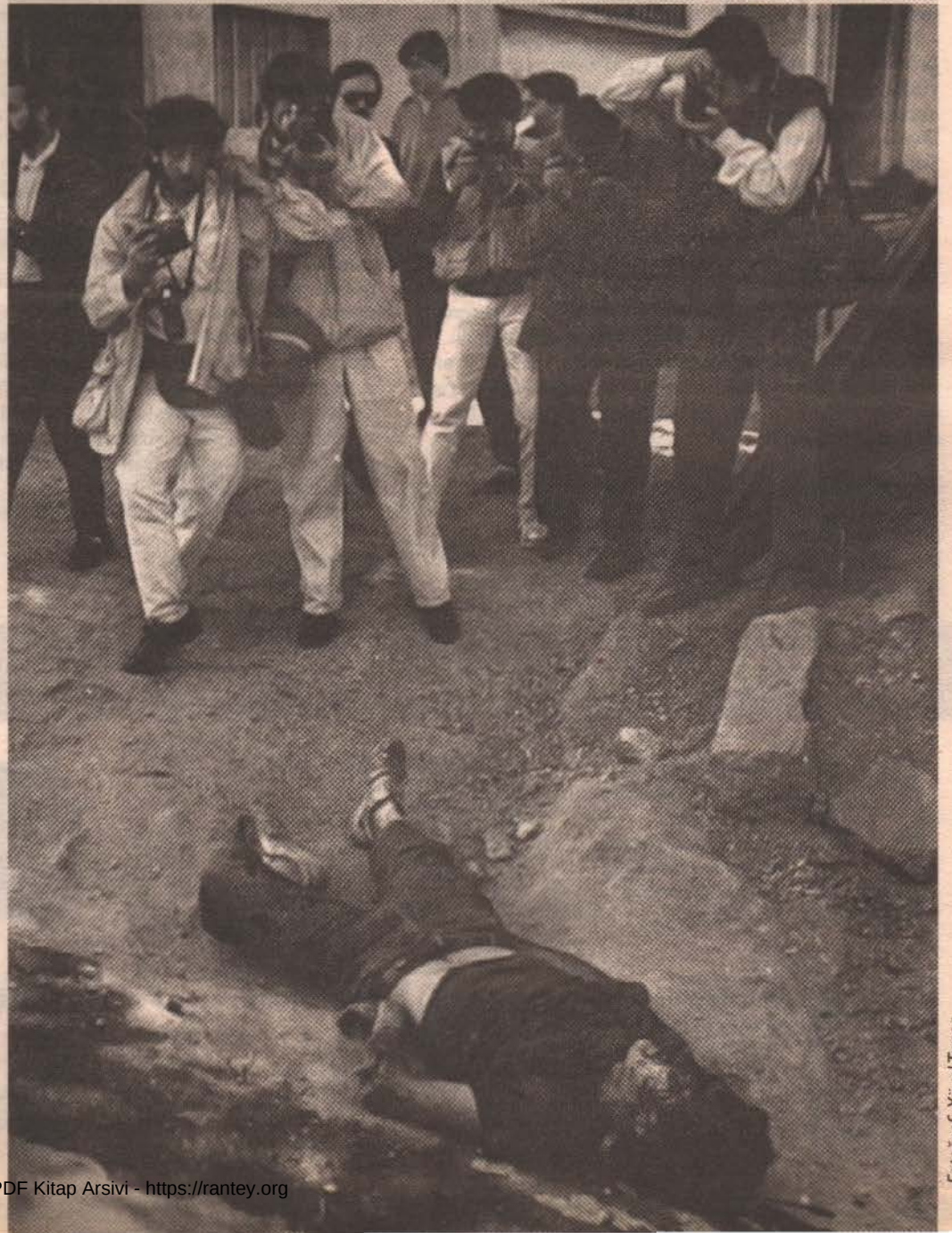
Start!

Yenilgi

Kapı fotoğrafı

Fotoğraf: Yücel Tunca

ALO OOOO! OT'tan arıyoruz

Dergimizin kapağında yer alan isimler 2013'ün ilk aylarında, iş kazalarında ölen işçilerden sadece birkaçına ait. Günde ortalama 172 iş kazasının yaşandığı, ölümlü iş kazalarında Avrupa birincisi ülkemizin 1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMI kutlu olsun!

Alo OT'tan arıyoruz, Adalet Arayan İşçi Aileleri mi?
- Evet, buyrun.

Bu ayki kapağımızda, 2013 yılı başında hayatını kaybeden işçilere yer verelim istedik ama hepsinin ismini sığdıramadık!
- Doğrudur, maalesef ölümlü iş kazalarında Avrupa birincisi ve aynı zamanda dünya üçüncüsü bir ülkeyiz.

Adalet Arayan İşçi Aileleri ne zaman ve neden kuruldu?

- 2008'de İstanbul Davutpaşa'da bir maytap atölyesinde gerçekleşen patlama sonucu 21 işçi hayatını kaybetmiş, yüzlerce yaralanmıştı. Gönüllü hukukçuların da desteğiyle, birbirini daha önce tanımayan insanlar Davutpaşalı Aileler olarak bir araya gelmeye başladı. Sonrasında da, hayatını kaybeden emekçilerin aileleri olarak adalet arayışımız güçlenerek devam etti.

Vicdan ve Adalet Nöbeti nedir ve neler yapıyorsunuz?

- Mayıs 2012'de, diğer ailelerle birlikte ortak mücademizi duyurabilmek için kamuoyuna ve basına bir ilk sesleniş diyebileceğimiz "Vicdan ve Adalet" nöbetleri başlatıldı. Ayrıca isclenayetleriniunutma.org isminde bir ana web sitesi, takip edilen her bir iş cinayeti davası için ayrı birer site kuruldu. Yine aynı amaçla 2012 yılı için bir almanak hazırlandı.

İşçi güvenliğini sağlamak çok mu zor?

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi zor değildir. 2013 yılındaki bilgi ve teknolojiyle, zaten ölümler abestir ama maalesef günde 5 ila 8 işçi, iş cinayetlerine kurban gidiyor.

'İş kazası' yerine 'İş cinayeti' denilmesini tercih ediyorsunuz değil mi?

- Evet, kesinlikle! Defalarca iş bırakma eylemleri ile kamuoyuna seslenen Kozlu'daki 8 maden işçisinin önlenabilir ölümleri, nasıl kaza veya kader olabilir? Denetim raporlarında defalarca yazılmasına rağmen önlem alınmaması sonucu, gece çıkan yangında can veren 11 işçi nasıl eğitimsizlikle suçlanabilir? Görevi bile olmayan bir işe çağırılan Bedaş işçisi, 45 dakika can çekişerek hayatını kaybettiyse; ölümünden nasıl kendisi sorumlu tutulabilir? 1 Mayıs İşçi ve hatta diğer bütün tatil ve bayramlardan muaf sayılan, gece gündüz çalıştırılan dizi ve set işçileri hayatlarını kaybederken, işveren nasıl "işine gelen çalışır işine gelmeyen çalışmaz" diyebiliyor? Davutpaşa'da hayatını kaybeden 21 işçi ve yaralanan yüzlercesi adına açılan dava, nasıl 5 yıl sürebiliyor ve hâlâ gerçek sorumlular yargılanmıyor? Adı organize olan sanayi sitelerinden sadece birinde meydana gelen patlamalar sonucu 20 kişi hayatını kaybedip, onlarcası yaralanırken; nasıl adamakıllı bir bilirkişi raporu çıkması yıllar sürüyor? Denetimsiz çalışma koşulları, organizasyon eksikliği gibi sebeplerle neden ölelim? Duyduğumuz işçi ölümü haberlerini neden kanıksamak zorundayız? Bu sebeplerden ötürü ısrarla **'İş Kazası' değil 'İş Cinayeti'** diyoruz. Kamuoyu olarak bunu düşünmeli ve bu soruların aslında, buzdağının sadece ucunu gösterdiğini fark etmeliyiz. Hâlâ hayattayken; neden, nasıl ve niçin sorularını sormaktan vazgeçmeyelim. Tepkimizi çoğaltmak için, hepimizi her ayın ilk pazar günü Galatasaray meydanında tutulan **'Vicdan Ve Adalet Nöbeti'**ne davet ediyoruz.

Çok teşekkürler...

- Biz teşekkür ederiz.

Merhaba, Alo OT'tan arıyoruz, Kök Grubu'ndan Kaan Sezyum mu?
- Ben Kaan, evet.

Kök grubu albüm çıkarıyormuş?

- Evet, sonunda çıktı. Biz bir grup iyi arkadaşız, zaten toplamda da 3 kişiyiz. Bas gitarda Kerem Tüzün var, benim hayatımda gördüğüm en iyi bas gitaristlerden biri. Gitarda ve vokallerde Cem Ömeroğlu var, o da bambaşka güzellikte bir gitarist. Davullarda da ben varım. Cem'le Kerem'e ayak uydurmaya çalışıyorum.

2003'ten beri berabersiniz, albüm neden böyle geç geldi?

- Herkesin kendi işleri güçleri vardı, açıkcası Kök'e son birkaç yıldır zaman ayıramıyoruz. Konserler, tatiller, boş zamanlar derken albümü yeni çıkartabildik. Ama şu anda elimizde 20'nin üzerinde parça var, bu yaz ikinci albümü kaydediyoruz.

Albümde kimlerle çalıştınız?

- Albümü tamamen kendi imkanlarımızla, kendi alet edevatlarımızla çaldık kaydettik. Arkadaşımız Murat

Gülbay'ın, Maslak Oto Sanayi'deki stüdyosunda da kayıtları ve miksleri paketledik. Mastering'i de yine Oto Sanayi'de Berkay Tok ustaya yaptırıldı.

Albümü nerelerde

bulabileceğiz ve en yakın konser ne zaman?

Albüm, Anadolu Müzik'ten çıkıyor. Mayıs ayında Eskişehir'de ve İstanbul'da çalacağız, Peyote'de programa bir bakın ya da daha temizi facebook.com/kksesler adresinden bizi takip edin.

Müzik hayatınızda başarılar...

- Teşekkürler.

BUGÜN NE DİYSEN? (Gün içinde en sık kullandığınız laflar)

Gülse Bırsel

- Bi şekide halledicez.
- Hayat kıyak.
- Bi hafta ara versek ölüyo muymuşuz?
- Ya vakit ayırmam çok zor.

Ali Nesin

- Hayır.
- Zamanım yok.
- Maalesef...
- Olmaz.
- Herkes bir şey istiyor, kimse bir şey vermiyor!

Fatma Girik

- Ne diyorsun yavrum sen?
- Ne diyorsun?
- Yavrum!

Zafer Algöz

- Çay demlendi mi?
- Burada sigara içiliyo mu?
- Şu haberlere bi bakalım.
- Trafik var mı?
- Beşiktaş'ın durumu nedir?

Ahmet Hakan

- Nabersiniz gundiler?
- Hafazanallah.
- Hay bin kunduz!
- Muhteris vay!
- Lanet olsun adamım.

Hazal Kaya

- Ne?
- Eyvah!
- Hadi bee!
- Bak (Hem göstermeli hem cümlelerin açıklığı olarak)
- Ne olabilir ki!?

Niyazi Koyuncu

- Çay var mı?
- Olmadı şimdi hocam.
- Ben böyle işin!
- Yavrum Niyazi Koyuncu bunlar.
- Hocam.

Özer Aydoğan

- Sigara versene.
- Bi tost yerim.
- Yaş olmuş otuz.
- Ebem s.kildi!

24 yıldır İstanbullu. Sohbet ediyoruz, sonunda bana “Yıkılmadı mı caminin olduğu yer?” diye soruyor. Hiç gitmemiş, hiç görmemiş... Yeter Gün’ü Süleymaniye’ye küstüren hikâyeyi anlatacağım.

SÜLEYMANİYE YIKILDI MI?

“Teyzem evci çıkardı beni. Banyoda baktım sabun koymuş ‘Teyze bunda domuz yağı varmış, elimi bununla yıkamam ben’ dedim. Ne yapacağını bilemedi. Ağladı...”

Hafızasının en derinlerine sakladığı anılar bir fotoğrafa geri gelen Yeter Gün’ün 12 yaşından bir kare. Düzgün Baba’dan, köyü Dereova’dan, “Gitme” diyen annesinden uzakta, günahlar ve korkularla harmanlanan günler:

12 yaşında, köy meydanında. Yaşıtı kızlarla beraber, adı “Okumak” olan bir hayalin ardından içi kelekleniyor. “Bak ben okumasaydım denizde boğulurdum. Sen de İstanbul’da okumak ister misin?” diye soran vali Kenan Güven’e coşkuyla “Evet” diyecek...

“İlkokuldan sonraydı. 11-12 yaşındaydım. Tunceli’ye bir vali gelmişti, Kenan Güven. Köylerden bir hayli öğrenci toplandı. Bunun için de babamı görevlendirmişlerdi. Babam o zaman Müftülük’te çalışıyordu. O sene otobüs turlar, 7-8 kız Nazimiye’nin Dereova köyünden çıktık. İstanbul’a geldik...”

Annesinin “İstemiyorum” sözünü “Ben okumak istiyorum” yanıtıyla geride bırakıp, bir avazda İstanbul’a varan Yeter’i burada Vali’nin anlattığı harikalar diyarı beklemiyor: Süleymaniye Camii’ne komşu, hapishaneden hallice bir binaya girecek, bir yıl boyunca duvarla gökyüzü arasında Elif Ba seslerine karışan bir hayat sürecek...

“Hapishane gibi bir yere geldik. Etraf betonu, sadece bahçeye çıkıyorduk, orada da sadece gökyüzünü görebiliyorduk. Dayım geldi, vermediler. Erkek gelince salmıyorlardı. Yalnızca, teyzem geldiğinde evci çıktım. Burasının Kuran Kursu olduğu, iki yıl sonunda İmam Hatip Liseli’ne gidebileceğimiz söylendi. Ben okul diye heyecanla beklerken, büyük bir hayal kırıklığı yaşadım.”

Geldikleri gibi başları örtülen kızlar namaz kılmayı, Kuran-ı Kerim okumayı öğrenir. Okumak istemeyenlere cevap hazırdır: “Sizin inanmanız küfür, sizinkiler taşlara tapıyor, sen de günahkârsın.” O ana kadar Alevi inancıyla yaşayan kızlar için ömür boyu sürecek yarılma böyle başlar...

“Eve döndüğüm zaman yadırgıyordum. Ailem mi yanlış yapıyor, ben mi yanlış yapıyorum? Çelişki içinde kaldım. Okul tatil olunca yanımda takvim götürdüm, takvime bakıp namaz kılmaya devam ettim. Aileme kötü davranmaya başladım. ‘Bu sabunu kullanmayın,

bu kremi sürmeyin, Sana yağı almayın, içinde domuz yağı var’ demeye başladım. Ablamlara ‘Neden açsınız, kapanın’ diyordum. Düzgün Baba’ya gittik, annelere ‘Bu taşlara putlara niye tapıyorsunuz’ diye kızdım.”

Yazın sokaklarda pardösüyle gezen, ailesine küsüp, depresyona giren bu kızlar 12 Eylül sonrası Tunceli’de başlayan asimilasyon politikasının ilk meyvesi...

“Geri döndüğümüzde kapalıydık, başörtülü, pardösülü bir grup düşünün. Sokakta yürürken sınıtıyoruz. Tunceli’de hâlâ başörtülü insan yoktur. Bizim hâlimiz belliydi, koyun sürüsü gibi. Komşular şaşınıyordu. Başımı, Tunceli’ye döndükten iki sene sonra zorla açtım. Bir gün teyzemin eşi geldi, annemin eşarbını aldım panikle, günah diye başımı örttüm. Ablam çok kızdı bana. Eşarbımı da zorla o çıkardı. Ben bayağı bir kapırmıştım kendimi.”

Yeter’in, Süleymaniye’nin ardından ikinci durağı Suadiye’de Tuğba Kuran Kursu. İki senelik macera, üçüncü yıl ailesinin kızlarının durumundan endişelenmesiyle son bulsa da; eve geri dönen Yeter’in, hayatına geri dönmesi hayli zaman alacak...

“Düzgün Baba’ya gittik, yine söyledim. O günün akşamı bir rüya gördüm. Kolumu kestiler. Çığlıklarla uyandım. O rüyadan sonra onların inancını yeniden benimsemeye başladım.”

Banyoda baktım sabun koymuş ‘Teyze bunda domuz yağı varmış, elimi bununla yıkamam ben’ dedim.

Yeter’in yaşadığı coğrafyayla şekillenen kaderi, döndükten beş yıl sonra yine iş başında. Bir kez daha -bu sefer temelli- İstanbul’a gelecek, bu kez zorunlu göç yüzünden...

“İstanbul’a tekrar 18 yaşında geldim. Ailemin desteğiyle hayata döndüm. Onlar destek olmasaydı, çok uzun sürebilirdi. Artık Düzgün Baba’ya gidiyorum ama hâlâ bir sürü şeye günah diye bakıyorum. Ezan okununca duygulanıyorum, radyonun açık olmasından rahatsız oluyorum. Kızım var, o okuyor. Yazları Dersim’de ona dilimizi de öğrettim. Bir daha Süleymaniye’ye hiç gitmedim. Yıkılmadı mı o caminin olduğu yer?”

Yeter Gün’ün yok saydığı bu hikâye, Özgür Fındık’ın ‘Olağan Haller’ belgeselinde kullandığı fotoğrafı görmesiyle geri geliyor. O kadar çok yılı içine alan bir travma yaşamış ki, konuşurken, çoğu şeye yanıtı belli: “Hatırlayamıyorum...”

İşin künyesini çıkaralım. 12 Eylül Askeri Darbesi’nin ardından Tunceli’ye atanan Vali Kenan Güven öncülüğünde, 3 bine yakın çocuk İmam Hatip Liseleri’ne gönderildi, şehre 82 cami yapıldı, mezar taşları ‘şirk’ olduğu gerekçesiyle yıkıldı, 10 yıllık süre boyunca köylere yapılan “ziyaret”lerle halkın dinî bilgileri sorgulandı. 3 bin çocuğa ulaşamadım ama içlerinden Yeter Gün’ün hikâyesinin sonunu arz ederim:

“Sekiz kardeşiz, altısı üniversite mezunu. Sadece ben ve ablam okuyamadık. Ablam erken evlendiği için, ben bu kurs yüzünden okumadım. Büyük bir heyecanla gitmişim ama okuyamadım maalesef. Bu kursa gittiğim için yatılı bölge okulu hakkımı da kaybettim. Sonradan aileme çok kızdım, onları hiç affetmedim. Okuyamamış olmak içimde bir ukde kaldı. Hâlâ düşünüyorum. Bize bunu niye yaptılar?”

Atilla Çapraz. Yol dadaisti. Kendisine “Renksiz Çapraz” diyor. Sokaklarda “AX” lakabıyla anılıyor. Bir nevi filozof. Düşüncelerini; Beyoğlu, Kadıköy, Şişli, Aksaray civarında duvarlara, kaldırımlara yazıyor. Sokak öğretmeni kıvamında sorular soruyor. Yazdıklarının hepsi birbiriyle bağlantılı ve güncel konuları da ihmal etmiyor. Polislerle arası pek yok. Çevredeki esnaf, onu emekli öğretmen sanıyor. Atilla abi kendisini anlattı...

KONUŞMAK YASAK, SUSMAK DA MI YASAK!

Ben yalnız ve sıkıntılı bir Badamım. Yalnızlığım baş başa kalmışım. 1961 senesinde Kastamonu'nun Araç ilçesinde doğdum. 8 kardeşiz. İnsancıl bir insanım. Avcı bir insanım. Üç yaşında sol gözümü kaybettim. Karaçalı diken yok etti gözümü. Ondan sonra her şey tekti benim için. 12 yaşında sigaraya başladım. O zamandan beri içerim. Son yıllarda günde ortalama 4 paket içiyorum. Bir ara saz çaldım ama anlam çıkaramadım, bıraktım. 24 yaşlarıma kadar orada büyüdüm, sonra ayrıldım.

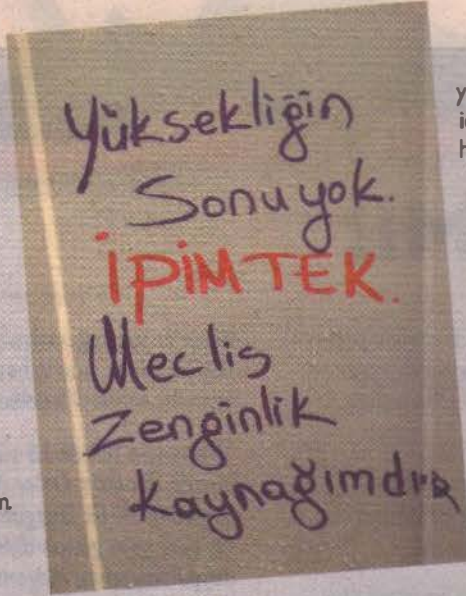
Hayatım boyunca çeşitli işlerde çalıştım, sigortasız ve seviyesiz işlerde. Ben kendi adıma hiç maaş almadım. Liseden sonrasını da okumadım. Üniversiteyi kazandım ama gitme gereksinimi görmedim. Ben sarhoş doğdum, ayyaş oldum.

Bütün öğretmenler kopyacıdır. Tüm profesörler kopyacıdır ama hepsi öğrenmek için kopyacıdır. Kitaplar kopya. Emekçilik çok zordur. Ben de öğretmenim bir anlamda, onlardan farkım yok. Soru soruyorum.

Kendimi bildim bileli duvarlara yazarım. Bak benim sol gözüm yok. Güzel gözle bakmak sakıncalıdır. Rahmetlikler bunun için güzel gözle bakar. Hem sarhoşken hem değilken yazırım. Duvar yazıdır. Yazı duvardır. Emek gücüdür duvar yazısı. Soruyorum; sağ gözümde mi daha çok günah var, sol gözümde mi?

Yazdıklarımın temeli, beynimin temeli tektir. Temel sorudur, problemdir. Söz yalnızdır. Ben öğrenmek ve öğretmek için soruyorum. Bizim gibiler büyümedikçe, kimse anlaşılmaz. Biz o kadar emek verdik ki; kimse yüzümüze bakmadı. Yazıları biz yazılır, cezasını biz çekeriz. Onlar çekmez. İnsanın temeli, cevap veremediklerini yazmaktır.

Ben ilk duvar yazılarına ‘Tek Yol Devrim’le başladım. Dev-Yol’cuydum. 1980’de Türklük Araştırma Vakfı’nın senesinde içeri girdim. 4 sene 2 ay ağırlaştırılmış hapis cezası aldım, bunun üçte ikisini yattım. Sonrasında 17 ay 20 gün Eskişehir’de gözetime alındı. Ali Asker cezaevi arkadaşım. Ben

yazmaktan, o türkü söylemekten içerideydi. Ben hayatımda herkesle, herkes olmaya çalışan biriyim.

Hiç evlenmedim. Nişanlanmak isterdim ama. Ben hiçbir zaman bir kadını aldatmadım. Hiçbir kadın benimle evlenmek için yanıma gelmedi.

Ne sağda ne solda...

Ortadadır benim dilim.

T harfi benim. Türkiyeli olduğum için, bu benim. Unkapanı’nda bir otelde kalıyorum. Oranın parasını kardeşlerim verir. Bana da arada sırada atarlar bir şeyler. Solakta yaşamaya başladıktan sonra diğer günlük paralar zaten gelir seni bulur:

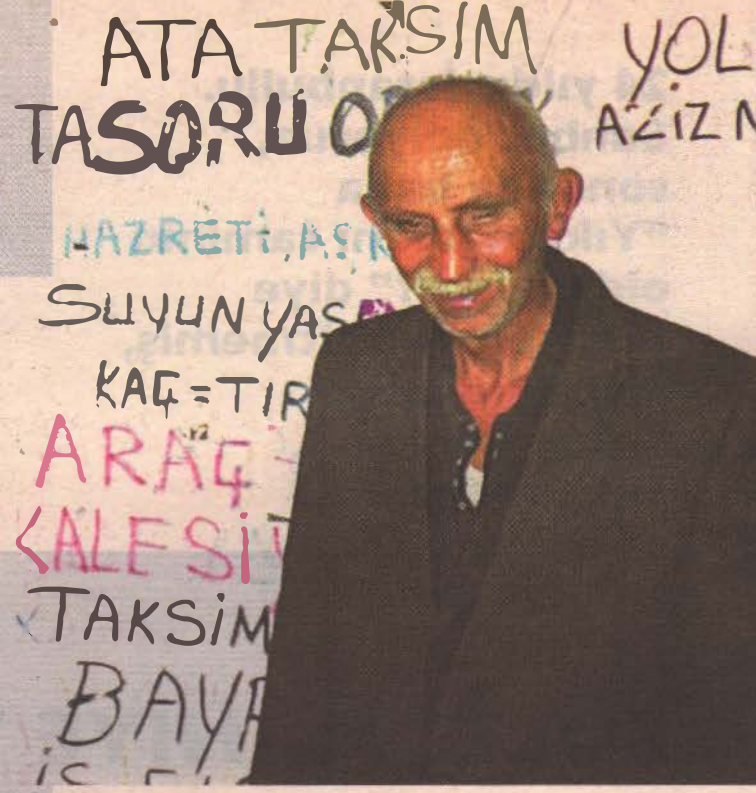
Alkolik olduğun zaman para seni bulur; sen alkolü bulursun. Bazı oteller bitli olduğu için kalamıyorum oralarda. Bit, sokakta olmaz. Hastane bahçesinde uyumayı tercih ediyorum bazen. Orada yatmak pozitif bir yaşam biçimi oluşturur insanda. Geceleri gelen yaralıların, ölmek üzere olanların sesleri çıkmaz aklınızdan.

Kitap yazmayı düşünmedim ama küfür de olsa insan bir şeyler yazmalı.

Şiir okurum sadece. Ben okumakla mükellefim. Nazım Hikmet’i çok severim. Alkolizmin etkileri gibidir kitap, ilk önce baş ağrıları çekerken

ama sonra geçer, baş ağrılarından kurtulursun alkolik olduğun zaman. Ufak yazılar olmazsa, büyük yazılar çıkmaz ortaya. Ben ufak yazılardan yanayım. Yoksa bu memlekette bir daha Aziz Nesin’ler yetişmez.

Alçakta olmanın faydası yok. Yüksekte olmanın faydası yok. Dikkatli olun...

Atilla abinin yazdıklarından:

- A verir. Öç alır. Bu anlaşılırsa Tek-Yol’a gelirsin.

- Alan-verenle aynı yerde bulunmaz.

- Latincenin adını kim koydu?

- Baba yaşı ne olacak?

- Kanuni Sultan Süleyman, ana yaşı mıydı?

Baba yaşı mı?

- İstinaden kurulmuş anayasa.

- Ataturizm

- Camın yaşı kaç?

- Suyun yaşı kaç?

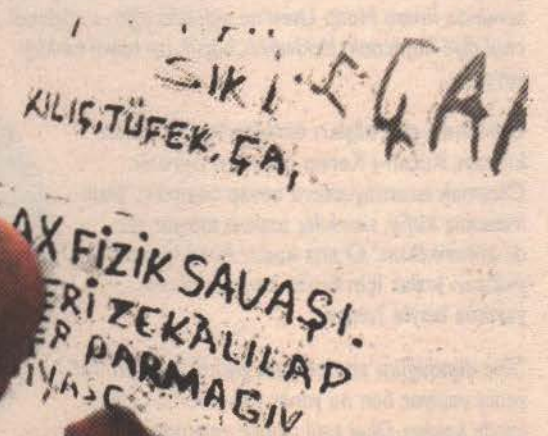
- Korkma bir şey olmaz İstanbul’dan.

- Molla Çelebi’nin öğretmeni kimdir?

- 34 TR hürdür hür kalacak.

- Araç kozmos. Kozmos makinedir. Makine vekillik. Vekilsin, vekilim. Vekillik inisiyatifdir. İnisiyatiflik de; ya sensin ya benim ya da onlar.

- Çizgili çizen adamın adı ne? Bunun cevabı, toprak kavgasına götürür herkesi.

ÜLKELERDEN BİRİNDE

Ötekiler gibi,

Bayraklı, toplu, tüfekli,

Kutsal kitaplı, mağbetli

Katil kahramanlı,

Kahraman katilli

Ülkelerden birinde,

Akılsızlarla akılsızlar

(Hepsi savaş suçlusuz.

Kimin eli kimin cebinde

Savaşınlar bilemedi.)

Öldürdükçe birbirlerini

Akıllarını başlarına toplayıp

Bariş tellallığına çağırılmışlar

Akıllı bildiklerini.

Onlar da bilir

Demokrasiz banş

Tapusuz ev satmaya benzer.

Müteahhit vazgeçip

Başınıza yıkılınca

Aracıyı da pişman eder

Bariş istemeyenler-

Davadan döneni

Vur diyenler.

Kim ki taraf bilinir

Bariş kaybeder.

Kim ki kazanmak ister

Savaşı körükler.

Taraflar kaybetmeli ki

Bariş kazansın.

Herkes hain olsun ki

Silahlar sussun.

İstanbul'da 15, Ankara'da 5, İzmir ve Samsun'da 2'ser çocuk... Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'in, sayılarının sadece 24 olduğunu iddia ettiği sokak çocuklarından 25. ve diğerlerinin hikâyesi...

SOKAK GÜNLÜĞÜ

- Sabahın erken saatleri herhangi bir sokak

O sabah da diğer sabahlardan farkı olarak uyuyordum. Cep telefonuma üç kez çağrı bırakıldı. Genelde bana ulaşmak isteyenler çağrı bırakma yolunu seçmediğinden, telefonun kimden/kimlerden geldiğini tahmin ettim. Sabit bir numaradan gelen çağrıya karşı, Forti'yi aradım. Forti'nin sinyalle topladığı paralarla aldığı telefonuna hiç kontör yüklemek nasip olmadı. Telefonu ilk çalıştı açan Forti "Benim olduğumu nasıl tahmin ettin abe?" dedi hiçbir bölgede kullanılmayan şivesiyle, benim bir şey dememe fırsat tanımadan "Kaş kahvaltısı hazırlıyoruz güzel abem!" deyip saçına bir kahkaha attı. Ardından "Kontör yazmasın abi!" cümlesiyle kapadı telefonu suratıma. Kahvaltaya iştirak edeceğimden, gayet emindi. Yanılmadı da...

Mekana gittiğimde, ana caddeyi karşıdan gören bir yere mevzilenmiş 8 tane çocuğun arasına oturdum.

Gonzales, Bozo ve Ferdi biraz daha önde, komut bekleyen av köpekleri ciddiyetinde yolu seyrediyorlardı. Forti'nin suratında, telefonda bana savurduğu gevrek gülüş hâlâ duruyordu. Önünde duran poşetin içerisine domates, salatalık, soğan ve hangi yollardan tedarik edildiğini çok da düşünmediğim yeşillikleri doğrarken "Hazır ol abi, özel bir salata bu, yedikten sonra bir tüp 'bally' çekmiş gibi sarılacaksın!" dedi. Hayatta ne ile övünüyorsun deseler, bu salatayı söylerdi Forti. Sebzeler, poşet içerisine doğrarken aniden Gonzales zincirinden boşaldı, caddeye doğru tam gaz koşmaya başladı, arkasından Bozo ve Ferdi. Neler olduğunu Gonzales'in elinde zarf, suratında aptal bir gülümsemeyi görünce anladım. Düğün arabalarını takip edip, kırmızı ışığa ve trafiğe takılan arabadan zarf istiyorlardı.

Salatanın hazırlanmasından sonra yere serilen kartonun üzerinde bir poşet salata, beş ekmek ve 10'a yakın aç duruyorduk. Yere rahat oturmak için, pantolonlarının arasına sıkıştırılan tiner şişeleri çıkarıldı. Tiner bezleri gizlendi. Afiyet olsun komutuyla, salatanın bitmesi peş peşeydi.

Sokak çocuklarının da doğdukları bir gün vardır, çoğu doğduğu tarihi bilmesede de... Aynı günün akşamında bir sokak çocuğunun doğum günü partisi için hazırlıklar hızla başlamalıydı.

- Dış gece, herhangi bir sokak.

Parti dediysek, yüksek beklentiniz olmasın. Evde yapılmış sade bir pasta, iki litrelik sarı gazoz, 20 tane plastik bardak var. Mum ritüelinden bile vazgeçmememiz pek göze batmıyor. Doğum günü çocuğunun üzeri kir pas içerisinde, bir eşi yırtılmış terlik ve elinde tinere bulanmış bir bezle sallanarak geliyor. Lakabı "Hızlı Gonzales", gerçek adı sorulduğunda biraz düşünüyor. O kadar kullanılmıyor ki gerçek isimler, hatırlamak için zaman gerekiyor.

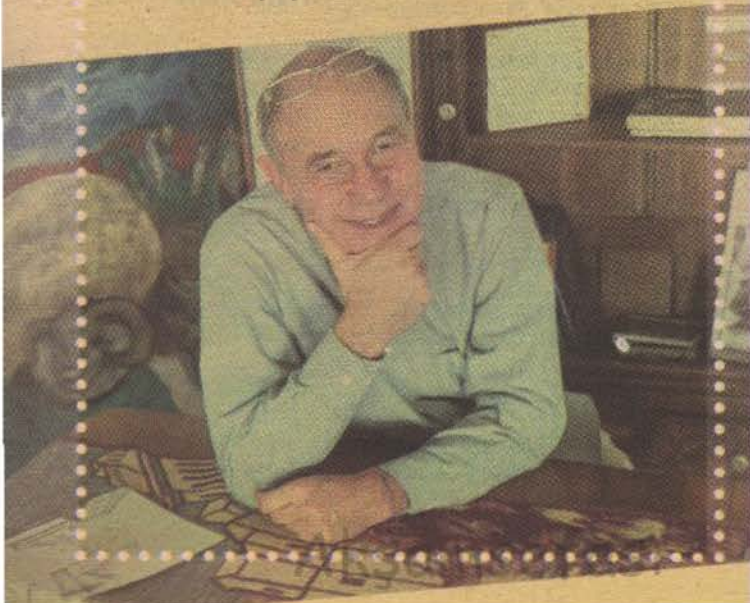
16 yaşını kutladığımız Gonzales, 6 yıldır sokakta yaşıyor. Annesini hiç tanımadığını, babasından nefret ediyor. Başka bir kardeşi olup olmadığını ve kaç yaşında yuvaya verildiğini bilmiyor. Eğer maddeyi bırakorsa, ileride dansçı olacak. Zengin olduktan sonra, sokak çocuklarına yardım eden bir demek kuracak. En sevdiği sanatçı "Arsız Belo" adında, arabesk rap müzik yapan birisi. En sevdiği yemek, kuru fasulye.

Sokak çocuklarının da doğdukları bir gün vardır, çoğu doğduğu tarihi bilmesede de...

Gonzales, alkışlar arasında pastasını keserken, bu şenlikten ısrarla uzak duran Memo'nun yanına oturdum. (Genelde böyle doğum günü kutlamalarında herkes beklenenden fazla mudu olur). "Hayırdır Mehmet, sen neden gel iyorsun yanımıza? Biryle mevzun varsa, ben gözerim konuyu." dedim, kavgadan oluşan bir gerginlik olduğunu düşünerek. "İnsan, tanımadığı insanı özler mi abi?" dedi sakın bir ses tonuyla. "İnsan hasret çekmek için doğmuş bençe" dedim, acısını tahmin ettiğim için. "Benim doğum günümde, bana ne hediye alacağını söylesem ayıp olur mu?" dedi, gözlerime bakarak. "Olmaz ama yapabileceğim bir şey olsun kardeşim" dedim, konunun basit bir kıskıncılık olduğunu düşünüp rahatladım.

"Annemin mezanını bul abi bana, ben hiç tanımadım annemi. İki yaşında yuvaya vermişler, orada büyüdüm diğerleri gibi. Biraz büyüdükçe, annemin öldüğünü söylediler. Annemi bul abi bana. Dua bilmiyorum ama bir kez olsun konuşmak istiyorum mezanın başında" dedi. Sustum.

Bazı hikâyeler var dinlemek bile çok ağır, bazı yaralar var dokunmak anlamsız, bazı çocuklar var acıyla büyümüş. Kimi; gözünüzün içine bakarak gezen, sizin bir kere görmediğiniz tınercilerden sadece birkaçı... Ve yanlarına oturup da dinlemek istersen, daha neier var anlatacakları...

FORTUNA

Gayya'nın anısına...

Yürüyorum. Yürünmesi gerektiği için değil. Sadece yürüyebildiğim için. Artık yürüyebildiğim için... Otuz iki yıldır sarhoştum. Tam otuz iki yıl. Sızmadan sızmaya uyandığım otuz iki defa on iki ay. Şimdi düşünüyorum da, kaybettiğim dengelerle bir Çin sirkı kurulur; düşürüp kırıklarımın camdan bir saray inşa edilirdi. Geceleri döktüğüm terle Taklamakan çölünde göller açar; sabah susuzluğumla aynı göller kuruyup giderdi. Ettğim küfürlerle koca bir neslin terbiyesini

bozar, attığım yumruklarla dünyanın bütün halılarının tozunu alırdım. Ağlattığım kadınlarla hamamlar dolar, söylediğim yalanlarla yeni dinler kurulurdu. Unuttuklarımla yüz hafıza silinir, düşüp kalkmalarımla bin diz çürürdü. Bu otuz iki yıl boyunca yaktığım bütün canlarla cennet taşar ve elbet cehennem daralırdı.

Otuz iki yıl, her gün, hiç usanmadan, yorulmadan, vazgeçmeden, boyumdan ve ağırlığımdan büyük, geçmişten ve gelecekte fazla içtim. Tıpası çekilmiş bir kuvvet gibi doldurup boşalttım kendimi. Bir şişe

ateş suyu için topraklarına ihanet eden Kızilderililerle akrabalığımı kanıtlayacak kadar; hatta Jack London kadar içtim. Ama ölmedim. Yaşamam gerektiği için değil. Sadece ölemediğim için...

Şimdiyse yürüyorum. Gayet ayık ve gayet kuru. Gayet topar ve gayet ciddi. Adım Gayya ve elli beş yaşındayım. Tekerleme gibi bir yaşta, kaldırımdan kaldırıma geçip kızıma gidiyorum. Hangi ara doğdu, hangi ara büyüdü, hangi aralardan geçip okumayı ne zaman söktü, bilmiyorum. Neye benzer, nasıl kokar, bir apandisti var mıdır, bilmiyorum. Kimi sevdi, kimi dövdü, solak mıdır, bilmiyorum. Yüzme bilir mi, gözü bozuk mu, o da içti mi, kaç yaşındadır, bilmiyorum.

Tek bildiğim, ona gittiğim: Kızıma...

Ama ölmedim. Yaşamam gerektiği için değil. Sadece ölemediğim için...

Adını Deniz koymuşlar. Ben orada değildim. Olsaydım da koyduğum adı hatırlamaz, sormaya utanır; sonra da utandırdığımı unutturdum. Birileri ona Deniz dedi, o da Deniz oldu. Birileri de bana bir zamanlar bir şeyler demişti ama ben Gayya oldum ve yürüyorum. Deniz'e gidiyorum. Üstüne üstüne. Baba olmaya...

Elimde bir adres, kolumda bir sızi, omzumda iki dövme, boynumda bir yara, yanağımda sakal, gözlerimde kara bebekler, yürüyorum. Bir kasabada kaç cadde olur? Kaç caddeden sonra orası bir kasaba olur? Kaç ağaç bir ormandır, kaç ölüm kıyamettir, onu da bilmiyorum ama sora sora arıyorum. "Deniz tarafına," diyorlar. "Oraya git. Sahil yolunda bu adres."

Bir dümenim olsa ancak o kadar kırarım deniz tarafına. Dalıp dalıp çıkıyorum sokaklara. Kemik dişli köpeklerin, evleri uçan perdelerin, kalbl delik ağaçların gölgelerine basa basa yürüyorum. Elimdeki adres kaderim olup karşıma dikilene kadar...

Tam da hayat denilen oltanın misinası bollaşıp, salya gibi dudağımdan kenarından akacakken, sırtımı denize verip yutkunuyorum. Alnım da terli, sırtım da. Elimdeki kağıt bile ıslak. Adresin mürekkebi dağılmış, cadde adı parmak izim olmuş. O sırada denizden bir rüzgâr geliyor. Karşımdaki kapıya çarpıp yüzüme vuruyor. Yüzümden akıp gömleğimin yakasından içeri giriyor ve kamburumu çıkarıyor. Yaşlıyım. Kapıyı çalıyorum. Çalıp kaçacak yaşta. Ama kaçmıyorum bu defa.

Bir kız açıyor. Bensiz hayatında zaman durmadıysa eğer, benim kızım değil. Boyu belime geliyor. Biraz bakıyor, biraz düşünüyor; sonra da başını çevirip bağıriyor: "Anne!" Deniz'in sesi kendinden önce geliyor: "Kımmış?" Küçük kız soruyor: "Kımsın?" Bilsem söylerim, diyeceğim, canım içmek istiyor:

"Buyurun?"

Ve işte karşımda. Hayatımda ilk kez. Çöllü bir çocuk gibi bakıyorum Deniz'e.

"Baba?"

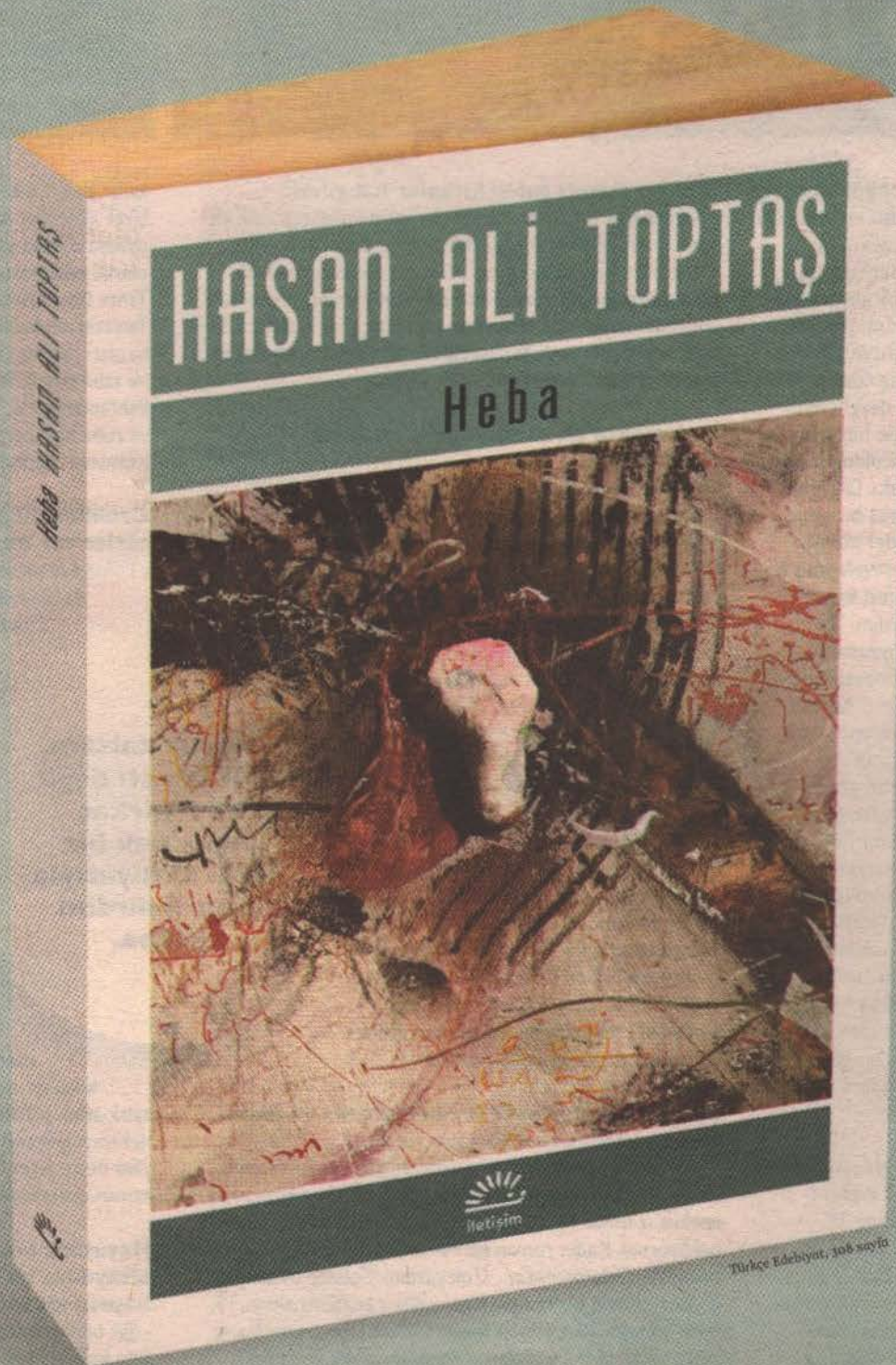
Gerisini anlatırmayın bana. Bir gece anlattım zaten, Emre diye bir adama. O size çizer hikâyenin devamını. Ressammış ne de olsa. "Olabilir," demiştim hatta. "Mümkündür... Ben de ayyaşım." 🌿

Çizim: Emre Orhun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yalnızlık, pişmanlık, askerlik, heder olmuş bir ömür...

Heba, göz gözü görmez insafsızlığın, doğruya benzemeye muvaffak olan yalanın, utanmazlığın, lincin, kısıtılmışlığın romanı... Yalnızlığın, pişmanlığın, askerliğin, heder olmuş bir ömrün romanı... Sadık okurları için yeni keşifler sunacak, yeni tanışanları sadık okurlara dönüştürecek bir Hasan Ali Toptaş romanı...

heba.iletisim.com.tr

TÜM
KİTAPÇILARDA

**Gazeteci,
çevirmen ve yazar
VIVET KANETTİ ile
kitaplar hakkında
konuştuk.**

ŞİİR İLAÇTIR BAŞUCU İLACI

Çocukken en ilginçli çeken kitaplar neydi ve hangi kitabı geçmişe dönüp yeniden okumak isterdiniz?

- Okumam yazmam bile yokken ilgimi ilk çeken, bir kitap değil, annemin dergileriydi. Gündüz herhangi bir saatte annem yatağına girer, bir dergiyi eline alıp kıvrır, bedenini orada bırakıp zihnen çok uzaklara ışınlanırdı. Omuzu ardından dergideki resimlere bakardım. Öyle söktüm okumayı galiba, çok erken... İmrene özene. Foto romanların serpiştirildiği, o zamanın kadın dergileriydi bunlar. Annemin hiç kıpırdamaksızın kendine hiçbirimizin giremediği bir haz ve kaçış alan yaratışı, çocukluğumda tanık olduğum iki büyük mucizeden biri oldu. Diğerine gelince... Piyano çalan Ermeni komşumuz hoş bir genç kızdı ve muhtemelen onu kendime rol model olarak seçmiştim. Salonlarında sehpa üstünde çerçevelenmiş bir küçük kız fotoğrafı dururdu. Annem ile annesi kahvelerini içerlerken, o fotoğrafın önüne dikilip sorardım: "Bu kim?" Komşu kızı yanıtlardı: "Ben". Aklımı oynatacak gibi olurdu. Karşımdaki genç kız hangi cambazlıkla o çerçevenin içine bir bebek olarak girebilmişti? Komşu kız her gün tane tane bu mucizenin sırrını açardı bana ama akşama dek tüm o bilimsel açıklama küçücük kafamdan uçmuş olurdu. Bir sonraki ziyarette gene aynı muamma, aynı dipsiz sorularla kavrulmalar, gene çaresizce sehanın önünde bulurdum kendimi: "Bu kim?" Fotoğrafın gizemiyle, yazının gizemi hayatıma eşzamanlı girmiş oldular. Birkaç yıl sonra, tek başıma okuduğum, bana ait ilk kitabın şoku: Pinokyo. Gece onu düşünerek rüyaya dalmak, her sabah uyandığımda ona üzölmek, onu teselli etmek istemek... Pinokyo'yu yakıcı bir tutkuyla sevdim. Her şey vardı o öyküde ve bu kez ben her şeyi tek başıma anlamıştım. Cansız sanılanın gizli canı... Cansız olana üflenebilen nefes: Sanat ve edebiyatın en güzel tanımı. Varoluşun dayanılmaz 'sınırdaklı'. Kendimi şımartıp Pinokyo'yu baştan sona yeniden okumalıyım.

Çevrilmesi en zor kitaplar hangileri ve çevirisini özellikle yapmak istediğiniz kitaplar neler?

- Çok az çevirim var benim, dörtte üç buçuğu da 26 yaşımdan öncesine ait işler. Yirmili yaşlarımdan yarısından sonra tek çevirdiğim Caniko ve Caniko'nun Sonu oldu... Ama hiç nadir değil, yedi romanım ve denemelerim yerine öncelikle çeviriyle ilgili düşüncelerimin sorulması. Bunu iki şeye bağlıyorum. 1- Romancılığı belli bir dalgacılık, hatta gizli kibir sayılabilecek bir hafiflikle taşımış olmama. 2- Birilerinin bu hafifliği başta türlü algılamasına. Her neyse, yeni nesillerce sıfırdan keşfedilme umudum diri kalıyor böylece; bu da azımsanmamalı.

Size en çarpıcı gelen kitaplar hangileri?

- Kendine ait bir ritmi olanlar. Herkesin kullandığı dilin alt katmanları üzerine düşünenler. Yeni bir nefes getirenler. Daha önce hissetmediğimiz... Geçmiş bir asra ve tarza özenmeyenler. 19. yüzyıla özenmelerle yazılmış romanlara katlanmam mesela. Hani öyle saga filan gibi olanlara... Beni en çok onlar esnetir. Yazılışında bir yeni soluk, yeni tını, yeni mantık muhtaka olmalı.

Bitirmekte en zorlandığınız kitaplar hangileriydi?

- Ulysses'i bir çırpıda okuyabilene bravo. Gençliğimde defalarca başladım ve bıraktım. Başladım bıraktım... Hakkından geldim sonunda ve de her sayfasının tadını çıkararak. Çok incelikli bulduğum Musil'de de başlarda zorlanır; sonra teslim olurum. Tolstoy'u yıllarca bekletmiştim. Erken yaşta fanatik Dostoyevski'ci olduğum, sonra da hayatımı gene bir fanatik Dostoyevski'ciyle birleştirdiğim için. Neyse, Tolstoy'a girip çıktıktan sonra da Dostoyevski'ci kaldım. Ve Çehov'cu. Şimdi Çehov etrafında bir belgesel fikrim var. Türk edebiyatında kimilerince 'zor yazar' kategorisine yerleştirilen Vüsat O. Bener'i hep soluk soluğa okudum. Kafka'da da hiç zorlanmadım. Daha ilk okumada mizahını hissetmiş olma da övünürüm bazen. O sıralar herkes için sadece çile ve azaplar prensiydi. Çoğu kez büyük haksızlık, bu kategorileştirmeler... Gereksiz ve sınırlayıcı ürkütmeleer.

Sizl en çok etkileyen kadın romancı ve kadın roman kahramanı hangisi, neden?

- Son yıllarda kadın romancılarından en zevkle okuduğum, Zadie Smith. İt Kopuk Takımı'nın yazarı Jennifer Egan'ın da korkusuz üslubunu çok sevdim; yeni romanlarını heyecanla bekliyorum. Kadın roman kahramanları arasında favorilerim, öncelikle Colette'inkiler... Çok yazdım Colette üstüne ve o denemelerin bir kısmını Kız Ayakları kitabıma aldım. 19. asrın sonuyla 20. asrın en başında tahvil alım satımı, borsa işleri, kaçak pirinç konularını konuşan, erkek bedenini ve meyveleri aynı dille tartan, kendi emekleriyle geçinen, mesai çıkışı lokantaya bir başına yemeğe giden kadınlar bunlar. Colette'te hiçbir kadın intiharı yoktur mesela. Anna Karenina, Emma Bovary ve nicelelerinin aksine, en 'günahkâr' Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadın dahi Colette'te intihar etmez... Hepsi baş döndürücü birer genç afet iken, önce vuruşa vuruşa, sonra bezik oynaya oynaya yaşlanmayı kabul ederler. Romanda ve genel olarak edebiyatta büyük devrimdir bu... Sevgi Soysal'ın Tante Rosa'sının da gönlümde ayrı bir yeri vardır. Junijiro Tanizaki'nin kadın kahramanlarını severim. Hepsi değil ama bazıları müthiş çelişkili, çok katmanlı kadın- bireylerdir. Ve tabii biricik Scott Fitzgerald'ımın tüm, tüm kadın kahramanlarını... Üç cümlede hemen ete, sinire, kemiğe ve ruha bürünen. Fitzgerald hayranlığımı ikinci romanım Kurabiye Saatinde romanıma da koymuştum.

Özellikle düşkün ya da mesafeli olduğunuz türler var mı, varsa neden tutumunuz böyle?

- Polisliye mesafeli kaldım. Yanlış tabii, çok yanlış... Onları da okumak gerek. Hayatta başınıza bazı özel belalar geldiğinde eşekten düşmüş karpuzla dönmek için, hiç değilse!

**Mecbur kalsam,
tüm hayatı değil
ama birkaç
yılımlı tek bir
şairin külliyyatıyla
geçirebilirdim
galiba.**

Sizce anlaşılması zahmetli olan kitaplar hangileri?

- Felsefe kitapları. Hegel'in dili pek caziptir ve bir edebiyatçıya öyle farklı pencereler açabilir ki! Ama kakaosu yoğun çikolatalar gibi günde biri iki cümle yeter. İlla "kimi kim" maratonuna soyunmamalı. Heidegger'in dili 'de büyüleyici. Wittgenstein'inki keza... Benim biraz ilkem: bir felsefe kitabından, hiçbir şeyini anlamadan karıştırdığınız tıp kitabından, bir elişi ya da maragozluk broşüründen, berbat bir şarkıdan, kötü bir diziden olağanüstü ipuçları çıkabilir. Amaçsız, aylak aylak yürümenin faziletlerine de inanmalı. Besinin nereden geleceği belli olmaz; serüvenin en baş döndürücü yanı da bu. Aşırı klasikçilerin (müzikte ve edebiyatta) hiçbir zaman çözemeyecekleri sır. Gene aramızda kalsın.

Hayatınız boyunca aynı kitabı okuyacak olsaydınız bu kitap ne olurdu? Diğer bir deyişle, başucu kitabınız nedir?

- Şiir biktırmayabilir belki. Mecbur kalsam, tüm hayatı değil ama birkaç yılımlı tek bir şairin külliyyatıyla geçirebilirdim galiba. Mesela Haşim'in şiirlerini okur okur, sonra ezberlerdim. Hem söz hem şarkı niyetine... Siyah Kuşlar, Karanlıkta Beyaz Kuşlar, Kuğular, Yarasalar... Şiir ilaçtır. Başucu ilacı. 🌸

“Her katilin
bir hikâyesi vardır,
o hikâye ki,
size insanı
anlatır.”

Tapınak Fahişeleri

“Karakteri karakter yapan, sayılamayan, görülemeyen,
sıralanamayan, habire değişen özelliklerinden
bahsediyorum: örneğin yardımsever olmasından,
öldürme dürtüsünden, kıskançlığından, korkaklığından,
kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmasından,
idealistliğinden, sadece kendini düşünmesinden,
nedensiz yere kötülük yapmasından, acı çekmekten
hoşlanmasından, durup dururken yalan söylemesinden,
şahane bir hayat sürerken her şeyi bırakıp kaçmasından,
çirkinliğiyle övünmesinden, acı çektirmekten zevk
almasından, dört rakamlı sayıları kafasında çarpıp
bölebildiği halde alışverişe çıktığında kazıklanmasından,
gözünü kırpmadan insanları öldürdüğü halde ayağı kırık
bir kediye gördüğünde gözyaşlarını tutamamasından,
daha akla hayale sığmayacak yüzlerce niteliğinden.
Bu niteliklerin somut bir kahramanda iç içe geçerek,
olaylar karşısında değişmesinden, gelişmesinden
söz ediyorum.”

İnsan Ruhunun Haritası

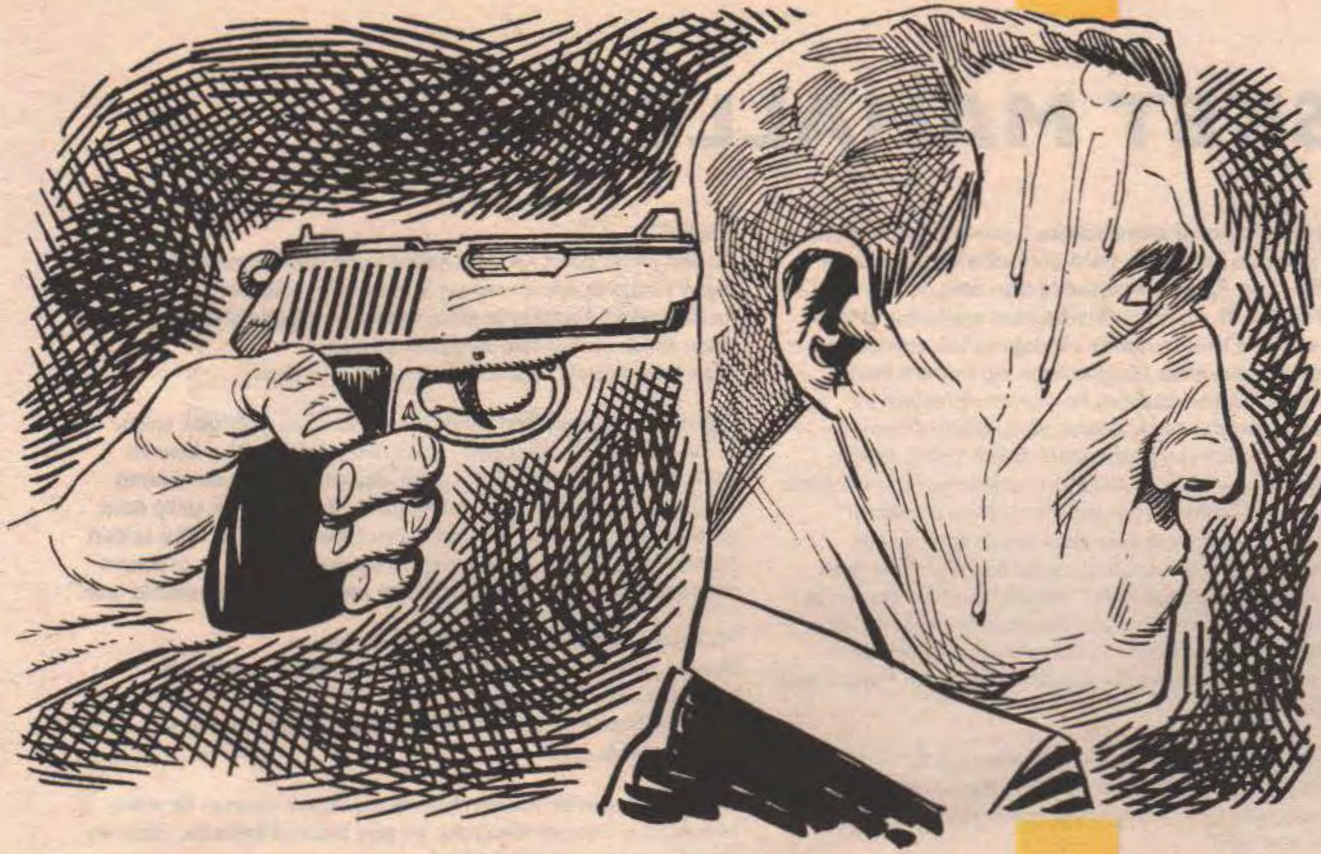

“Tasarlanmış cinayet iyi bir organizasyonu gerektirir. Zamanın, mekânın, cinayet aletinin doğru seçilmesi, ortalıkta kanıt bırakılmaması ya da sahte kanıtların bırakılması gibi zekâ gerektiren davranışların yanında, birini öldürebilecek kadar soğukkanlı bir cesarete veya vahşiliğe sahip olmalıdır insan. Konuşurken, yazarken basit olgularmış gibi görünen bu gereklilikler cinayet anında yerine getirilmesi oldukça zor eylemler haline gelebilir. Hele bir de cinayet anında sürprizlerin ortaya çıktığını düşünürsek... Evet evet, bundan eminim, bence de kusursuz cinayet yoktur.”

Agatha'nın Anaharı

“Hepimiz gençtik; yaşlı olanlarımız da vardı aramızda ama hepimiz gençtik. Onlar, insanları, çiçekleri, karıncaları, kuşları, balıkları ve yıldızları öldürmek için çıkmışlardı sokağa. Hepsi yaşlıydı; genç olanları da vardı aralarında ama hepsi yaşlıydı. Ve hepsi silahlıydı. Çeşit çeşit sustalıardan otomatik tabancalara kadar iyice bir kuşanmışlardı silahlarını. Bir köşe başında bekliyorlardı bizi. Bekledikleri yerde karşılaştık. Belki daha elverişli bir köşe başı ve daha uygun bir zaman bulunabilirdi ama bu karşılaşma kaçınılmazdı. Çatışma uzun sürdü. Karanlık bir dönemin bitişinden karanlık bir dönemin başlangıcına kadar. Yenilmiştik. Yenileceğimiz belli değildi ama çok da şaşırmadık. Şimdi kaçıyorduk işte. Yakalanmamak için, yeniden dövüşebilmek için kaçıyorduk. Belki de bastığımız bu ham toprak İstanbul'un karanlık, suskun sokaklarıydı. Bırakıp geride karımızı, çocuğumuzu, basılacak evimizi terk ediyorduk. Sıcacık, dost bir evin özlemi en çok böyle zamanlarda çöker insanın içine.”

“Hayat, canlılara öncelik tanırdı. Ölenlerin görüntüleri, sesleri, kokuları, anıları, izleri ağır ağır silinir giderdi. Acı, ama galiba başka yolu da yoktu.

İnsan pek de vefalı bir varlık değildi. Önemli olan ölenleri tümüyle unutmamak, ruhlarından bir parçayı benliğimize katarak, onların gönlünüzde yaşadığına kendinizi ikna etmekti.

İkna etmekte diyorum çünkü zamanla yüzlerini bile hatırlamakta güçlük çekeceğimiz sevdiklerimizin ruhumuzdaki etkileri, yaşamın canlı görüntüleri, sarsıcı olaylarıyla ağır ağır silinip giderdi.”

İstanbul Hatırası

“Suçu önlemek için suçluyu yakalamanın, adaleti sağlamak için yasaı uygulamanın hiçbir işe yaramadığını karşılaştığım yüzlerce olayda bire bir yaşayarak öğrendim. Keşke öğrenmemiş olsaydım, diyorum çoğu zaman, keşke yalan da olsa dünyada adalet diye bir şeyin var olduğuna inanabilseydim. Ama inanamıyorum. Çünkü insan denen bu tuhaf yaratığı kötülükten uzak tutacak ne bir güç var, ne de bir yasa.”

Kavim

MİSKET MAHALLESİ

Ne zaman büyük bir kütüphaneye baksam, hayaumın kitabının oralarda bir yerde olduğunu hissederim. Daha önce adını hiç duymadığım bir yazara aittir o kitap. Rasgele almışımdır raftan, belki dış kabı ilgimi çekmiştir; belki de ismi. İlk cümlesini okumuş, uzun masâlardan birine oturup devam etmiş, ne kadar zamandır okuduğumu fark etmeden de yarısına gelmişimdir. Sonra kitabı kütüphaneden alıp bitiririm. Bitirir bitirmez de bir daha okumaya başlarım. Her zaman olmaz tabii bu, binlerce deneme yanılmadan sonra bulunur böyle kitaplar. Marco Lodoli'nin Aylıklar'ı bunların en güzellerinden biriydi mesela. İletişim Yayınları basmış 1993'te, incecik bir kitap, yeni baskısı yok. Belki sahaflarda bulunur. Her neyse. Dil Tarih'in küçük, hapishane avlusunu andıran bahçesini de böyle bir kütüphaneye benzetmişim ilk gördüğümde. Hayatımı değiştirecek insanların orada olduğunu hissediyordum. Ve dil bölümleri ağırlıkta olduğu için Çin Halk Cumhuriyeti'ne bile gitseniz, bu kadar çok kızın bir arada dolaştığına şahit olamazdınız. Mekân darlığı ve insan bolluğu nedeniyle yaşadığım geçici körleşme dolayısıyla hiçbirini doğru düzgün göremiyordum gerçi. 23 yaşındaydım o zaman. Hayatın zarif insafsızlıklarından biri.

Okulun ilk haftası, ek binanın merdivenlerinde oturmuştum. Karşımda dikilen seyrek sakallı, ince suratlı, narin tipe baktım. Mavi kot pantolonunun sağ diz altı pembeye boyanmıştı, "Merhaba," dedi. "Ben Nural. İkinci sınıftayım."

"Ben de Nurullah Komiloğlu," dedim. "Birinci sınıf öğrencisi."

"Biliyorum."

Ellerinde tuttuğu, karton bardaklardaki iki çaydan birini uzatıp yanımdaki basamağa oturdu, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu. Daha önce bizim sınıftaki arkadaşlar da sormuştu bunu ama, "Akrabalorda kalıyorum," diye geçiştirmiştim. Gerçi bu Nural denen tipte bir acayiplik vardı. Karamazov Kardeşler'deki Alyoşa'yı andırıyordu. Temiz surat, saf ruh, çıkarsız cana yakınlık. Çaydan bir yudum alıp "Şampiyon Otel," dedim.

"Ha," dedi. "Biliyorum. O resepsiyonda duran aksi ihtiyar ne yapıyor?" "Ne yapısın, her akşam yanıma birini gönderiyor. Sen nereden tanıyorsun?"

"Geçen sene Ankara'ya ilk geldiğimde kalmıştım orada. Hatta sonradan orada geçen bir hikâye yazmaya da çalıştım. İlk cümlesi şöyleydi: Rezalet, bir sözcük olmaktan vazgeçip cisimleşmeye karar verseydi muhtemelen Şampiyon Otel olurdu. Nasıl?"

"Çok güzel. Ama muhtemelen'i at. Ben de o otelde geçen bir hikâye yazmak istiyorum. Birkaç yazar daha katılırsa Şampiyon Otel Hikâyeleri Antolojisi bile hazırlayabiliriz."

"Güzel fikir," dedi Nural. "Ama bunun için orada kalmana gerek yok, gel benim evde kalalım."

"Valla benim maddi durum eve çıkmaya pek müsait değil."

"Benim de değil. Ama çıktım. Çünkü kira ödemiyorum."

Nural'a daha dikkatli baktım, "Sadece yanda oturan ev sahibinin elektrikle su parasını ödüyorum," diye devam etti. "Berba bir otelden on kat daha ucuz. Tamam, belki o kadar sinematografik değil ama umudunu yitirmiş edebiyat için tam bir vaha." Yirmi üç yıllık arkadaşmışız gibi konuşuyordu, "İyi güzel diyorsun da merak ettiğim bir şey var," dedim. "Aynı eve çıkacaksa bazı şeyleri önceden konuşmak zorundayız."

"Tabii kardeşim," dedi. "Haklısın, konuşalım."

"Pantolonun dizden aşağısını niye pembeye boyadın?"

"Ben boyamadım. Boyalı su sıkıktır memur eyleminde. Ankara polisinin soğuk mizah anlayışını her zaman sevmişimdir. Bütün memurlar Pembe Ponter'e döndü o gün."

"Şu evi bir görelim," dedim.

Ulus'a yürüyüp Şampiyon Otel'den valizimi aldık. Tam otel kapısına vardığımda, "Nurullah," diye seslendi arkamdan aksi ihtiyar. "Gazanfer diye bir adam seni sordu."

"Samsun'a yerleştiğini söyle."

Sokağa çıktığımızda Nural, "Kim bu Gazanfer?" diye sordu. "Samsun'dan bakkal getiren bir kamyoncuyla beraber dövdüğümüz pezevenk," dedim.

"Neden?"

"Kadına yönelik şiddet. Kadına el kaldınmasına dayanamıyorum. Kadınlar değeri varlıklardır, öyle olmasalardı beni yüz sefer reddetmezlerdi. Reddedilmekten kaynaklanan bütün zevkleri ve ıstırapları onlar sayesinde tattım. Kendimi onlara karşı borçlu hissediyorum."

"Evet," dedi Nural. "Kadınları dövmemeliyiz. Sevmeliyiz."

Opera binasının önündeki duraktan Ege Mahallesi otobüsüne bindik. Tuzluca'yı'a çıktık, sağa dönüp NATO Yolu'nu geçtik. Yolum sonunda indik. Biraz yürüyüp bir çukura girdik. İskambil kâğıtlarından yapılmış evleri andıran, derme çatma, yamru yumru, dandik dundik, çinko damlı gecekondular vardı çevrede, "İşte burası Misket Mahallesi," diye açıkladı Nural. "Çorum'un bir köyünden gelip, buraya yerleşmişler. Ve şu an buranın nüfusu, geldikleri köyün nüfusunun on katı. İstisnalar de geri dönemezler artık."

"Çok güzel," dedim. "Çukurda yaşamaya bayılırım."

Modaya uygun bir dışlanmışlık. Gerçek bir Dostoyevski karakteri gibi hissedebirim kendimi burada."

"Maalesef hissedemezsin," dedi Nural. "Burası mohollenin en lüks yeri. Bizim ev burada değil."

Ucu görünmeyen bir yokuşun başında durmuştuk. Uçurum bir yokuş olmaya karar verseydi buna yakın bir şeye benzerdi herhalde. "Bizim ev, bu yokuşun sonunda," dedi Nural.

Yokuşun sonuna vardığımızda ciğerlerim ağzımdan çıkmak üzereydi. Valizin üstüne oturdum, "Eve girmeden evvel bazı şeyleri yeniden konuşmamız gerekebilir," dedim Nural'a. "Uçurumlar, dik yokuşlar yahut buna benzer şeyler beni asla yıldıramaz. Çünkü şunu çok iyi biliyorum ki bu hayatta en kestirme yol, en dik olandır. Benim endişelendiğim tek şey, bu evlerin kapısında niye çarpı işareti olduğu. Toplu bir katliam planının kurbanı olmak istemem."

"Korkulacak bir şey yok," dedi Nural. "Sadece kentsel dönüşüm. Çarpı işaretli evleri bir seneye kadar yıkacaklar. Bedava olmasının nedeni de bu zaten."

O akşam Nural bir büyük rakı alıp geldi bakkaldan, "Evi kutlayacağız," dedi. "Ben tek başıma çıktığımda kutlamak saçma gelmişti. Ayrıca evi görüyorsun, pek fazla kutlanacak bir yanı da yok."

"Eyvallah," dedim.

Çay bardaklarında içmeye başladık. O akşam kendimizden bahsettik ama hayat hikâyelerimizden değil. Bu ikisi ayrı şeylerdir. Ben bir deprem yaşadım, ki okul bıraktım, başlamadan biten aşklar gördüm ve bolca ölüm haberi aldım. Ama gazeteden kuponla aldığımız o valiz dışında teferruatı girmeyi uygun bulmadım. Çünkü o valiz, babamı öldürmüştü. Bir bayram arifesinde, o valizi otogara taşımaya çalışırken kalp krizinden ölmüştü. O günden beri o valizi yanımdan ayırmıyordum. Her akşam konuşuyordum onunla ve diyordum ki, "Sakin kendini bir şey sanma! Beni asla öldüremeyeceksin." Ve o valiz de bunu kabul etmişti artık. Benim ruhani gücümün, onun maddi varlığından daha etkili olduğunu yani. "Bunlar kederli konular Nural," diye ekledim en sonunda. "Kederli konulardan bahsetmeyi sevmem. Ankara'ya ağlamak için gelmedik, yazar olmak için geldik."

"Haklısın," dedi Nural. "Büyük yazarlar asla ağlamazlar. Tolstoy'un çocukları bile ağlamıyormuş."

Nural da benim kafadan biriydi. Ömür boyu arkadaş kalacağımızı anlamıştım çoktan. Arkadaşlıkta zıt kutuplar teorisi bir işe yaramaz. Ortak dertler nedeniyle arkadaş olur insanlar. Yahut mizaçları, alışkanlıkları dolayısıyla. Yıllar sonra o günleri düşündüğümde şunu çok daha iyi anlıyorum ki ikimizin de ortası yoktu o zamanlar; hiçbir şeyin ortasını kabul etmeyen tiplerdik. Hiçbir şey yarım yamalak olamazdı bizde. Rezaletle tam olacaktı, nezaketse tam. Seveceksek son gücümüzle sevecektik. Sevmeyeceksek son gücümüzle nefret edecektik. Her şeyimizi verecek ve hiçbir şey istemeyecektik. Yahut hiçbir şey vermeyecektik ve bütün dünya bizim olacaktı. En büyük zaafı ve en büyük değerler bizde olacaktı. Bu yüzden en sevdiğimiz film Scarface'di zaten. Hiçbir nesil Scarface filmini bu kadar yanlış yorumlamamıştır.

Sonra Nural da kendi hayatını anlatmaya başladı. Ailesini, bıraktığı okulları, askere gitmek zorunda kalışını, yaşadığı yerleri ve büyük rakının sonuna

doğru, aynı benim valizi anlattığım gibi, kendisini en çok hüznüendiren konuda teferuata girmeye başladı: Petek.

Petek, bizim bölümde, dramatik yazarlıkta okuyordu, üçüncü sınıfta. Anlattıklarını kelimesi kelimesine hatırlayamıyorum tabii, hatta ne anlattığını bile takip edemez hâle gelmiştim bir yerden sonra, çünkü takılıp kalmıştı, hep aynı şeyden bahsediyor gibiydi ve bugün bile sadece bir ritim olarak kaldı söyledikleri şeyler zihnimde. O ritmi yazmam gerekse, en uygun cümle kalıbı şu olurdu sanırım: "Petek'i şöyle seviyorum Petek'i böyle seviyorum, Petek şöyle güzel Petek böyle güzel, Petek için şunu yaparım Petek için bunu yaparım."

"Peki," dedim en sonunda. "Petek'in bundan haberi var mı?"
"Hayır," dedi. "Onunla bu mevzuyla hiç konuşmadım."
"Neden?"
"Zaten bildiği bir şeyi niye tekrarlayayım ki?"

O akşamdan sonra muhabbetimiz aynı minval üzerinde sürdü. Fiks menü, fiks konu. Nurol'un Petek'e aşkı, Petek'in güzelliği ve Nurol'un Petek için yapmak istediklerinin sınırsızlığı. En sadık dinleyicisini bulmuştu. Her gece bıkıp usanmadan anlattığı, karmakarışık aktardığı hisleri ve olayları kendi zihnimde öyle bir düzene, öyle bir kronolojiye sokmuştum ki bir zaman sonra ben bile sevmeye başlamıştım Petek'i. Tabii o manada değil.

Sonra bir gün, bizim hocalardan birinin odası manasızca üst katta bulunduğu için, İspanyol Dili'nin oralarda dolaşıyordum. O gün âşık olduğum kıızı gördüm ve on beş adım yürüdükten sonra geri döndüm. Ona dedim ki, "Bu konuyu bir daha düşünmeliyim." Neden öyle bir şey söylediğimi anlayamadı tabii. Birden dönüp hiçbir şey söylemeden, arkama bakmadan yürüyüp gitmiştim çünkü. Raskolnikov'un tarzıydı bu, Sonya'ya âşık olduğunu hissettiği zaman buna benzer hareketler yapmıştı. Benim de tarzımı değiştirme zamanım gelmişti artık. O güne kadar âşık olayım ve mümkünse hemen reddedileyim istiyordum. Artık bu durumu değiştirecektim. Belki de geceler boyunca Nurol'u dinlediğim için öyle yapmıştım. Bu cümleden 'belki de'yi atmak gerekebilir.

Bir büyük rakı alıp eve gittim ve Nurol'a anlatmaya başladım: Şöyle seviyorum böyle seviyorum. "O muydu bu muydu," diye tartışırken, kızın açık kimliğini tespit ettik. Nurol dedi ki, "E siz üç aydır aynı derse giryorsunuz zaten." Hakikaten öyleydi, Ortak Yapım dersindeydik beraber, tiyatro bölümü dışındaki bölümler de seçmeli olarak alabiliyordu o dersi, "Sen o kıızı yeni mi gördün?" diye sordu. Çevrede ne var ne yok diye bakmaktan, en yakınlarımızdakileri görmiyoruz bazen böyle.

Nurol, "İyi güzel diyorsun da," dedi en sonunda. "O kız buzdolabında unutulmuş yarım limona benziyor."
"Evet," dedim. "Ben de o limonun sıkılmış diğer yansıyım."
"İşte şimdi seni takdir ettim kardeşim. Ruh güzelliğine önem veriyorsun."
"Hayır," dedim. "Tabii ki de fiziki güzelliğe önem veriyorum. Ama kendi ruhumu uygun düşen fiziki güzelliğe."

O gece büyük rakının ardından bir 35'lik daha aldık ve Nurol'a oturup yirmi yıllık gelecek planımızı yapmaya karar verdik. O kızlarla hemen evlenecektik. Çünkü biz neşeli olduğumuz nispette ciddi adamlardık, bu dünyaya gönül eğlendirmek için gelmiştik. O meseleyi hallettikten sonra kaç çocuğumuz olmalı sorununa geldik. Toplamda 13 çocuğumuz olmalı kararını aldık. Çünkü Tolstoy'un 13 çocuğu vardı. Ve biz ikimiz birleştiğimiz zaman en azından bu konuda Tolstoy'a yetişebiliriz. Çocuklar beraber büyüyeceklerdi ve birbirlerini hiç ayırmayacaklardı onları. Toplamda 13 çocuğumuz olacağı için zengin olmaya da karar verdik mecburen. Gerekirse ruhumuzu satın zengin olacaktık ama bunu toplamda 13 çocuğumuz olduğu için yapacağımızı hiçbir zaman unutmayacaktık. Zengin olduğumuz için çok büyük acılar çekecektik. Spor arabalarımızda ve jakuzilerimizde ağlayacaktık. O kadar çok ağlayacaktık ki herkes acıyacaktı bize, 'keşke zengin olmasalardı diyeceklerdi ama ne yaparsın 13 çocukları var toplamda, mecburen zengin olmuştun.' Çocuklarımızı sadece birbirleriyle kavga ederlerse dövecektik. Tekme tokat dövecektik onları o zaman çünkü çocuklarımızın bizden çok birbirlerini sevmesini istiyorduk. Onlara bisiklet almayacaktık çünkü bize alınmamıştı. Bisiklet alırsak büyüyünce bize benzemezlerdi, başka birinin çocuğuna benzerlerdi. Jet ski

alacaktık onlara bu yüzden. İşte bunun gibi şeyler. Hiçbir muhabbet benzer nedenlerle kafayı yemiş insanların saçmalaması kadar derinlere inemez.

Ama biz muhabbet etmekle de kalmadık, yirmi yıllık gelecek planımızı hemen ertesi sabah uygulamaya karar verdik. O ara Nurol'un aklına bir şey geldi, "Niye sabah bekliyoruz ki?" diye sordu, "Şimdi çıksak, Kızılay'a yürümemiz zaten sabahı bulur. Dersler başladıktan sonra ilk fırsatta teklifimizi yaparız, öğleden sonra da Sakarya'da buluşur, yaşananları masaya yatırırız."

Öğleden sonra Sakarya'da, Rahmeti Ali Ağbi'nin Platin Birahanesi'nde oturuyordum. Nurol geldi. Yüzündeki tebessümden anlamıştım. Yolunda gitmişti her şey, sarıldık, "Seninki nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi gitti," dedim. "Sabah ayazından, melankoliden ve uykusuzluktan, aylardır tavuk döner yemekten ve çay bardağında içtiğim rakılardan ötürü biraz delirmiş de olabilirim dedim ona. Ama sorun değil, benim hâlâ umudum var. Sonra her buluşmamda umudum var. Raskolnikov'un tefeci koca karısını baltaladığı yaştayım. Bu aşk karakolda biter ve sakın korkma ölen ben olurum. Ruhumu usturayla doğradın çünkü. Ve farkında almadan yaptın bunu, işte seni bu yüzden seviyorum. Aynen böyle dedim ona. Zaten konuşmadan evvel iki saat provasını yapmıştım bizim kuliste."

Nurol dirseğini alçak masaya yasladı. Elini çenesine koyup bana baktı ve, "Eeee?" dedi. "Reddedildim," dedim. "Ama diğer reddedilişlerimden farklı olarak bu sefer mutluymum. Kendimi en iyi şekilde ifade ettim çünkü."
"O zaman niye ağlıyorsun?"
"Büyük yazarlar çelişkiler içinde olmalıdır. Bir yanları gebermek isterken diğer yanları yaşama sevinçleriyle dolmalıdır. Bunu tartışmışık."
"Haklısın," dedi.

Cebimizdeki bütün paraları çıkarıp masaya koyduk. Minibüs parasını bir yana ayırıp, kalanla bira içmeye karar verdik. Nurol'un buruk zaferini ve benim görkemli yenilgimi kutlayacaktık. Günün sonuna doğru Nurol'un yeni pantolon alması gerektiğini fark ettik. Yarın Petek'le buluşacaktı çünkü. Ayrıca buluşmaya gidecekse bütün paramızı biraya yatırmamız da biraz saçma olmuştu. Eve yürüdük üç saatte, çamaşır suyuna bastık pantolonu. Pembe olan yer bembeyaz oldu. Beden ölçülerimiz birbirine yakın olduğundan buluşmaya benim pantolonumu giyip gitti Nurol.

Nurol'un buluşmaya gitmesiyle birlikte mevsim de birden değişti. Bir gün içinde sonbahardan kışa geçtik. Nurol da eve seyrekle uğramaya başlamıştı artık. Haftada bir iki gün derken, yavaş yavaş, usul usul Petek'in evine yerleşmişti. İki ay sonra bir kamyonet ayarladık, Nurol'un eşyalarını Petek'in Demetevler'deki evine taşıdık, "Sen de kal bu akşam istersen," dediler, kalmadım. Vedalaşırken sevinmiş gibi yapmaya çalıştım. Ama içimde bir şeylerin büyük bir gürültüyle kırıldığını hissediyordum. Kereste taşıyan bir tırın, kırılacak eşya satan bir dükkâna girmesi gibi bir şeydi bu. Nurol'un kabul edilmesiyse, benim reddedilmem arasında bir ilişki kurmaya yanaşmamış, bu konuyu düşünmemeye çalışmışım o güne kadar ama şimdi her şeyi anlıyordum. Her insanın içinde acılarla beslenen bir canavar vardır. Bunların korkunçları da içine yerleştikleri insanın öz acılarıyla beslenen canavarlardır. Ben de o güne kadar Nurol'un acılarıyla beslemiştim içimdeki canavarı. Ve şimdi o canavara kendi acılarım dışında sunabileceğim bir şey kalmamıştı.

Nurol'un taşınmasıyla birlikte, o uçuruma özenen yokuşun sonundaki gecekondu yapayalnız kaldım. Henüz keşfedilmemişken nesli tükenen hayvanlar kadar yalnızdım orada. Hindistan ormanlarındaki fil seyisleri kadar yalnızdım. İnsan Ankara'da yalnız kaldığı zaman, yanlış yerde yalnız kaldığı hissine kapılıyor. Çünkü Ankara her şeyden evvel arkadaşlıktır.

Soba kurmak zor geldiği için elektrik sobası aldım. Atletin üstüne tişört, tişörtün üstüne sweatshirt, onun üstüne kazak, onun üstüne hırka ve onun üstüne de yelek giyerseniz eksi on beş derecede üşümezsiniz. Elektrik sobasının yanından ayrılmamak kaydıyla tabii. Kendimi bütünüyle yazarlığa verdim o kış. Bütün kederime rağmen hiçbir derdim yokmuş gibi büyük bir keyifle, harıl harıl yazıyordum. Reddedilince kendime olan güvenim artmıştı. Bir yandan yazıyor bir yandan da kahkahalar atarak dolaşıyordum odanın içinde ve "Freud şu halimi görseydi keşke," diyordum içimden. Bu konunun ilgisini cekeceğine emindim.

Birçok duygunun aynı anda yaşandığı hastanelerde, duvarlara 'susturan hemşire' fotoğrafı asmak akıllıca bir yöntemdi. 'Bayan Sus' o zaman ortaya çıktı ve hepimizi ikna etti. Hastanelerde hepimizi susturan Dilek Tunca ile 'Bayan Sus'un hikâyesini konuştuk.

ŞŞŞŞŞŞTTT! HERKES BENİ HEMŞİRE SANIYOR

Hiç unutmuyorum, 1976 senesinin yazıydı. Turizm işimle ilgili Almanya'dan döndüğüm gün annem söyledi "Seni ajanstan aradılar" diye. İstanbul Reklam Ajansı'ydı, Çağaloğlu'nda. Şimdi kapandı tabii. Hatta döndüğümün ertesi günü çekildi o fotoğraf. Şişli'de yaşıyordum. Babam Subay Emeklisi, annem ise terziydi.

O dönem turizmciydim, aynı zamanda mankenlik yapıyordum. Şimdiki kadar çok manken yoktu. Biz 10-12 kişi kadardık. Simla Kantarcıoğlu, Başak Gürsoy, Fatoş Altinkum'lar filan. Ertesi gün hemen gittim ajansa. Yürtoğlu ilaç firması, hastanelere bir 'Sus Panosu' yaptırmak istiyormuş. Firma beni seçmiş. O zamanlar 'kast ajansı' diye bir şey de yoktu. Reklam ajansları birbirine haber verirdi. Bağlı olduğumuz bir ajans da yoktu. Hepimiz birbirimizi tanırdık. Ekspozisyonlara 1-2 kişi çıkardık. Rozet Konfeksiyon için hep beraber çektiğimiz fotoğrafımız da vardı.

20 küsurlu yaşlardaydım. Gündüz çalışırken, 2 saatliğine gidiyorsun. Bir tek katalog çekimleri ard arda birkaç gün sürerdi. O da günde 2 saat, dediğim gibi. Çalıştığım turizm şirketi Harbiye'deydi, izin alıp giderdim.

'Bayan Sus'tan önce de Omo reklamları vardı. 4 sene oynadım. 'Bayan Omo'yum o zamanda. Hayat, Ses Mecmuası'nda çıkardı fotoğrafları. Reklam filmi de çekildi. Hem de ilk renkli reklam filmiydi. Çamaşırları asıyorum. 'Benim için önemli olan beyazlık' diyorum.

Ben hastanelere gittiğimde doktorlar ve hemşireler önce bir bakıyorlar bana, onlara her seferinde tanıdık geliyorum.

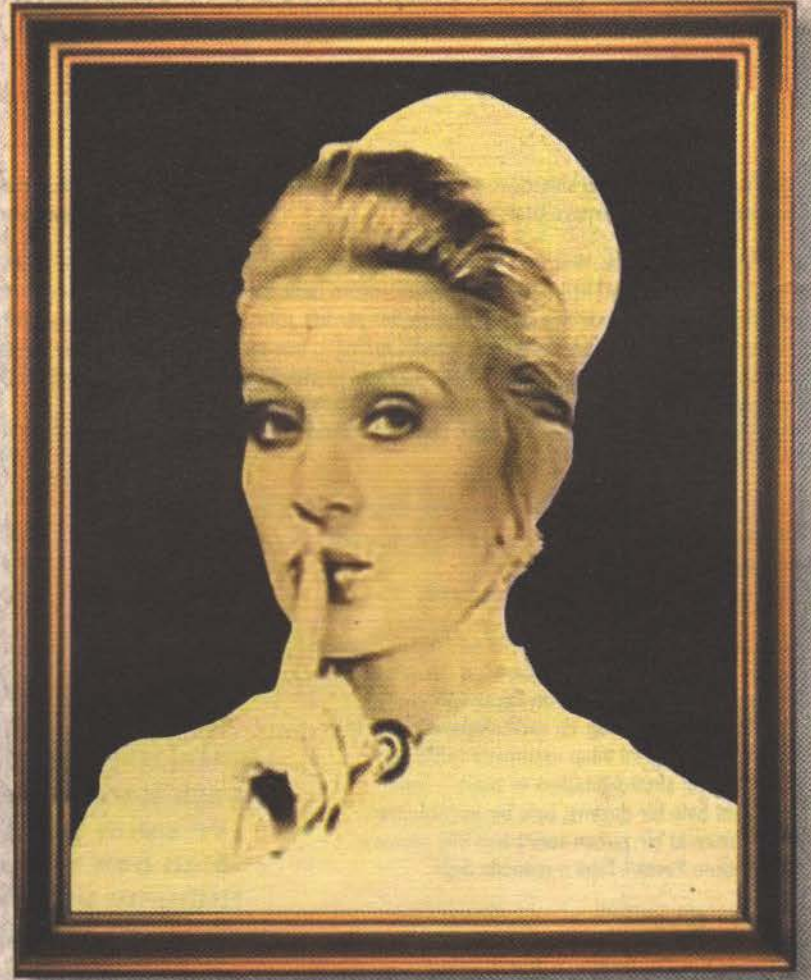
'Bayan Sus' için ajansta bir sürü poz çektiler. sonra arasından da bildiğimiz pozı seçtiler. Set normaldi. 2-3 kişiydik. "Bir tek hastanelere koyacağız, sus işareti yapın" dediler. Reklam ajansının müdürü, bir de kameramanlar vardı. Elbiseyi de Haseki Hastanesi'nin başhemşiresinden ödünç almışlardı.

Ben hastanelere gittiğimde doktorlar ve hemşireler önce bir bakıyorlar bana, onlara her seferinde tanıdık geliyorum. Yakın davranıyorlar. İlk kez karşılaşmışız aslında ama yıllarca fotoğrafıma bakmışlar, aşınalar bana. Bu duruma çok gülüyorum. Bir gün göz doktoruna gittim. Kızcağız bana bakıp "Yüzünüz hiç yabancı gelmiyor" dedi gülerek, halbuki tam arkasında benim hemşire pozum asılı. Ben hiç çaktırmayıp gülüyorum, "Olabilir tabii" diyorum. Söylemiyorum da. Çünkü gözüme makyaj fırçası batmıştı, canım yanıyor. Çıktım oradan, sonradan kendi bulsun diye.

Genelde söylemem, o kadının ben olduğumu.

Bir keresinde anjiyo oluyordum, hastaneye birlikte gittiğim arkadaşım söylemiş doktorlara, bana gelip "Aşkolsun niye söylemiyorsunuz o olduğunuzu?" dediler: "Siz bir an evvel bitirin işinizi, oradaki benim işte!" dedim. Hatta sonra beni özel odaya aldılar, çok hoşuma gitti. Doktorlarla çaktırmadan da olsa samimi bir ilişkim var.

Almanya'da bir dişçi polikliniğine gittim, poliklinikte de bir Türk varmış. Odaya girdim, duvarda benim fotoğrafım asılı. "Nereden buldunuz bu

fotoğrafı?" dedim, doktor "Aaa, ben onu çok seviyorum, bayılıyor, aşığım o hanıma" dedi. Ben kaldım. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Bir baktı "Yoksa siz misiniz?" dedi. "Yok, o benim kardeşim" dedim. "Hadi canım, kandırmayın. Siziniz işte" dedi, güldük.

Sonra bir gün Tekirdağ'a gidiyordum, seçim zamanıydı. Bir otobüs gördüm. Bir baktım, otobüsün bir yanında Ecevit'in, diğer yanında benim fotoğrafım var. "Ne alaka yahu!" diye düşündüm. Kime sus diyorlar anlamadım hiç.

'Bayan Sus'un ayrı bir yeri daha vardı, çünkü Atatürk'ten sonra duvardan inmeyen fotoğraf benimkiydi. Herkes geldi gitti, ben duvarda 'Bayan Sus' olarak kaldım.

Son zamanlarda da Fanatik Gazetesi sürekli benim fotoğrafımı kullanıyor. Sanırım orada bir çalışan var bunu yapan. En son Aziz Yıldırım için koymuşlardı, "Sus kimse duymasın" yazmışlar. Öncesinde bir takıma söylüyorlardı "Sus!" diye. Önüne gelen o fotoğrafı kullanıyor!

Kurtlar Vadisi de hep kullanıyor mesela. Bir de arada zum yapıyorlar. Çok enteresan geliyor bana, hâlâ o fotoğrafımı kullanıyor olmaları. Nejat Uygur'un bir dizisinde de hep vardı. Ama en komiği Metin Akpınar'ın 'Hastane' dizisindekiydi. "Hastaneye giriyorsun, karşında bir kadın! Hastalığını söyleyeceksin doktora, o sus deyince söylemiyorsun!" diyor. Dizilerde, fotoğrafının yanında o pozü veriyorlar. Görünce kendimi, gülüyorum. Şaşıyor insan. Anı işte. Zaten oğlum da bir yerde gördüğü zaman bana hemen telefon açar; "Kurtlar Vadisi'ndesin, en başta hem de..." filan diye.

Oğlum Ömür, 'Bayan Sus'u çok beğenir. Nerede görse hemen fotoğrafını çekip gönderir. O Amerika'da yaşıyor, ben Bodrum'da. 4 sene önce yerleştim Bodrum'a, dinleniyorum. Hemşire olmayı hiç istemedim, turizmci olmak istemişim, oldum da. Hem zaten beni kan tutar ki. Ama herkes beni hemşire sanıyor... 🌸

de Dizüstü Edebiyat

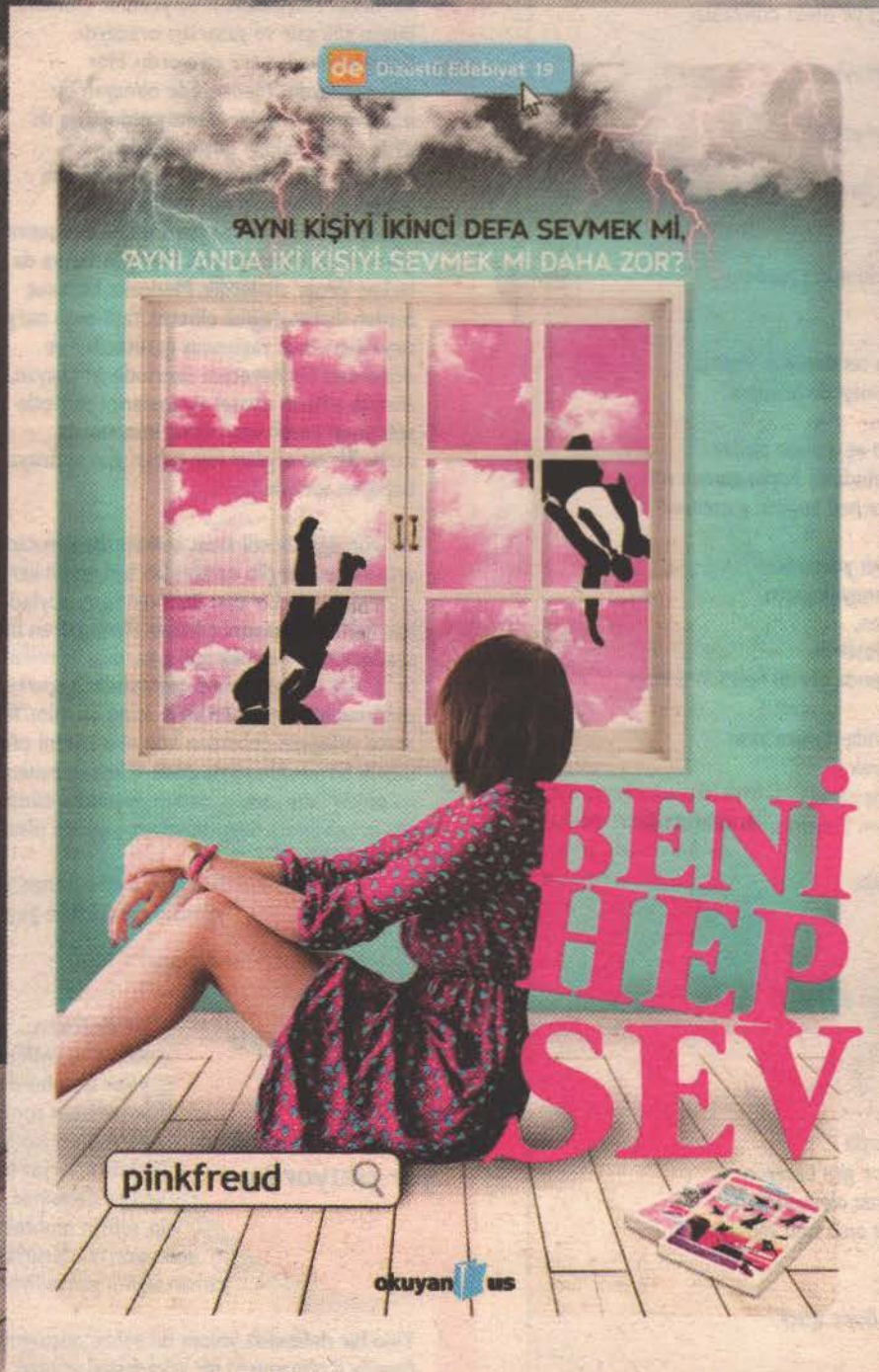
f /dizustuedebyat

ig /dizustuedebyat

Bir Apaçi Masalı 1 - Ayrar Geven
ANGUTYUS

Bir Apaçi Masalı 2 - Kebabman
ANGUTYUS

Pinkfreud'un içinde fırtınalar kopuyor!
Delî ve cesur kalemiyle bu sefer belki umutsuz
ama kesinlikle daha aşık!

okuyan.us.com.tr

"OKUYAN USLANMAZ"
Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

f /okuyanusyayinevi

ig @okuyan.us

yt /okuyanusyayinevi

GELİP GEÇİCİ

Berber Ramço'nun dükkanının tavanında
bir pervane döner
böler florasan ışıklarını
gölgelere böler.

Müslüm Gürses'in bir şarkısı
sızıyor tüm hissiyatıyla eski bir radyodan.
Seslenmiyor; bildiriyor sanki en eski Adana'dan.
Eserin adı Umut Yoksulun Ekmeği
Baba haykırıyor
"insanoğlu hayallerle tasarlamış geleceği"

Kendini kesiyor Ali Simitçi
usturaylan değil
gözlerinlen
yirmi senedir dönen aynalı pervaneden
bir işe yaradığından dönmüyor artık
sesler çıkıyor, huysuzlanıyor, bozuldu bozulacak
bir yere varmaya dönüyor.
Ramço'nun dükkanında Simitçi ne zaman tıraş olsa
O'nun için tavanda bir ihtiyaç yavaş yavaş ölüyor
ve Müslüm Baba şarkıya tabii ki devam ediyor
"döneceğin varsa dön dön dön sabnı kalmadı"

Yakaladı kendi tavuk karası gözlerini Simitçi
geriye yaslandığı yerden,
berber koltuğundan
kendisine bir yer açmaya çalışıyor kafasında.
Üstelik tam geçmiş ile gelecek arasında.
Bir kayboluyor yüzü bir beliriyor
pervane'nin ritmi ile
sadece gözlerini açık görmek için
gözlerini bir açıp bir kırıyor,
çünkü hep bakarsa araya florasan denk geliyor.
Küçük oyunundan
hemen keyif almaya başladı Simitçi.
Bir kırıyor.
Bir açıyor:
Saniyesinde aynalı pervaneden gördüğü gözleri
hep açılmış gibi.
Pervaneyi gözleriyle durdurabilen bir sihirbaz.
"Şimdi oldu işte" diyor içinden Simitçi o anı
genişlettiğini hissediyor. Kendine bir yer açtı sanki.
"Buranın adı artık şimdi."
Bir kırıyor.
Bir açıyor:
Gerçekten işe yarıyor
gülücükler oturdu yüzüne.

Oyun oynuyor sanki arkabahçesinde.
Bir açıyor.
Bir kırıyor.
Tam açacak
Ramço'nun "sıkıysa şimdi
aç gözünü" dercesine
dumanı tüten havluyu alnından başlayarak
özenle yüzüne örtmesiyle
sabun kokulu ebedi bir sıcaklık
bembeyaz kaplıyor yüzünü ziyadesiyle.

Bakma aklı çıktı Simitçi'nin
ödü bokuna karıştı.
Korktu çok korktu.
Sesini bile çıkaramadı.
Bir şeyler koydu bir yerden
alıp da atamadı havluyu
gereksiz bir nezaketten.
Üstü örtülmüş
tekli koltuklar gibi duruyor
ve ev sahipleri dönmeyecekler gibi
memleketten.

Neyse ki havlu asıl işini iyi yapıyor bir yandan
ferahladı acık yavaş yavaş geldi kendine, geliyor.
Baksan keyfini bile çıkaracak yalandan.
Kalbi yavaşlayıp ritmini bulunca.
Ve Müslüm Baba hakkıyla
şarkıya noktayı koyunca
birden fark etti Simitçi
gözü kapalı olsa da
sıcak beyaz havlunun ardından
hissedebiliyor pervaneyi.
Arkasındaki florasan ışıklarını
gölgelere böldükçe ihtiyaç;
el sallıyor sanki Simitçi'ye öteki dünyadan.

Yüzünde bir gülümsemeyle
uyudu uyuyacak
hayallerle tasarlıyor geleceği.
Uzun sürmüyor:
Soğudukça yüzündeki havlu
işlevini yitiriyor,
bir fazlalığa bürünüyor,
sıkıntılar çıkıyor savruldukları yerden.
Hayaller tasalanıyor
hasarlar paralanıyor.
Yerleri süperen çırağa tersleniyor Simitçi.
"Al şu havluyu, şu pervaneyi de bi kapat"
"şimdi mi" diyor çirak.
"şimdi ya... şimdi. Başka ne zaman olabilir.
Bak seni uyandırayım, şimdiden başka zaman yok.
Bu saatler var ya saatler hep bugünü gösteriyor"

Çirak önce havluyu aldı yüzünden
sonra tavandaki pervaneyi kapattı
duvardaki düğmesinden.
Berber koltuğunu dikleştirdi.
Bu sefer berber aynasında gördü kendini Simitçi.
Saçları artık kısa.
Sakalları çırağın farasında duvara yastı.
Ensesini gösteriyor çirak
küçük bir aynadan yansıtarak.
sessizce sallıyor kafasını Simitçi oldu gibisinden.
Pişman oldu acık.
Neden çıkıyorsa çocuğa.
"Adın ne senin?"
"İlyas"
"İlyas kusura bakma.
İnsan hep kendiyle kavga ediyor
ve kazanıyor da üstelik"
anlamıyor İlyas
fark ediyor Simitçi.
"Hayalin var mı İlyas?"
İlyas elinde ufak aynasıyla
babasından azar işitiyor gibi bakıyor.
"Ne yapardın şimdi burda olmayaydın?"
"Köşede bir dükkan var orda tatu yaptırırdım"
"Tatu mu?"
"He tatu."
"Nasil tatu dövme mi? Böyle iğneli"
anlamıyor Simitçi.
fark ediyor İlyas.
"Yook" diyor "kalıcı değil
kısalı tatu abi, gelip geçici."
Kalkıyor koltuktan Simitçi.
dayak yemiş gibi çıkıyor berberden.
"gelip geçici" "gelip geçici" dönüyor aklında.
Nasil başlıyordu Müslüm Baba şarkısına
"Zaman aleyhimize vakit geçiyor..."
pervaneyi gözleriyle durdurduğunu sanan sihirbaz
sırtlanıyor bu mağlubiyeti ve biliyor
ya da bir daha öğreni.

MEVLÂNA İDRİS

HAYÂL
POLİTİK

-Geldiğimiz Yerden
Hızla Geçerken-

Seksenli yılların sonuydu. Türkiye,
darbe sonrasında yeniden şekillenme
yolunda köşe taşlarını oturturken, biz bir
avuç genç Beyazıt'taki 'medrese'de oturup
çay içiyor, arada bir acıkınca medresenin
önündeki Sebil büfede Cahit'in yaptığı
nefis tostlarla kifa-ı nefis edip, edebiyat
sohbetlerimize devam ediyorduk. Dönemin
bütün afili şair ve yazarları oradaydı.
Kulaklarımızdan şiir çıkıyordu. Her
gün oradaydık. Medresede olmayan bir
müdamimin, ya şehir dışında olduğu ya da
evde uyuya kaldığı düşünülürdü.
Medrese müdavimlerinin çıkardığı farklı
edebiyat dergilerinden birinde "Seni
düzyazının köpeklerine bırakmam" manşetini
görmek şaşırtmazdı bizi. Her gün bir ya da
birkaç 'proje' dinlerdik. Medrese, bir avuç
bizden ibaret değildi elbette. Yaşlı-başlı nargile
tiryakileri, bazı yaşlanmış gazeteciler ve
dönemsel bir heyecanı üzerinde iyi taşıyan,
altmışlı yılların siyasal atmosferini şehvetle
anlatmayı seven kimi ilginç insanlar da
vardı. Bir de sayıları her geçen gün artmaya
başlayan turistler...

Bir gün öğle-ikinci arası, balkon denilen camlı bölmede
otururken, nargile eşrafından biri kendi kendine konuşarak,
gece saatlerin bir saat ileri alındığını söyledi ve ayar yapmak
için kolundan saatini çıkarttı. Bunu gören birkaç kişi daha kol
saatlerini ayar etmek için çıkardılar. İçimden Saatleri Ayarlama
Enstitüsü ile ilgili muzip çağrışımlar geçerken hiç hesapta
olmayan bir 'beklenen an'ın içine düştüm. Yaşlı bir nargileci
amca yeleğinin cebinden köstekli saatini çıkartıp salladı ve
büyük bir keyifle şöyle dedi: "Hep'iniz benim saatime geldiniz
mi şimdi?" Vay canına, dedim. Adam bu cümleyi söylemek için
altı ay beklemiş. Saygı duydum, şapkam olsa çıkarırdım.

Biz birkaç yıl sonra o medreseyi bırakıp
yandaki medreseye geçtik...

**Dönemin
bütün afili şair
ve yazarları
oradaydı.
Kulaklarımızdan
şiir çıkıyordu.**

Yıl doksan...

Konya'yı keşfetmiştim. Uzun
yıllar İstanbul'dan hiç çıkmadan
yaşadıktan sonra ilk defa
gördüğüm Konya bana çok iyi
gelmişti. Fırsat buldukça gidiyor
ve her defasında bamya çorbasını
içip, şehrin muhtelif köşelerinde
dolaşıyor, bu derinlikli Selçukî şehirde
zaman algımı güncelliyordum.

Yine bir defasında yolum bu şehre düştüğünde Aksaray'daki
(henüz il olmamıştı) bir arkadaşımı aramak ve oradaysa
ziyaret etmek istedim. Tabii ki cep telefonu diye bir şey yok o
zaman. Arkadaşın ev numarasını jetonla bir kulübeden aradım.
Telefon açıldı ama karşımda arkadaşım değil, babası vardı. Not
bırakayım dedim ve akabinde aramızda şöyle bir konuşma
geçti:
-Ben babasıym, söylerim, senin ismin ne?
-Mevlâna.
-Himm, nerden arıyorsun?
-Konya'dan.
-Hadi lan ordan... Ve çat sesi. Telefon kapanmıştı.
Hâlâ kapalı.

Güzel Harabeler

Jess Walter

Bazen yapmak istediğimiz şeyle
yapmamız gereken şey aynı olmaz.

Peki doğru olanı yapmak, hayatı
boşa harcamak mıdır?

"Delice sevmek
üstüne bir abide."

-New York Times

"Bu kitap bundan sonra
her daim var olacak."

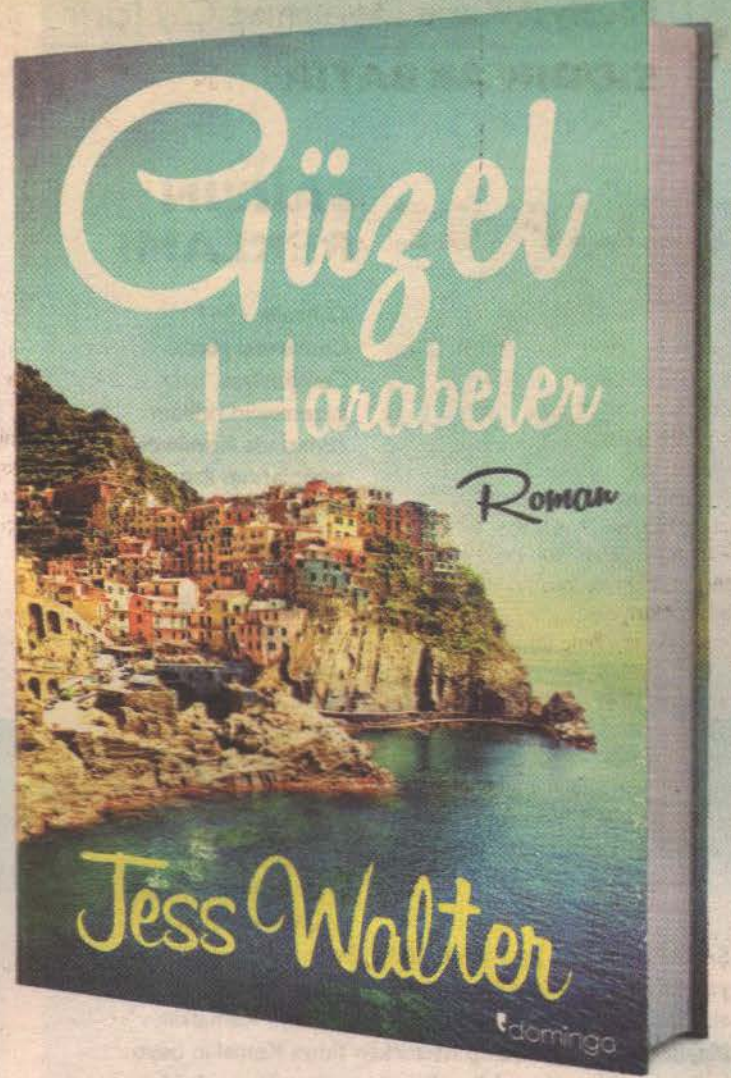
-Boston Globe

"Sözü dolandırmak niye?
Bu bir başyapıt."

-Richard Russo

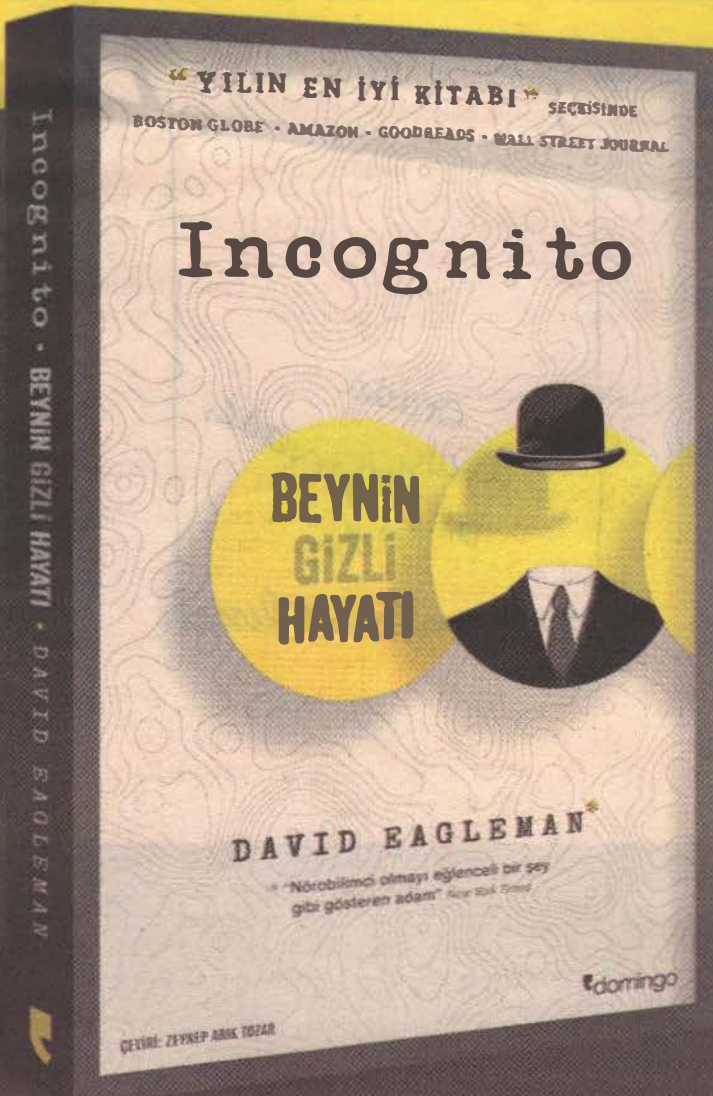
"Edebi sihir."

-NPR

"YILIN EN İYİ KİTABI" SEÇİSİNDE

BOSTON GLOBE • AMAZON • GOODREADS • WALL STREET JOURNAL

Incognito

BEYNİN GİZLİ HAYATI

DAVID EAGLEMAN

"BİR KİTAP OKUDUM, HAYATIM DEĞİŞTİ."

İsmet Berkan, Hürriyet

"ZİHNİNİZ BU KİTAP İÇİN
SİZE TEŞEKKÜR EDECEK."

Wired

Siz daha tehlikeyi algılamadan, ayağınızı fren pedalının üstüne
gotüren kim? Neden sır saklamakta böylesine başarısız, nedenini
bilmeden birini çekici bulmakta bu kadar başarılıyız? Eğer bilinçli
zihin, yani sabah uyandığınızda sizinle birlikte uyanan ben,
buzdağının yalnızca görünen kısmıysa, zihninizin geri kalanı
tüm bir ömür neyle iştigal etmekte?

ŞAİR'İN REKLAMI

27 Aralık 1947
Cumhuriyet
günlük
gazetesinin reklam
sayfasında Kavaklıdere
şaraplarının ilanı
yer alır. "BİZ VEDA
ETMEK ÜZEREYİZ
KEDERE
GETİR AHBABA
BİR KAVAKLIDERE."
Beyrin altında sağda
yine majüskül imza
vardır: "YAHYA
KEMAL" Onun
da altında ilanın
asıl imzası, yani
reklam veren
şirket bilgileri izler:
"KAVAKLIDERE

ŞARAPLARI Ltd. Şti. - ANKARA." Beyit o yıllarda ilanın
yahu sıra Kavaklıdere'nin şarap şifelerinin üstünde de yer
aldı. Şarapların en iyi bildiği şair artık Yahya Kemal'dir.
Peyhanelerde bile, şarap istenirken Yahya Kemal'in beyti
kullanılır. Yahya Kemal, kendisi gibi bir kereliğine değil
de onlarca şairin yıllar boyu meslek olarak reklamcılık
yapmış, hatta reklam olmaktan emekli bile olabildiği
büyükleri görse, yazdıkları reklam metinlerini okusa ne
tepki verirdi, bilinmez.

ŞAİRİN HARFİ

'Bir yangının külünü
yeniden yakıp geçen'
Şemsi Belli, lisenin birinci
sınıfındadır. Edebiyat
öğretmeni, bir gün derse
kaldırır; Yahya Kemal'in
'Ses' şiirini okumasını
ister. Şemsi Belli,
okumaya başlar.

'Günlerce ne gördüm
ne de bir kimseye
sordum

Yâ Rab, hele kalb
ağrılarım durdu
diyordum.'

Bundan sonraki dizeyi
biliyorsunuz elbet;

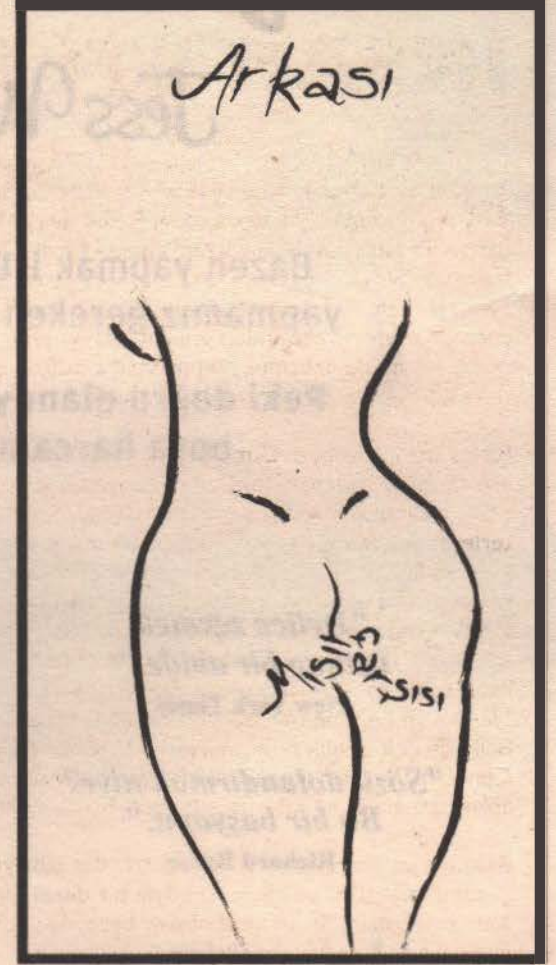
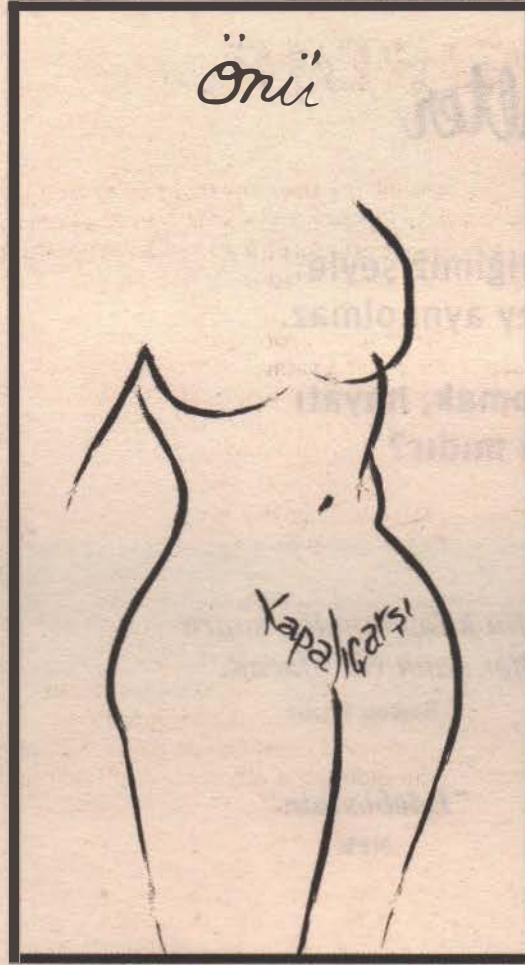
'His var mı bu âlemde
nekahat gibi tatlı!'

Şemsi Belli, sınıfın
en güzel kızı Nebahat'a

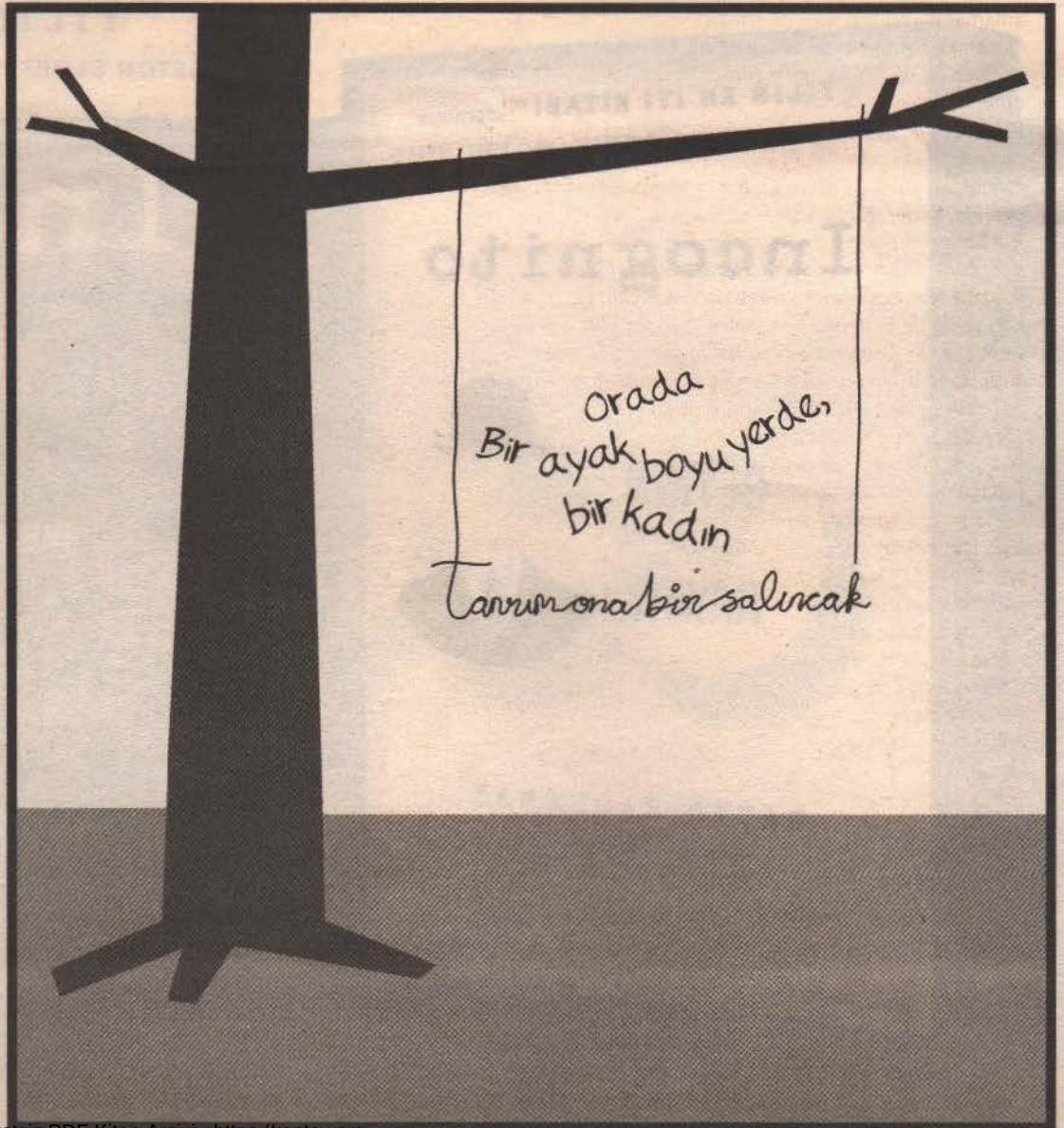
âşiktir. Nebahat da hem güzel, hem de zorlu bir babanın
kızdır. Devam eder şiire:

'Hiç var mı âlemde Nebahat gibi tatlı!'

Sınıfta bir kahkaha kopar. Öğretmen ateş püskürerek
kürsüden fırlar. Şemsi Belli, eline tasdiknamesini
tutuşturulmuş bir öğrenci olarak değiştirdiği harf uğruna
başka okula sürgün gönderilir. *

Cemal Süreya, NÜ şiirinden

İNSAN ETİ AĞIRDIR

Hani bir laf var ya; “Baba ile oğul, rakı masasında birbirini anlar”, ne ben babam ile, ne de babam babası ile, hata tam bilmiyorum ama ne de dedemin babası ile bir rakı masasına oturmuşluğu vardır. Babama “Gel, rakı içelim” desem, “Lan şerefsiz, sona karı da çağırayım mı?” diyeceğinden eminim. İşin güzel tarafı; ne benim ne de babamın, rakı masasına oturup arkadaş olmak, birbirimizi anlamak gibi bir derdimiz oldu.

Biz gariban insanlarız. Ekmeğini topraktan, çekiçten, alın terinden kazanan değil; adeta koparan, yolan, çekip çıkaran, kan kusarak, kusmuk temizleyerek, terleyerek kazanan, fizik gücü ile ekmek peşinde koşan adamlardık. Ben, babam, dedem. Ellerimiz, ayak topuklarımız nasırlı adamlarız. Sadece ellerimiz değil, yüreklerimiz de nasırlı. Zalim adamlarız biz. Vicdansız adamlarız. Ben lise terk, babam ilkokul mezunu, dedem ilkokul üçe kadar gitmiş okula. Biz birbirimizi sevmedik. Ne babam beni, ne ben dedemi, ne dedem babamı... Belki de çok sevdik birbirimizi ama belli etmedik. Çünkü biz gariban adamlarız. Her gariban gibi zalim adamlarız. En zalim adamlar, en garibanlardan çıkar:

Babamız ile rakı masasına oturup arkadaş olmayı düşünmedik. Babalarımızın da böyle bir derdi olmadı. Ama ben babam ile arkadaş olmayı becerdim. Babam da beni anlamayı becerdi. Babam ile birbirimizden nefret ettiğimiz yıllarda. Rahmetli dedem bir hikâye anlatmıştı bana. Çocukum ve ne dediğini anlamamıştım bile. Dedem, insan etinden bahsetmişti. “İnsan eti ağırdır. İnsan evladı et yer. Et ile beslenen, her canlının eti ağırdır. Taşınması güçtür. İnsanoğlu leş ile beslenir, et ile beslenir. Et ile beslenen her canlının eti kokar. Leşi kokar. Leş ile beslenen, her canlının leşi kokar. İnsanoğlunun etinin ağır olması ve öldüğünde hemen kokmasının tek sebebi budur. Et ile beslenen her canlı, birçok vebal taşır sırtında. Katlettiği cesetleri taşır. Avlanmak, et bulmak için kahpece pusular kurar, arkadan vurur. Yakaladığında, pençesini kurbanının boynuna vurur. Gaddar olur, ikiyüzlü olur. Beslenmek adına, vicdansız olur. Et, kan ve leş ile beslenen her canlının eti ağır olur ve leşi kakar. Avlanma yeteneğini kaybettiğinde. Yaşlandığında ya da sakatlandığında, eti daha bir ağırlaşır ve kokar. Taşınması güç olur. O yüzden ağırdır. Tabiat ananın, etoburlara verdiği bir bedeldir etimizin ağır olması. Öldüğümüzde, sakatlandığımızda ya da yaşlandığımızda etimizin, leşimizin kakması bir cezadır aslında, bize bakmak ile yükümlü olan hemcinslerimize. Son günlerinde artık heikes, bir an önce Allah canını alsın, o da kurtulsun biz de kurtulalım der...” şeklinde devam etmişti anlattıkları. Sonunda da bir “Off!” çekip, “Babandır, evladım görünmezden gel, duymazdan gel” demişti. Sanki kendi

günahlarından arınıyordu. anlatamadığı kendi babalığını, içini dökemediği evladına; yani babama, benimle gönderiyordu. Eti kokmaya başladığından olsa gerek, vicdanını hafifletiyordu dedem.

Tam hatırlamıyorum ama bunun gibi bir şeyler anlatmıştı dedem; babamın beni tokatlayıp, benden adam olmayacağını yüzüme haykırarak. ve benden nefret ettiğini mırıldanarak, beni benden tiksindiren, benim başıma dağları yıktığı bir olayın ertesi. Dedem, sanırım benim ne kadar kendimden ve babamdan nefret ettiğimi anlamış olacak ki, böyle bir konuşma yapmıştı. Bir şey anlamamıştım o zaman. Aradan zaman geçip de, Türközü denilen, Ankara’nın göbeğindeki cehennemde, babam ile beraber şahit olduğum o olayın ertesi anladım, dedemin ne demek istediğini.

Türközü dediğim yer, benim çocukluğumun, ergenliğimin geçtiği gecekondu semti. Çankaya ile sınırdır. Bir yolun sağı sefalet, solu sosyete. 30 Ağustos Polis Karakolu tam göbekte. Amerikan flimlerinde Harlem, Fransız filmleri’ndeki getto denilen ya da Yeşilçam’daki gibi her an bağrından bir kahraman çıkaran romantik kenar mahalle değildi Türközü. Gariban ama zalim, elleri nasırlı, ruhları

Bir rakı masasında arkadaş olmadım babamla, bir baba-oğulun felaket sahnesinde hâlime şükrettim.

nasırlı, vicdanları nasırlı insanların yaşamaya çalıştığı bir bok çukuru gecekondu mahallesi. Bu zalim gecekondu mahallesinde babam ile nefret ederdik birbirimizden. Baba ile evlat arasında her zaman bir çatışma vardır.

Anne ile kız arasında olduğu gibi. Baba, kız evlada yakındır. Anne, erkek evladına. Bel altı vurulmadığı zaman, tatlı bir hatıra kalır baba ile oğul arasındaki sürtüşmeler. Baba büyüdükçe çocuklaşır, evlat büyüdükçe olgunlaşır. İlerleyen zamanlarda her şey unutulur, tatlı bir anı kalır. Bulurlar bir orta yol işte...

Daha çocuk sayılabilecek bir yaşında şahit olduğum ve yıllar geçse bile unutamayacağım bir sahnedir. O leş, o boktan, o kasvetli gecekondu semtinde yerken babam ile ben birbirimizi, bir gürültü koptu o karanlık sokaklardan. Bir çığlık. Babam ile beraber çıktık kapıya. Baktık, karşı komşumuz bir çocuk vardı. Çocuk dediğim, beniden belki on/onbeş yaş büyük. Köyden kaçmış gelmiş zamanında, kimse de bilmiyor neden? Kaçmış, düşmüş yollara. Bir hikâyesi vardır elbet. Babası peşine düşmüş, bulmuş bunu. Çocuk, PTT’de çalışıyordu. Yeni işe başlamış. Kimi kimsesi yok. Kendi imkânları ile iş bulmuş, evlenmiş. Tenceresini kaynatma peşinde. Kimselere zararı, bir yanlışı yok. Oldukça efendi bir adam. Hiç kimse bilmezdi nereden geliyor, nereye gidiyor. İşte o gün bir gürültü, bir patırtı kütürtü. Bunun evinin önünde yaşlı bir adam ağlıyor. “Kapıyı aç” diye yalvarıyor.

Mahalleli toplandı. Meraklı olur bizim oraların adamı. Yaşlı adam hem ağlıyor hem yalvarıyor.

- Ben ettim sen etme. Kulun köpeğin olayım...

Şaşırmıştı herkes. Kimi kimsesi yoktu elemanın. Yaşlı adam sindi bir köşeye kapı açılmayınca. Hiçkırı hiçkırı ağlıyor.

- Ben senin babamım. Ben senin babamım...

O sakin adam açtı kapıyı. Ağlamaktan onun da gözleri şişmiş.

- Babamsın ha! Babamsın! Ne babalık yaptın, bir avuç döl vermekten başka! Aç götünü, geri vereyim o verdiğin bir avuç dölü.

Ben daha önce ne böyle bir laf duydum, ne de sanmam ki kimseler duymuş olsun. İrkildim. Birden elimde bir acı hissettim. Babam elimden tutmuş. Belki de ben onun eline sarıldım o sahneyi görünce. Yaşlı amca karanlık sokakta omuzları düşmüş giderken, babam elimi o kadar sıkıyordu ki, sanki elimi kıracaktı. Hiç canım yanmadı. İstiyordum ki babam elimi daha çok sıkınsın ve hiç bırakmasın. Bir rakı masasında arkadaş olmadım babamla, bir baba-oğulun felaket sahnesinde hâlime şükrettim. Babam beni bir rakı masasında anlamadı, bir baba-oğulun felaket sahnesinde hâlime şükretti.

Babam elimi sıkarken aklıma geldi. Dedem demişti. İnsan eti ağırdır. İnsanı taşımak zordur. O günden sonra ne babam benim ile arkadaş olmayı denedi, ne ben babam ile kanka olmayı çabaladım. Sadece etimizi hafifletmeye çalıştık. Bir gün birbirimizi taşımak zorunda kalırsak, fazla ağır olmasın leşimiz... ✨

Her şeye rağmen dünyadan, hayattan, insandan, memleketten umudunu kesmeyen, değişik şekillerde direnen insanlar, gruplar ve yaptıkları eylemler var. Onları dinleyerek, eylemlerine bir nebze katkıda bulunmak istedik...

EYLEM BİZİM DÜŞÜMÜZ

REDHACK

Etkili bir mecraya dönüştürerek, insan onuruna yakışır günleri inşa etmek adına bilgi ve teknolojiyi kullanmaktan yanayız. Kamu vicdanını yaralayan her bir olayda hak arayışının bir vesilesi olduk, farkındalığı artırdık ve sosyalizmin sesi olmayı başardık. RedHack ve eylemleri ile insanların kendilerini daha güçlü hissettikleri gerçeğini, onbinlerce mesaj üzerinden çok net görebiliyoruz. Yaptıklarımızla ilgili son derece olumlu tepkiler ve ilham verici yorumlar alıyoruz. Çok küçük bir kitle var ki gözleri kör bir şekilde YÖK'ü, 12 Eylül yasalarıyla oluşturulan garabetleri ve tüm bunlardan sıyrılma mecrası olarak hükümeti görmekte. Hakkaniyetli düşünebilen ve kendilerine "Hanif Müslüman" ismini veren mütedeyyin bir kitle var ki "Sol değil, solcu değiliz ama bunca haksızlığa göz yumacak kadar da vicdansız değiliz. İzin verin bizler de yardımcı olalım belgelerin ayıklanmasına" diyor. Zaten bu halkın her katmanından insanın emeği, becerisi heba ediliyor bu peşpaye YÖK uygulamalarıyla. Alanlar, gerçekliği ortaya koyacak tek

mecradır. Yaptığımız eylemlerde de sürekli dile getirdiğimiz tek gerçeklik vardır. Bilginin özgürleşmesi ve kolektivizm adına yapılan zulme net bir başkaldırı olarak gördüğümüz eylemler; insanlarda bir rehavete ve "nasılsa birileri omuzluyor" duygusuna neden olmamalıdır. Bunca donanım ve becerimize rağmen bizler; Cumartesi Anneleri, Taksim Gezi Parkı, Sirkeci Karakolu, Seyrantepe İşçileri davası, Emek Sineması eylemi, İzmir Adliyesi polis katliamı eylemlerine bire bir katıldık. Alanlara inmeden, sokakları hacklemeden "kısa çöp uzun çöpten hakkın" alamayacaklar. Bu yüzden sıcak somunun namusunu kurtarmaya, aydınlık yarınları kurmak için tüm halkımızı, dostlarımızı, yoldaşlarımız, canlarımızı 1 Mayıs'ta meydanlara bekliyoruz.

EZGİ KÖKSAL (İnternetime Dokunma)

İnternetime Dokunma eyleminde çağrının sosyal medya üzerinden yapılmış olması Türkiye'de örgütlenme açısından yeni bir deneyimdi. Bu eylemin en büyük dinamiği, özellikle Facebook, Twitter ve Ekşi Sözlük'tü. Fakat televizyonlardan da Facebook'taki bu eylem çağrısının çıg gibi büyümesine yer verildi. Eylem çağrısı 39 ilde aynı tarih ve saatte eylemcileri sokağa çıkartmayı başardı. Temsili bir yönetime biat edilmeyeceğini ve örgütlü bir biçimde sokağın sesini yansıtabileceğimizi göstermiş olduk. Beyoğlu'na Dokunma ve Emek Sineması direnişleri de böyle yaygınlaştı. İnternet, iktidarların dahi yönetemeyeceği sonsuz bir mecra. Halklar bu mecranın gücünün farkına vardıkça iktidarlar savunmasız kalacak.

MUSTAFA NOGAY KESİM (Emek ve Taksim İşgali)

Günümüz Türkiye'sinde 'işgal'i bir eylem biçimi değil, meşru müdafaa olarak görüyorum. Enerji dediler, vademizi, deremizi talan ettiler; maden dediler ormanlarımızı, ağaçlarımızı yok ettiler. Biz muhalefet değiliz, herhangi bir siyasi doktrin için de bir araya gelmedik. Bizler yaşam savunucularıyız, ne yapıyorsak aşk ile aşk için yapıyoruz. Sevgisiz bencillerin akıl, haya ve izandan uzak siyasetlerine alet edemeyiz yaşadığımız yeri ve kültürü. Bu bir varoluş kavgasıdır ve bedeli her ne ise ödenecek ama bu kavga kazanılacak. Yarınlar için başka umut yok.

ABDÜLMELİK YALÇIN (Lisede kantin fiyatları protestosu)

Bencil kantin kültürüne karşı, unutulmuş paylaşıma ve dayanışma duygularını büyütmek için kurmuştuk masalarımızı. Polisler ve okul idaresi tarafından, paylaşma masamıza müdahale edildi. Yine de paylaşma masalarımızın anlamına gölge düşüremediler. Diğer liselerdeki arkadaşlar da açılan paylaşma masalarıyla bize destek oldular. Yaşımız gençti ve bu yüzden şaşkın tepkilerle karşılaştık. Bu bir protestoydu ve protesto, bize neyin yanlış geldiğini söylemekti; bu yüzden belli bir yaş aralığına sığdırılmaz diye düşünüyorum.

UMUTGÜNER (Kaos GL Aktivisti)

Öncelikle sokak çok önemli diyebilirim. Ve elimizden geldiğince de yaratıcı eylemler organize etmek gerekli. Kaos GL olarak en azından Bakan Aliye Kavaf'ın "Eşcinsellik hastalığıdır" söylemine karşı yapılan eylemde, farklılaştığımızı söyleyebiliriz. Medyanın eylem alanına gelmesini beklemedik veya belki haberi duyar diye bir eylem gerçekleştirmedik. Aliye Kavaf'ı canlı yayında görüntüleyen medya, bizi sansürleme imkanı bulamadan görüntüledi. Aynı şekilde Aliye Kavaf, kaf dağıtımını arkasında yaşadıklarını zannettiği eşcinsellerle ile hayatın içinde karşılaşma imkanı buldu.

UTKU KAYA (Polis barikatına karşı uzun eşek)

Başbakanın ODTÜ'ye geldiği dönemde, öğrencilere karşı fiziksel zulüm iyice ayyuka çıkmıştı. Kabahati öğrencilerde bulmakta da oldukça pişkin davranıyorlardı. Polis kalkanına sırtını verip uzuneşek oynamak böyle bir zaman yapıldı. Siyasetlerini zorla bina edenlerin, zorlu siyasete büründürenlerin dumura uğradıkları anlardan biridir. Yaptığımız eylem sıra dışıydı ama yine de şunu biliyorum ki; kendini tekrarlayan eylemler gibi, yaratıcı bir eylem de doğru eylem olmayabilir. Ancak, 'doğru eylem' kendiliğinden yaratıcıdır. Doğru eylemi gerçekleştirmek için emek vermek lazım.

SİNAN DOĞAN (Koç Üniversitesi çalışanları direnişi)

Örgütlenişimiz kontrollü ve propaganda biçimimiz argümantatif olsa da; bizi çözüme ulaştıran altı günlük direniş, spontane biçimde ortaya çıktı. İşçilerin sözleşmelerinin feshedildiği günden önce bir hafta boyunca taleplerimizi ve 'derdimizin ne olduğunu' bildirirlerle, sosyal medya üzerinden metinlerle anlattık. Hedefimiz, konu hakkında bir kamuoyu oluşturmaktı. Eylemin başarıya ulaşmasının sebebi bence, bu eylemimizin etki-tepki biçiminde kendiliğinden ortaya çıkmış olmasıdır. Günümüzde de eylemlerin ancak doğal bir şekilde gelişirse başarıya ulaşacağına inanıyorum.

TÜRKAN ALBAYRAK (Paşabahçe Direnişi)

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron firmada temizlik işçisi olarak çalışırken, sendikaya üye olduğum için işten atıldım. Atılınca evime gitmedim, direnişe başladım. 118 gün çadırdı, iş yerimin önünde yaşadım. Sendikam ve işçi arkadaşlarım tarafından yalnız bırakıldım. Arkadaşlarımın işten atılma korkusu vardı. Sendikam (Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş) iş veren yanlıydı. Direnişe başlarken, 'bana kim destek olur' diye düşünmedim ve yaşadıklarımı herkese anlatmaya kararlıydim. Yalnız kalmayacağımı biliyordum. Yanımda Devrimci İşçi Hareketi vardı. Türkiye'nin duyarlı tüm kesimleri direnişe destek verdi. Destek olan kişilerin çoğu şu anda ya tutuk (içinde avukatım Şükriye Erdem de var) ya da işlerinden kovulmuştur. (Nuray Mert, Ece Temelkuran, Can Dündar vs.) Kazanmak için bedel ödemeyi göze almak gerekiyor. Bana direnişi kazandıran yaptığım açlık grevi ve Devrimci İşçi Hareketi'nin doğru politikalarıdır.

HÜDA KAYA

(28 Şubat eylemcisi)

28 Şubat döneminde imza kampanyaları, yürüyüşler, oturma eylemleri, Cuma namazı sonrası protestolar ve basın açıklamaları oluyordu. Ben protestolarımı, yazılarımla da ifade ediyordum. Bundan dolayı kızlarımla birlikte hapis yattım ve idam cezası ile yargılandım. Eylemlerin tarzı hâlâ aynı ama diyebilirim ki darbelerle karşı yapılan eylemler, toplumsal dönüşümde ve gündem belirlemede etkin oldu bence. Eylemler ne kadar çeşitli insan grubuna ulaşabilirse ve bütün insanları, canlıları ayırt etmeden kuşatıcı olabilirse, marjinal kalmayıp başarılı olacaktır.

ALİ FIKRİ IŞIK (Vicdani Retçi)

Vicdani ret beyanında bulunmam bir sonuçtu aslında. Zorunlu askerlik gibi onur kırıcı bir kuşatmadan çok rahatsız olduğumu Diyarbakır 5 No'lu Cezaevi uygulamalarından biliyordum. 2012 Haziranı'nda gözaltına alındığımda, vicdani ret ilanı ve bu fırsat aslında beni mutlu etti. Her tür otoriteye, hiyerarşiye, şiddete karşıydım bir edebiyat ve futbol sever olarak. Bu ülkede vicdani ret'i açıkladığınızda aslında mahkemede bir duvara karşı konuşuyor oluyorsunuz. Vicdani ret bireysel bir eylem biçimi olarak görülebilir ama teknik bakımdan en kapasiteli toplumsal eylem dinamiklerine sahiptir. Şimdiye kadar üç dava açıldı. Dava sayısını 100 çıkarmayı hedefliyorum. Başka türlü bu irrasyonel durum görünür hale gelemiyor. Bu mücadele boyunca hissettiğim duyguların başında korku ve öfke var. Yaşam alanlarım öylesine daraltıldı ki artık kendimi beslemek konusunda çok ciddi sıkıntılar yaşıyorum. Zaten SSK yok BağKur yok, ikametgah yok, kredi kartı yok, pasaport yok... Neyse işte...

ABDÜLHALİM DEMİR (Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi)

Silikozis kot kumlama atölyelerinde, kum tozunun solunum yoluyla akciğerlerde oluşturduğu hastalığa verilen isimdir. Akciğerleri hassas duruma getirerek nefes almayı zorlaştırıyor. Akciğer kapasitesini düşürüp genellikle ölümlü sonuçlanıyor. Şu ana kadar 57 arkadaşımızı bu şekilde kaybettik. Bu sektörde çalışan işçilerin %98'i hiç bir sosyal güvencesi olmadan çalışmış. Dolayısıyla kayıtlı bir işçi de yoktu. Biz hastane kayıtlarından ya da işçiden işçiye ulaşarak kendilerini hakları konusunda bilgi sahibi ettik. Çeşitli toplantılar ve eylemler yaparak kamuoyu oluşturmaya çalıştık. Defalarca meclise giderek siyasi partilerle görüştük, destek istedik. Ankara'da iki sefer, birer haftalık oturma eylemi yaptık. İstediklerimiz çok basitti. Silikozis hastalığı 1947'de ILO ile yapılan sözleşmeyle meslek hastalığı olarak kabul edilmişti. Çalışma Bakanlığı'nın işçilere geriye dönük haklarını vermesini talep ettik. Mücadelemiz sonucu: 2009 yılında kot kumlama işi yasaklandı. 2010 yılında silikozis hıfsısıha (devlet güvencesi altındaki hastalıklar) grubuna tabi edildi. Son olarak 2011 yılında Cumhurbaşkanı ile görüşerek torba yasa içinde, kot kumlama işçileri için emeklilik hakkı kazandık.

SELÇUK ÖZBEK (IMF Başkanı'na ayakkabı)

Bu eylemi kendi adıma değil IMF'den illallah etmiş Türkiye ve dünya halkları adına ve Gençlik Muhalefeti adına gerçekleştirdim. Eylem bir bireye değil, topluma aittir ve toplumsal karşılık bulduğu ölçekte sonuç vermiş demektir. Bu eylemle bunu sağladığımızı düşünüyorum. ABD eski Başkanı George Bush'a ayakkabı fırlatan El Zeydi'nin eylemi hatırlatılarak eleştirilere maruz kalmıştık. Ancak protesto, bir tavır ifade etme şeklidir ve amaç, kamuoyu ilgisini sorunlara yöneltmektir. Yaratıcılık arayanlara, ancak birkaç sanat sergisi önerebilirim. Son olarak; adaletsizlik, eşitsizlik, yoksulluk ve emperyalizm olduğu sürece eylem de olacaktır. O zaman da demiştik: Yaptık, yine yaparız!

MASİDE OCAK (Cumartesi Anneleri)

Devletin kolluk güçlerince gözaltında kaybedilen insanların bulunması, akıbetlerinin açıklanması ve failerinin yargılanması için kayıp yakınları ve hak savunucularının başlattığı Cumartesi Anneleri-Cumartesi İnsanları eylemi, "gözaltında kayıp" politikasını teşhir etmesi ve gözaltında kayıpları durdurma gücünü yaratması açısından çok önemlidir. Aynı zamanda yeni bir eylem şekliydi. Cumartesi Anneleri'ne kadar, sessiz oturmak bir eylem şekli değildi. Galatasaray bir eylem alanı değildi. Mağduriyet, fotoğraflarla ifadelendirilmiyordu. Gözaltında kaybedilenler; toplumun her kesimindendi. Bu nedenle çok insanın desteğini aldı. Sosyal medya, toplanan insanların görünürlüğünü daha da artırdı. Kayıp yakınları ve hak savunucuları, Galatasaray Meydanı'nda birbirlerine yaslanarak devletin karanlığına inat, umut büyütüyorlar.

ÇİÇEK TAHAOĞLU (Blanet - Benim Bedenim Benim Kararım)

Benim Bedenim Benim Kararım, katılımcıların yaratıcılığına açık, yeni bir eylem biçimiydi. Aslında kampanyacı değil, haberci olan bizler ilk adımı atalım, gerisi kendiliğinden gelsin istemiştik, öyle de oldu. Slogan adeta bir 'selpak'a dönüştü. Sosyal medyada kampanya hem çok yayıldı hem de çok küfür yedi. Destekleyenler de, karşı çıkanlar da fotoğrafları bol bol paylaştı. Kadıköy'deki eylemin organizasyonunun bizimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen tek slogan buydu ve hayatımda ilk defa bu kadar kadının göbekleri açık vücutlarındaki sloganlarla sokakta dolaştığına ve kimsenin garipsemediğine şahit oldum. Kampanyaya herkes kendinden bir şeyler kattı, öfkelenedikleri bir şeye muhalefet ederken eğlendiler de. Ve işe yaradı!

SERBEST PİYASA

Pazartesi...

İstiklâl Caddesi'nin ortasında sırtını bize dönmüş, yürüyordu Cengiz. İşten eve. Saat gecenin on bir buçuğu olmuştu. Bu saate kadar ofiste olmanın yorgunluğuyla yoluna devam etti. Koyu renk montların arasında bej bir ceketle ilerliyordu. Eve yaklaştıkça koyu renk montlar seyrelti, seyrelti, sonunda sadece bir tane kaldı. Siyah deri ceketli bir adam... Başından beri bej ceketin arkasında olan...

"Abi bir bakabilir misin?"

Cengiz duymazdan gelip hızlandı. Kalp atışları bir anda coşmuş, ağzının içi kupkuru olmuştu. Baş ağrısına benzeyen uğultulu ses yine yükseldi.

"Abi, abi baksana bir ya!"

Cengiz iyice panikledi. Kafasında üst üste yığılan bıçaklamalı, jilet atmalı, kafa kırmalı, kezzaplı, biber gazlı, sopalı, balıtalı üçüncü sayfa haberlerinin dışına yöneldi. Üçüncü sesleniş hızını bir anda kesti.

"Cengiz Bey. Sana söylüyorum."

Korkusu kılık değiştirmişti. Adını bilen yabancı, adını bilmeyen yabancılardan başka şeydi. Durup sesin geldiği yöne döndü. Deri ceketli, iri yarı, lüzumlu, yamuk kafalı, canı görünümü, yaşa anlaşılamayan bir adam. "Cengiz Bey, sana bir şey söylemem gerekiyor." "Buyur?"

"Bak abi. Beni, seni öldürmem için tuttular."

Seyrelerek derinlere inmeye başlayan dehşet duygusu, bu cümleyle birlikte Cengiz'in içinde patladı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kulakları uğulduyordu. Panikle etrafına bakındı. Kimse yoktu.

"Sakin abi, şu an için bir sıkıntı yok."

Cengiz, adamın belindeki siyah tabancayı gördü. Yutkundu. "Beyoğlu'ndan beri takip ediyorum seni. Yolda hep düşündüm. 'Bin beş yüz liraya adam öldürülür mü?' diye." "Ne? Bin beş yüze telefon alamazsın lan!"

Finans, özel ilgi alanıydı pazarlama müdürü Cengiz'in. Kendi hayatı üzerinden bile olsa, konu para pula geldiği için iktidarı aniden artmıştı. Ayakları yeniden yere basmıştı. Yüzüne renk gelmişti.

"Evet abi. Az para gerçekten de. Sıkışık durumda olduğumdan kabul etmiş bulundum. Sonra işte peşinden yürürken düşündüm. 'Bu paraya değer mi?' diye. Sen bana bu miktardan iki katını verirsen, basar memlekete giderim, bir daha buralara adımımı atmam."

"Benden para mı istiyorsun?"

"Evet abi, üç bin lira alabilirsem kaybolurum diyorum."

Cengiz tekrar etrafına bakındı. Sokakta kimse yoktu. Derin bir nefes aldı. Kontrolünü kaybetmemeliydi. Adam silahlıydı. Tipi de silahı kullanmaya müsaitti.

"Gel çekelim şu makineden."

Birlikte mavi ışıklı İş Bankası ATM'sine yürüdüler. Cengiz, elinin titremekte olduğunu şifreyi girerken fark etti. Başından beri titriyor muydu yoksa yeni mi başlamıştı? Günlük para çekme limitinin bin beş yüz TL olduğunu hatırladı. Bu para kurtarmazdı hayatını. Anca onu öldürmeye yeterdi. "Şu bin beş yüz. Garanti de hesabım var. Yan sokaktan bir bin beş yüz daha çekelim." "Olur abi."

Adam parayı deri ceketinin iç cebine koydu. Birlikte, yeşil ışıklı Garanti ATM'sine

yürüdüler. Cengiz mavi kartı cüzdanına geri koyup, yeşil kartı çıkardı ve karanlığın içinde ışıltı ışıltı parlayan ATM'ye yerleştirdi. Ellerin titremesi azalmıştı. "Tanımadığınız kişilerle şifrenizi paylaşmayın" uyarısını geçti. Şifreyi girdi. Yeni işlem / Para çekme / Diğer / Tutar: 1.500 / Onay "Evet, bu da diğer bin beş yüz. Ettü üç bin."

Cengiz hayatını iki taksitle geri almıştı. Adam parayı aynı iç cebine koyarken silah yine parladı. Her defasında daha az tehlikeli görünüyordu. Zehri alınmış tombul bir örümcek gibiydi artık.

"Tamamdır abi. Mevzu kapandı. Ben kaçıyorum."

"Ya peki kim bu?"

"Ne kim?"

"Beni öldürtmek isteyen..."

"Söyleyemem."

"Söylemek zorundasın. Bunu bilmeden yaşayamam ben. Kafayı yerim. Benim düşmanım falan yoktur ki... Anlayamıyorum bir türlü."

"Söyleyemem abi."

"Tekrar denemeyeceğini nereden bileceğim? Belki başkasını tutacak? Böyle yaşanır mı, gözünü seveyim. Ulan yoksa öyle biri yok mu? Parayı almak için mi uydurdun?"

Cengiz, silahın hâlâ adamın belinde olduğunu hatırlayıp sesini yumuşattı. Ancak adam sinirlenmemişti. Yalan söylemediği ortadaydı.

"Bir şey uydurduğum yok. Olay aynen anlattığım gibi."

"Kim o zaman bu adam söyle. Nasıl olsa bizim işimiz bitti artık."

"Bir üç bin daha alırsam söylerim."

"Ne?"

"Bir üç bin daha..."

"İyi de günlük para çekme limitlerini doldurduk."

Adam önce plastik kol saatine, ardından Cengiz'e baktı. "Saat on ikiyi... Şu an geçti abi."

Salı...

Sırayla önce Garanti'ye, sonra İş Bankası'na uğradılar. Bin beş yüzer daha çekti Cengiz. Ellerin titremesi geçmişti. Korkusu öfkeye dönmüştü. Paraya yanmaktan, hayatta kaldığına sevinmiyordu. Toplam altı bin lirayı alan adam önüne bakarak "Ali," dedi.

"Hangi Ali?"

"Soyadını bilmiyorum, sizin iş yerinden. Kilolu..."

Etkisiz hale gelen silah, deri ceketli adamın belinde uzaklaşarak karanlığa karıştı. Cengiz beyninden vurulmuş gibiydi. Ölümünden dönen bedeni zangır zangır titremeye başladı. Korkunun boşalttığı rutubetli alana öfkenin kaynar, şaşkınlığın buz gibi suları birbirine karışarak doluştu.

"Ali ha? Ulan benden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadan aklımın ucundan geçmezdi. Arkamdan 'Pazarlama değil, azarlama müdürü' dediği kulağıma gelmişti geçen sene. Ama kaşınan kendisi... Bazı insanlar, bu dünyaya azarlanmak için gelir. Ali de onlardan. İnsanın içinde sürekli fırçalama isteği uyandırıyor. Vay be, öldürtecek kadar bilenmiş demek. Hem de bin beş yüz liraya... Beleşçi pezevenk."

Sabah ofise yıldırım gibi girdi Cengiz. Doğrudan Ali'nin masasına gitti. Sabaha kadar gözünü kırpmadığından yüzü bembeyazdı. Ali hayalet görmüş gibi oldu.

"Sen bir dışarı gel bakalım Ali Efendi."

Ofistekiler bunu, her zamanki iş hırlaşmalarından sandılar. Kapının önüne çıkınca Cengiz bir sigara yaktı. Ali gözle görülür biçimde titriyordu. Cengiz "Lan döl israfı..." diye söze girdi. Ali bu defa gerçekten korkuyordu. İşini kaybetme korkusunun çok ötesinde bir dehşetti bu. Demir parmaklıkların ardına ağır ağır gömülür gibi dinledi. Kansız tetikçiye kendisini ispiyonladığı, kendine böyle ahmakça bir plan yaparak hayatını bitirdiği, Cengiz'e de ölmediği için çok kızmıştı.

"Cengiz Bey, Cengiz Abi, abim... Bir cahilliktir oldu. Affet beni, defolup gideyim buradan. Bursa'ya ailemin yanına... Bir daha da oradan çıkmayayım. Gözüne görünmeyeyim. Hep söylediğin gibi... Büyüklük sende kalsın be abi. Affedebilir misin beni?"

"Bir şartla..."

"Ne istersen abi... Emret."

"Senin bin beş yüze tuttuğun o öküz... Benden altı bin lira aldı. Üç bini beni öldürmemesi, üç bini seni ihbar etmesi için... Bana bu altı bini ver, sonra siktir git."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TABUT ÇAKAN TANRI

Gök

Ceviz kabuğu kadar sert bugün
Ve gecenin ormanından
Ağaçlar deviriyor Tanrı

Buduyor ve birer
Birer biçiyor onları
Ağzının kenarında çiviler
Hatif aralık dudakları

Tak, tak, tak
Çakıyor tahta parçalarını
Evrenin avlusunda sesler
Duyulacak son büyük şarkı

Tabutlara koyuyor Tanrı
Dönüp arkasına bakmaya bile
Vakti kalmayan insanları

Sıra senin düşün be adam
Yanına alacaklarını
Almayacaklarını

İçimdeki insanların hepsi
İçimdeki soruların hepsi
Bu tabutlardan birine sığar mı

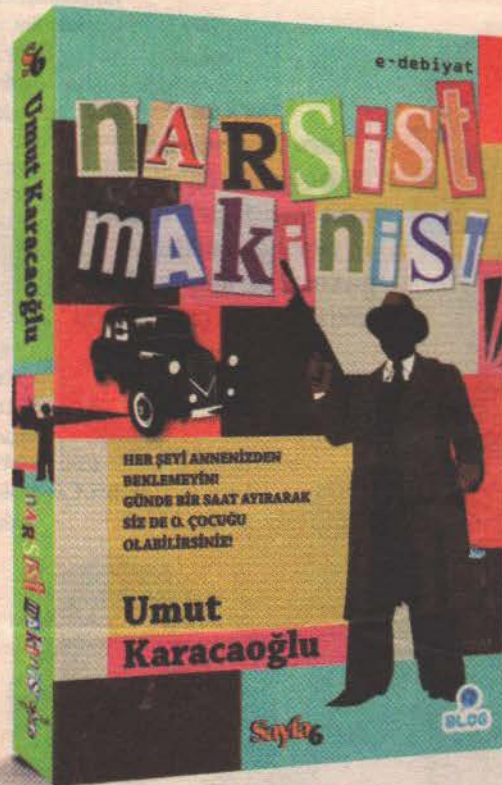
*Eşsiz, bilimsel ama
bir o kadar da
mistik bir kitap!!!*

Bu kitapta “erkekleri
cezbetmenin 55 yolu”nu
bulacağınızı sanıyorsanız
yanılıyorsunuz!

Kim Lan Bu Hayatımın Erkeği,
KLBHE ekibi tarafından ıssız
bir adada gerçekleştirilen
deneyler sonucunda ortaya
çıkmiş, eşsiz, bilimsel
ama bir o kadar mistik bir
kitaptır.

*Blog dünyasının
en harbi
kızından
sterilize,
dantelli,
fistolu
hayat
tasarımına
baş kaldıran
yazılar.*

*‘Geyik’ değil,
harbiden erkek
muhabbeti!
Akıllara
ziyan bir
kişisel
gelişim!
kitabı...*

**Akordeon üstadı,
vantrilok, müzisyen,
komedyen, ünlü şovmen
CELAL ŞAHİN abiye bulduk,
dünden bugünden, şurdan burdan
ve bir sürü şey konuştuk...**

MODERN OZAN

Doğum tarihim 22 Mayıs 1925. Aslında arkeolog ve sporcuyum ama o yıllarda bu mesleklerde fazla para yoktu, ben de böyle bir dal icat ettim. Benim işim 'karikatürü sesle takdim etmek'ti. Çocukluktan gelme bir yeteneği bu galiba, tek çocuk olduğum için olsa gerek biraz şımartılmıştım ve hazır cevaptım. Beşiktaş'ta oturduğumuz ahşap evde mahallenin çocuklarına Karagöz oynatırdım. Mahalle arkadaşlarımdan biri de yan komşumuz; meşhur Nehar Tüblek'ti, hatta marka logomu Nehar çizmişti, onunla çok severdik birbirimizi.

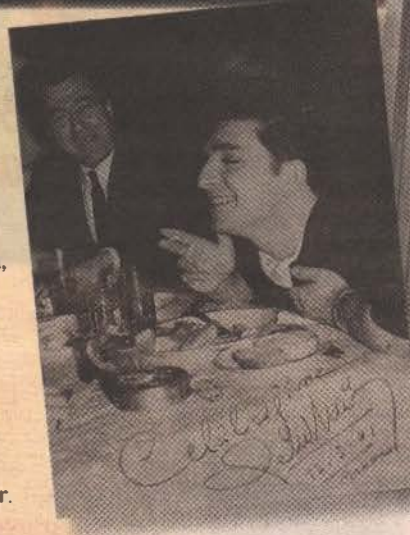
Önceleri sadece taklit yapıyordum, sonra düşündüm nasıl yapsam diye ve müzikle birleştirdim. Aslında 'modern ozan' oldum ben, çünkü siyasi espri de yapardım, müdüriyetlere çok çağırılmışlığım vardır. Şimdi olsa içeride olurum.

Herkes kendi zamanını beğenir tabii ama şimdi alaturka dünyası öldü, gazinolar kapandı. Televizyonun çok etkisi var bunda.

O zamanlar benim tarzımda başka komedyen veya rakibim yoktu ama mesela Orhan Boran vardı. Orhan takdimciydi; hikayeleri, dünyadaki klasik fıkraları birbirine bağlayıp anlatırdı, İngiltere'de BBC'de çalışmıştı, 3 dil bilirdi. Şimdilerde Cem Yılmaz var, o eski tarz meddahı modernize etti ve stand up yaptı ama bizim zamanımızda olsa iş tutamazdı çünkü biz gazinolarda, içkili mekanlarda çıkardık sahneye. Öyle laf falan dinilemezdi oradaki herifler, ancak başına vuracaksın, taklit yapacaksın, müzik gösterisi falan yapacaksın, öyle dinletebilirdin kendini. O devir öyleydi ama Cem'in karikatüristlikten gelme bir kudreti var, doğaçlamayı iyi yapıyor.

Birçok gazinoda sahneye çıktım; Maxim, Kazablanka, Kristal, Çiftlik Parkı... İlk sahneye çıkışım 1946 Ayten Gazinosu'ydü. O zaman akordeon yoktu, Münir Nurettin, Hamiyet Yüceses gibi ünlülerin taklitlerini yapıyordum. Müzikle birleştirdikten sonra 1949'da İstanbul radyosuna girdim. Lisedeysen, radyonun inşaatında da çalışmıştım, eniştem yapıyordu orayı, onun vasıtasıyla zorlayıp soktum kendimi radyoya. Ekrem Reşit, bana "Ne yapacaksın?" dedi, ben de "Her hafta yeni besteler yazacağım." dedim ve Sesle Çizgiler programına böyle başladım. Her cumartesi yeni besteler hazırlayarak, 15 dakikalık program yapıyordum.

*Bir dönemin sahne yıldızları:
Celal Şahin, Öztürk Serengil,
Orhan Boran, Müjdat Gezen
bir arada*

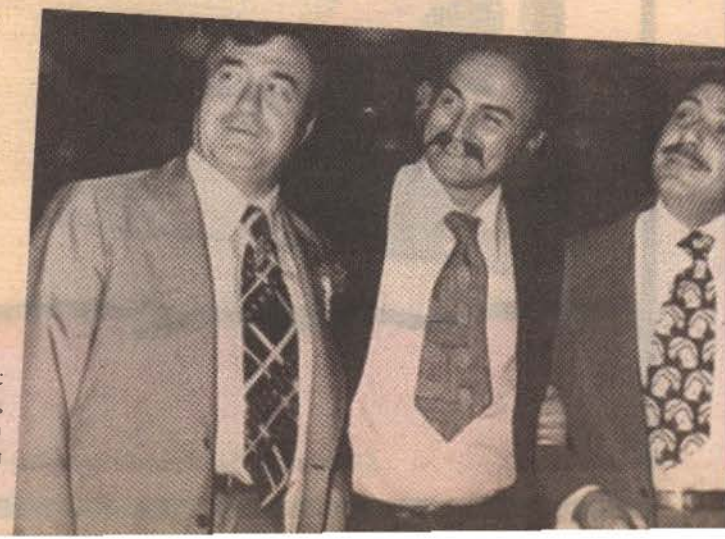
Zeki Müren ile

Josephine Baker ile

Sanırım en meşhur bestem 'Kırmızı yanınca dur, sarı yanınca bekle, yeşil yanınca geç hanım teyze'dir... 78'lik plaktı bu. Düz yazılarım da vardı, mesela Memur Mehmet bey. Figaro'nun aryasına uydurmuşum, gel Mehmet git Mehmet, Mehmet bey, Mehmet bey diye gidiyordu ve en sonunda ölüyordu Mehmet bey.

İkinci evremde vantrilok bebeklerim vardı. Celal Şahin ve Bebekleri adlı bir program yapmıştım TRT'ye 36 bölümlük. Diyaloglarını kendim yazıp, bebekleri konuşturuyordum.

Benim yaptığım iş uluslararasıydı. İsviçre'de radyoya çıktım, İngiltere'de, Kıbrıs'ta çıktım, Kanada ve Amerika turnesi yaptım. Yarı erkek yarı kadın oyunlarım. Turkish Rock and Roll'larım herkese hitap ederdi.

Şimdilerde her şey değişti, herkes kendi zamanını beğenir tabii ama şimdi alaturka dünyası öldü, gazinolar kapandı. Televizyonun çok etkisi var bunda. Bizim zamanımızda içkisiz lunaparklar vardı. Meşhur gece kulüplerinden Kervansaray vardı, 13 yıl çalıştım ben orada. Opera taklitleri yapardım, Carmen operası mesela, bir tarafım kadın bir tarafım erkek sahneye çıkardım. Zeki Müren, Sevim Tuna, Josephine Baker, Sacha Distel, Bediye Aksoy, Fahrettin Aksoy, Blubell Girls balesi gibi meşhur isimler gelirdi Kervansaray'a.

Çocuklar beni çok severdi, ben en büyük parayı sünnet düğünlerinden kazandım. Çocuklar bisiklet ister gibi beni istiyordu. Oturduğum evin arsasını, Beşiktaş'taki binayı hep o kazandıklarımıyla edindim. Bazı cumartesiler 8-9 yere giderdim, 15'er dakikadan. Beykoz çayırlı toplu sünnetlere de giderdim, özel davetlere de... Bazı düğünlerde akordeona göbek atan bile gördüm. 5 filmde de rol aldım ama sinemada

fazla para yoktu ve çirkin çekiyorlardı, devam etmedim sinemaya.

S. Murad'ın karısı annemin halasıydı. Çerkes'di ailemiz. Annem Beşiktaş Kız Lisesi'nde yetiştirilmiş ve ordan evlendirilmiş. Babam subaydı. Mavi Gaziler Cemiyet başkanıydı. Eşim benden 18 yaş küçüktü. 1985 yılında lenf kanserine yakalandı, sonraki 10 yılını bu hastalıkla mücadele etmekle geçti. Hem maddi hem manevi mahvolduk, 10 sene koptum dünyadan. Çocuklar da küçüktü o zaman. Ben onlara hem annelik hem babalık yapmaya çalıştım ama 1995'te kaybettük eşimi. Bir kızım, bir oğlum ve kızımın 10 yaşında bir torunum var.

Gece 2-3 gibi yatarım, öğlen 1-2 gibi kalkarım, kahvaltı sonrası 2 saat Hürriyet gazetesini okurum, eski den kitap okurdum ama şimdi onun yerini televizyon aldı. Muhteşem Yüzyıl dizisini seviyorum, tarihçi de olduğumuz için...

Artık piyasaya iş yapmıyorum. En son, Erol Günaydın'ın jübilesinde çıktım. Sonra Ferhan Şensoy geldi, bir iş yapıyoruz S-6 şarkı lazım dedi, melodiler hazırladım, 3 ay uğraştık ama sonra

anlaşamadılar ve biz uğraştığımızla kaldık, ondan sonra da kızdım ve bıraktım.

Aslında şimdi devir tam bizim tarzımızda çalışanlar için, etrafta malzeme öyle çok ki ama kimse korkudan hiçbir şey yapamıyor. Benim mesela en meşhur

bestelerimden biri 'mini mini valimiz, ne olacak halimiz' diye Fahrettin Kerim Gökay için yazdığım. İlk kez radyoya götürdüm bu besteyi, dediler ki "Bu olmaz, vali bey kazar". Aldım valiye götürdüm, "Ver imzalayayım" dedi. O severdi kendinden bahsedilsin, reklamı yapılsın. Böylece çıktı bu şarkı. Şimdiki valiler olsa asla izin vermezler.

Ben açıkça, memleketin gidişatından korkuyorum. Hukuk bitmiş bir kere. Herkes birilerinin adamı olmuş. Halk aklını başına almalı ama herkes menfaatçi. Menderes zamanı ben Ankara'da yedek subaydım. Çapkın adamdı ve herkes bilirdi bunu. Yassı ada duruşmalarına da gittim, tabi asılmalari iyi olmadı ama asılmasalardı da yine ortalık karıştırdı.

Elçilikte o zamanlar Refik Koral'tan meclis başkanıydı, bizi çağırırlardı ben yedek subayken. Arap mebuslar gelirdi. Bir keresinde bana dediler ki "Aman sakın Arapça taklit yapma!" bana da bir şeyi yapma deyince yaparım. Yaptım ama akıllı adamdı başkan, Neriman Altındağ vardı, onun taklidini yaptırıldılar bana

Fotoğraf: Altuğ Gürsoy

"Bakın kadının yanında taklidini yapıyor, yani kötü niyet yok" dediler de Araplar rahatladı.

Bizim zamanımızda benim tek siyasi adamım Ecevit'ti. Cesareti vardı, yürekli adamdı ve insandı. Ufak tefekti ama önemli olan yürektir. Kendisine yapılan esprilere kızmazdı, kompleksizdi.

Sigara içmedim, pipo içiyorum. Eskiden viski ve rakı içerdim ama ben her şeyi kararında yaparım. Sahneye çıkmadan önce katiyen içmezdim, işim biter sonra bir duble viski içerdim.

İçimde kalan bir ukde yok. İyi paralar kazandım ama özel hayatım yüzünden bitti. Şimdi de bir şey yapamam çünkü benim dilimin kemiği yok. Benim tarzım sert ve bu yaştan sonra gidip hapiste oturacak halim yok.

Neler Gördüm?

> **Minik başbakanın gözyaşlarına boğulduğunu**

> **Fernandes'e verilen gözdağını**

> **Ünlü mankenin düğünündeki çatışmayı**

> **Altı yıldır maaşına dokunmayan bakanı**

> **Yerli otoda intihar çıkışının şık olmadığını**

> **Moody's'in sinyali verdiğini**

> **Canlı yayındaki fena kapışmayı**

> **Dişi aslanla oyun olamayacağını**

> **Kıyafetleri ile dalga geçilince okulu bıraktığını**

> **Yıldız oyuncunun rakibini ısırıldığını**

> **Kaburga kıran polislere iyi hal indirimini**

> **Eşcinsel karşıtlarının sokağa döküldüğünü**

> **Yaşam için ideal gezegenlerin gözlemlendiğini**

Gazetelere boş boş bakarken...

Bakangör

AMA BEN OYUNCU OLMAK İSTİYORUM

Adam bir sigara yakmış, boş gözlerle kadını izliyordu. Kadının ne anlattığıyla ilgili değildi adam, daha çok göğüs uçlarının şeklini merak ediyordu. Boş bir anına gelse yekten sorabilirdi de bunu kadına. Ama sabretmeliydi. Gece kadını evine götürüp, kendisi bizzat yakından da kontrol edebilirdi. Hatta dokunabilir, okşayabilir, öpebilirdi de. Amacı da buydu zaten adamın...

Kadın kırımızı şarap içiyor ve hiç susmuyordu. Elinde tuttuğu kadeh, üzerindeki kırmızı elbisesini tamamlayan bir aksesuar gibiydi. Salonun en güzel kadını olmasa da, çekici bir yanı olduğu su götürmez bir gerçektir. O kadar çok şey anlatmıştı ki adama, artık ne hakkında konuştuğunu kendisi de bilmiyordu.

Salondaki herkesin tanınmış kişiler olduğu fakat kimsenin birbirini tanımadığı davetlerden biriydi. -İçkiler ucuz, kanepeler ise bayat.- İnsanlar, son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir müzik eşliğinde konuşuyordular. Tam olarak konuşma denemezdi buna. Aslında herkes ergenliğe yeni girmiş bir çocuk gibi mastürbasyon yapıyordu. Kendi yaptığı işlerden bahsederek orgazm olmaya çalışan ve erken boşalmamak için konuşurken arada bir içkisini yudumlayan sanat seviciler. Biri yeni çıkacak olan kitabından bahsederken, bir diğeri çekeceği filmin hikâyesini paylaşıyordu kendisini dinleyenlerle. Kimi resminde kaç kilo yağlı boya kullandığını anlatırken, kimisi de türk müziğinin bugünkü haline ağlıyordu... Gecenin sonuna doğru salondaki insan sayısı iyice azalmıştı. Servis yapan garsonların bile pek çoğu kendilerini dışarı atarak birer sigara yakmışlardı. Kadın ise gecenin başlarında başladığı konuşmasına hâlâ devam ediyordu.

-Ha şeyi söylemedim bak sana, üç sene önce güzellik yarışmasında ikinci olmuşum ben. Gerçi herkes birincilik senin hakkındı diyordu ama işte kimin nasıl birinci olduğu belli. Jüriye verirsın, onlar da seni birinci yaparlar. Bu memlekette bir şeyler yapabilmek için illa birileriyle yatmak mı gerekir yani? Mankenlerin de hepsi orospu zaten. Onun için bıraktım ben mankenliği. Oyunculuk yapıyorum şimdi. Yeni bir diziyi başlayacaktım ama cast ajansı ile anlaşamadık. Beş yıllık sözleşme yapmak istedi'ler benimle. "Oldu" dedim ben de. Beş yıl sömürecek beni belli. Herkes kendi çıkarının derdine düşmüş valla. Hayır, ben de öyle işi bilmeyen, ekrandaki yeteneksiz güzellerden olsam neyse diyeceğim. Eğitimim var benim bir kere. Üç ay oyunculuk dersi aldım. Çocukluğumdan beri meraklıyım zaten oyunculığa. Okuldayken tiyatro yapmıştım ama kaldı tabi öyle, çok üstüne düşemedim. Şimdi işte öyle görüşmelere filan gidiyorum ama piyasa çok kötü. Kime güveneceğimi de bilemiyorsun zaten. Yapımcının biri mesela...

Adam son sigarasını da küllükte öldürmüştü. Bu cinazetin ardından daha fazla dayanarak kadının sözünü de orta yerinden bıçakladı.

-Hadi bana gidelim.

Böyle bir teklif karşısında kadının tepkisinin nasıl olabileceğini düşünemeyecek kadar çok sıkılmıştı adam. "Ne olursa olsun" der gibi bir hali vardı. Ya buradan kadını beraber çıkararak, bir taksiye atlayıp evin yolunu tutacaklar. Ya da adam tek başına çıkacak ve eve kadar yürüyecekti. Her iki durumda da açık bir tekel bayii bulmak şarttı. Kadın, gecenin başından beri elinden düşürmediği şarap kadehini bir kenara bıraktı. Sanki kadehle beraber tüm giysilerini çıkararak oracığa bırakmış gibiydi. Çıplak hissetti bir an için kendini. Eli ayağına dolaştı, ne yapacağını şaşırdı. Adamla göz göze geldi tekrar; gülümsemi ve koluna girdi adamın. Yakılmayı beklerken kendini musalla taşında bulan bir cesedin şaşkınlığı vardı adamın üzerinde. Bu

kadar kolay olacağını beklemiyor gibiydi. Şimdi adamın tek derdi, cebinde taksiye yetecek kadar parasının olup olmadığıydı.

Taksiye bindikleri andan itibaren adamın bir gözü taksimetrede, bir gözü de kadındaydı. Kadının konuşup konuşmadığının bile farkında değildi. Bu arada sağ eli ceketinin cebindeki bozuklukları himayesi altına almıştı. Beyni sağ eliyle ortak çalışarak cebinde ne kadar bozukluk olduğunu saydı. Sayma işi bittiğinde cüzdanındaki miktar düşünümeye başlandı. Sonuç pek iç açıcı olmadığından dolayı, taksimetre başını alıp gitmeden önce müdahale etmeliydi adam. "Sağdo inelim biz" sözünü bu müdahale düşüncesini eyleme geçirmiş ve darbe yapmış bir general gibi taksiden inmişti adam. Taksiciye parası verildi ve cepte kalan bozuklukların orada mutsuz olabileceği düşüncesiyle açık bir tekel bayii aranmaya başlandı. Zaten eve varmak için yürünecek birkaç sokak daha vardı. Cepteki mali durumu kadına açıklamayı gerekli bulmadı. Onun yerine, dersine çalışmadığı için hocasına yatan söyleyen bir çocuk gibi davranmayı tercih etti adam.

-Tüm gün kapalı yerdeydik. Eve kadar biraz yürüyüp, hava alırsın.

Kadının varlığı geceye ne kadar yakışıyorsa, yürüdükleri sokağa da o kadar yakışmıyordu. Asfalt çalışması nedeniyle kazılmış yollar, içe içe geçmiş ve pek çoğu kaçak dikilmiş olan binalar, camlarında çamaşır ipi ve uydu anteni eksik olmayan evler. Tam bir çarpık kentleşme örneği. Mahallenin nasıl bir durumda olduğu, kadının yüzünden de okunabilirdi eğer istenilseydi... Sokağın köşesinde açık bir tekel bayii bulundu. Allahın emri, peygamberin kavliyle bir paket camel istendi. Ve cepteki bozukluklar başlık parası olarak verildi. Adam bakire paketten bir dal sigara çıkardı. Kadına da uzatacakken hatırladı, kadın sigara içmiyordu. Nedenini düşünene kadar önemli bulmadı bunu adam. Zimmetine geçirdiği paketi ceketinin cebine koyarken, sigarasını da dudaklarının arasına yerleştirdi. İzmirite dönene kadar ağzından çekmezdi hiçbir zaman sigarasını. Yine öyle yaptı. Bunu bir filmde gördüğünü hatırladı. Filmin jöni sigarasını ağzının sağ kenarına yerleştiriyor ve konuşurken bile sigarasına dokunmuyordu. Sonra yine aynı filmi izledikten sonra sigaraya başladığını hatırladı adam. Bunu kadınla paylaşmak istedi. Ancak göz göze geldiklerinde bundan vazgeçti.

Kapıya geldiklerinde kilit hiç nazlanmadan kendini anahtara teslim etti. Adam anahtarın iki kez çevirdiğinde kilit boşalmış ve kapı açılmıştı. İçeriye girdiklerinde kadının dikkatini çeken ilk şey evdeki havaydı. Ağır bir yalnızlık havası hâkimdi eve. Kadın odaya geçti. Zaten tek oda vardı evde. Ufak bir mutfak, bir de tuvalet. Aynı zamanda duş da alınabiliyordu tuvalette. O nedenle oraya banyo da denebilirdi. Başka bir semtte olsa, stüdyo daire diye tanımlanabilecek bir yerdi. Ama adam için önemli olan tek şey, kirasının az olmasıydı. Odada kırık bir çekyat, yün battaniye, elektrik sobası ve boş bira şişelerinden başka bir şey yoktu. Kadın etrafa bir göz gezdirtten sonra, neden orada olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yanlış tercih yüzünden hiç istemediği bir bölüme girmiş sınav mağduru gibiydi kadın. Adamın arabası yoktu, evinde şömine yoktu (ama şömine şeklinde elektrik sobası

vardı), evi deniz görmediği gibi, sokağı gören bir penceresi bile yoktu...

Kadının tekrar sonu gelmez bir konuşmaya başlamasından korkan adam, dudaklarını kadının dudaklarına yapıştırdı. Kadın daha neye uğradığını tam anlayamamışken, kırmızı elbisesinin askılarının indiğini fark etti. Adamın tüm gece boyu düşündüğü göğüs uçları tam karşısındaydı şimdi. Adam, kadının göğüslerini avuçlayarak göğüs uçlarını emmeye başlamıştı. Kadın hafiften inlemeye başlamıştı bile. Adam sabaha kadar bu göğüsleri emebileceğini düşünürken, Freud umurunda bile değildi...

Üç buçuk dakika. Her ikisinin de saatler boyu süren birliktelik amacı tam üç buçuk dakika sürmüştü. Gece boyu içilen içkiler, kadının bilmek bilmeyen hayat hikâyesi, adamın soğuk ve havalı tavrı, taksi parası. Her şey bu an içindi. Ve o beklenen an sadece üç buçuk dakika sürmüştü... İkisi de sırt üstü uzanmış, tavanı inceliyorlardı. Adam nefes nefeseydi. Kadına bir şeylerin eksikliğini hissediyordu. Adam kadına doğru döndü ve düşünmeden konuşmaya başladı.

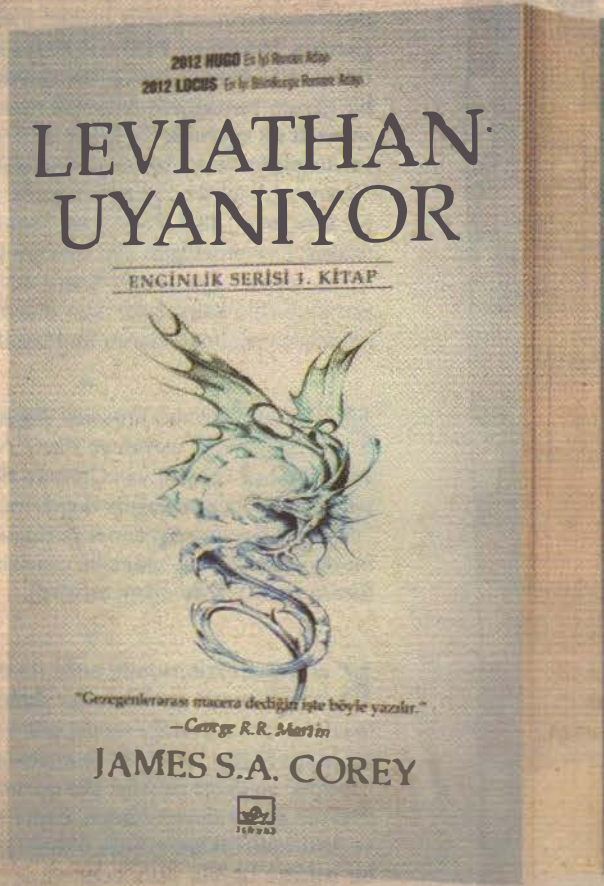
-Evlən benimle!

Repliğini unutmış oyuncu gibiydi kadın. Sadece adama bakıyor, bir şey söyleyemiyordu. Gece boyu hiç susmayan kadın, şimdi kelimeleri ağzından güçlükle çıkarabiliyordu.

-Ama... ama ben oyuncu olmak istiyorum.

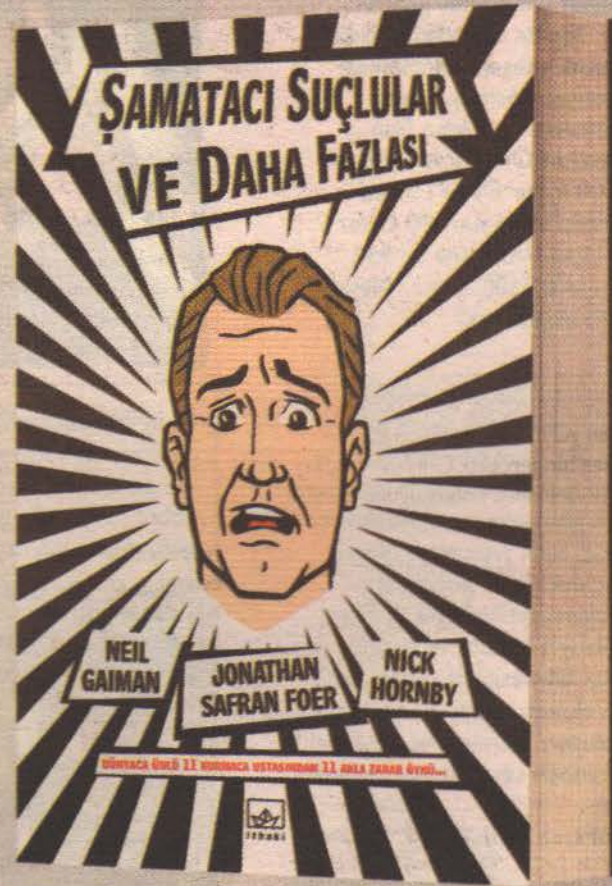
"Kaç kadından duydu bu sözü? Kaçna oyuncu olmayı vaat ettiğin ya da kaçın oyuncu olmasına karşı çıktın? Kaç bir iz brok sende ya da kaç tek gecelikti burdandı?" Bunları düşünebilecek durumda değildi adam. Yine de aklından geçenler buna benzer şeyler sayılırdı. Adamın kalp ritmi düzelmiş ve nefes alışverişleri normale dönmüştü. Az önce ne söylediğini düşününce çok anlamsız buldu bunu. Acilen bir sigaraya ihtiyacı vardı. Kalktı. Ceketinin cebindeki paketten bir sigara çıkardı. Sigarasını yakarken çekyatta uzanmış yatan çıplak kadına baktı. Ve fark etti ki, kadının göğüs uçları hiç de düşündüğü gibi değildi. ✱

Ceketinin
cebindeki paketten
bir sigara çıkardı.
Sigarasını yakarken
çekyatta
uzanmış yatan
çıplak kadına baktı.

GELECEĞE HOŞGELDİNİZ!

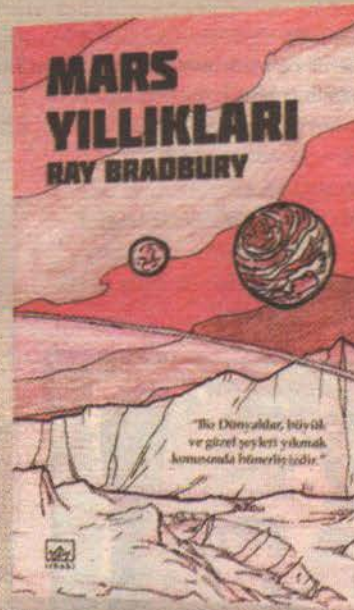
"Gezegenlerarası macera dediğin işte böyle yazılır."
—George R.R. Martin

Jonathan Safran Foer, Nick Hornby,
Neil Gaiman ve en az onlar kadar yetenekli
11 kurmaca ustasından 11 akla zarar öykü!

**RAGNARÖK TANRILARIN
ALACAKARANLIĞI**
A.S. BYATT
BİLİMKURGU / 184 syf.

MARS YILLIKLARI
RAY BRADBURY
BİLİMKURGU / 382 syf.

KIYAMET KİTABI
CONNIE WILLIS
FANTASTİK BİLİMKURGU / 592 syf.

İthaki

İnternet satış: www.ilknokta.com<http://www.facebook.com/ithakiyayin>

Genel Dağıtım

PARASIVLA REZİL OLAN MADAM

Work&Travel'le taaAlaska'ya giden maceraperest üniversiteli gençleri duymuşsunuzdur. Ben de onlardan biriydim. Tamamen **gazz** gelme meselesi benimkisi! Arkadaşım bir dergide görmüş, 3 ayda 12 bin Dolar kazanıyormuş falan filan... Şöyle kısaca anlatayım: Önce aracı şirkete gidiyorsun ve 1000 küsur Dolar'ı oraya bayılıyor un, J1 vizesi alıyor un 100 Dolar'a (4 aylık bu vize) Uçak biletler ne de 950 Euro'yu verdik mi, etti 3500 Dolar... Neyse... Yaşasın tecrübeyle akıllanmak!

Asıl konuya gelelim... Sonunda Alaska Anchorage'a vardık. Aracı şirket bize daha tadilatı bitmemiş kapalı bir fabrikada iş bulmuş. Dakika bir, gol bir! Meğer balık sezonu burada eylül-ekim gibi açılıyormuş. Fabrikalar da doğal olarak işçi alımı yapmıyor! Neyse ki bir otelde iş bulduk! Balık pisliği yerine insan pisliği temizleyecektik! Diğer 3. dünya ülkeleri vatandaşlarıyla birlikte ve genelde de Filipinlilerle! Onlar, ülkelerindeki sefaletten kaçıp Amerika'ya ekmek parası için gelmişler. Peki ya bize ne oluyor? Karnın tok, sırtın pek! Rahat batmış, paramızla rezil olmaya gelmişiz anlaşılan... Demek ki dert çekeceğimiz varmış!

Bu arada söylemiş miydik, beni gaza getiren arkadaşım parayı toparlayamadı ve gelmiyor. Ben, tanımadığım uç yabancısı insanla taa Kuzey Kutbu'na gidiyorum. Vay anasını, ne cesaret!

İşe kolay gidip gelmek için bir hipermarketten bisiklet aldık. Türkiye'ye dönerken, bisikleti geri verip parasını aynen alabiliyormuşuz. Haydi hayırlısı. Buraya gelen Türk öğrenciler genelde öyle yapıyorlar! Ya evet, pek akıllıyız!

İki aydır sefilleri oynuyorduk! Havalara soğumaya başlamıştı, hem de ağustosun ortasında! Ne üstte var ne başta. B zi ancak Solveysın Armi pakları! Pakladı da... 18 dolarlık paltonun etiketini söktüm. Solveysın Armi denilen olayda fiyatlar kasiyerin vicdanına kalıyor. Valla bizim kasiyer paltoya 8\$ biçti. Gad bilez hür!

Bana çarpan şey aslında piyangoymuş. **BTÜH!!** Hemen ambulans ya da polis çağırılmasına engel olmasaymışım, dava otomatikman açılıyormuş şaşkın şoföre. 20 bin'le 30 bin Dolar arası bir para alıyormuşsun sigortadan. Tabii bundan haberim yoktu! Ne bileyim, ben adamcağıza öyle acıdım ki, bir de hâlâ yaşıyor olmamın şoku ve sevinci işte! Bir bardak su içtim geçti. Hâlâ aklıma geldikçe su içerim!

Üçüncü ayın sonuna doğru anladık ki burada bize ekmek yok! Rüya bitti. Haydi herkes köyüne! 15 kiloyu da aldık bünyeye dönüyoruz. Dolarlar yerine yağlarda geliyorum. Bekle beni İstanbul! Ve bir daha Work&Travel diyenin ağzının ortasına terlikle patlatırım! Ona göre...

Dünya edebiyatının iki büyük yazarı bir araya gelince insanlar hangi önemli konulara değineceklerini merakla bekler. 1922 yılında **James Joyce** ve **Marcel Proust** buluştuğunda da insanlar benzer beklentilerdeydiler. Paris'te bir akşam yemeğinde ikisi aynı masaya oturunca salonda çıt çıkmıyordu. Joyce ve Proust hemen rahatsızlıklarından bahsetmeye başladılar. Joyce "Başım çok ağrıyor; gözlerimde de tanımlayamadığım bir sancı var" dedi. Proust ise "Benim de midem felaket. Denemediğim şey kalmadı ama beni mahvediyor" diye ekledi. Sonra iki yazar sevdikleri yemeklerden bahsettiler. Son olarak da birbirlerinin kitaplarını okumadıklarını itiraf ettiler.

Polisiye edebiyatın kraliçesi **Agatha Christie**'nin 93 romanı, 17 oyunu ve Mary Westmacott adıyla yazdığı 6 aşk romanı var. Christie 86 yıllık ömründe bir kez bile kalemi kağıda değdirmemi. Yazarda "disgrafi" denilen öğrenme güçlüğü problemi vardı, bu da yazdıklarının okunaklı olmasına engel oluyordu. Bütün romanlarını dikte ettirirdi.

Karamızah konusunda belki de dünyanın en büyük yazarı sayılabilecek **Saki**'nin, ki Türkçe'de maalesef çok az kitabı vardır, ölüm nedeni sigaradır. I. Dünya Savaşı sırasında siperdeki arkadaşına "Söndür şu lanet sigarayı bizi görecekler" diyen Saki'nin sesini duyan Alman askeri ateş eder ve Saki tıpkı hikayelerinde olduğu gibi ironik bir şekilde hayata veda eder.

GERÇEK TUHAF DİYALOGLAR

Müşteri: İyi günler e-kitaplar hangi tarafta acaba?
Satıcı: Höö! (Pandora'dan)

Satıcı: İyi günler nasıl yardımcı olabilirim?
Müşteri: Beni ağlatacak bir kitap arıyorum.
Satıcı: Höö!

Müşteri: Acaba 2013 yılının hava tahminlerini içeren bir kitabınız var mı?
Satıcı: Höö!

Müşteri: Birkaç gün önce buradan kitap aldım, kitapları koyduğunuz poşetin içine çöplerinizi de koymuşsunuz. Mağaza müdürüyle görüşebilir miyim?
Satıcı: Tabii görüşebilirsiniz ama naıl çöpler bunlar, anlayamadım.
Müşteri: Karton, dikdörtgen, uzun kâğıt parçaları.
Satıcı: Biz o kâğıt parçalarına çöp değil de araç diyoruz.

Müşteri: İyi günler üç boyutlu kitaplar ne tarafta?
Satıcı: Çocuk kitapları sol köşede.
Müşteri: Hayır, hayır çocuk kitabı aramıyorum.
Satıcı: Hangi kitabın üç boyutlu versiyonunu arıyorsunuz?
Müşteri: Kama-sutra
Satıcı: Höö!

Müşteri: Acaba Orhan Pamuk'un yazdığı neşeli bir kitap var mı?
Satıcı: Höö!

"Bundan yüzyıl sonra hâlâ Sherlock Holmes'ü yaratan adam olarak anılırsam, kendimi başansız sayarım"
Sir Arthur Conan Doyle

Münir Özkul, Hulusi Kentmen ve dedem nasıl kendimi bildim bileli yaşlıysa, Aziz Nesin de öyleydi. Annem beni bebek arabasına yükleyip sahafları gezdiği bir gün, Aziz Nesin'in bütün kitaplarının toplandığı meşin ciltleri görmüş. Ansiklopedi boyutunda nefti yeşil, 10 cilt. Aziz Nesin benden ağırış, annem beni kucağına alıp, ciltleri arabama koyarak eve getirmiş. Aziz Nesin, bebek arabamla eve taşınmış biri olarak evde her zaman bir aile büyüğü saygısı gördü.

Annem, ciltlerin benim çizim olacağını söylerdi. Ben de çocuklarıma okutacaktım. Okuma yazma bilmiyordum... Öğrendim. Artık ben de akşamları sobanın yanında çekirdek çitleyip kitap okuyan annem; gazeteleri ilanlarına kadar okumakla övünen babam olabiliyordum... Olamıyordum! Annemle ikimizken,

annem çocuktu; parka giderdik, evcilik oynardık... Babamla ikimizken, babam çocuktu; at olurdu ben sırtına binerdim, deh dıydık! Annemle babam ikisiyken, onlar büyüktü. Okuduklarından oluşan kendi dilleri vardı, oraya sızamıyordum. Pazar kahvaltıları... Allah'ım ne kadar uzun gazete okur, okuduklarını birbirine anlatırlardı. Yazarlardan bahsederlerdi sonra, en çok da Aziz Nesin'den... Şu haber onun filanca öyküsünü aratmıyormuş. Anlamıyordum. "Babası bak Seray okumayı söktü"deki çocuğum onlar ikisiyken. Parmakla gösterilmek

DRAHOMA

değil, onlarla muhabbet etmek istiyordum... Yeşil ciltlerin ilkinin çektim, kucağıma alıp okumaya başladım. Okuduğum ilk büyük kitabıydı. Birinci sınıfa gidiyorum, yarım yamalak anlayarak da olsa biat ettim. "Seray Aziz Nesin okuyor!" Artık gönlüm olsun diye pazar kahvaltılarında benim de yorumum alınıyordu. Bizim çekirdek ailemiz, ben Aziz Nesin okumaya başladıktan sonra kuruldu.

Sonra eve "Ruslar" geldi. Büyük adamlardı. Sanki Alyoşa diye kirvemiz, Nikituşka diye gelinimiz var. Gruşenkagiller ben doğduğumda çeyrek taktığından biz onun oğlu İvan'ın düğününde çeyrek takmalıyız. Böyle bir samimiyet. Bu kez de onların kitaplarını okumaya giriştim. Karakterlerin adını unutuyor, bir deftere romandakilerin soy ağacını çıkarıyor, takıldıkça bakıyordum: Dimitriy, Fyodor'un oğlu, Katya'nın nişanlısı... Anladığım kadariyle bu Ruslar, başlarına büyük olaylar gelen, baktıkları her manzarada görkemli bir güzellik yahut derin bir sefalet olan insanlardı. Kızları evlenirken drahoma veriyordu. Ben iyi ki Rus değildim, drahomam yoktu.

Meşin kaplı bir günlük aldardım. Evdeki Aziz Nesin ve "Rus" kitaplarına bakarak anlamıştım ki, önemli şeyler meşin kaplı kitaplara yazılır. Gördüğüm olayları yazmaya başladım. Lakin konu sıkıntısı çekiyordum. Bizim hayatımızda hiç Rus romanlarındaki gibi görkemli şeyler olmuyordu. Bir de Aziz Nesin vardı, onun yazdıklarını seviyordum ama bulduğu konuları nasıl yazmaya değer bulduğuna akıl erdiremiyordum. Ne vardı ki bunlarda, her gün başımıza gelen olaylar, ben bile yazardım! Yazamıyordum...

İlkokul dörde geçtiğim sene aileme yazarak olmak istediğimi açıkladım. Beş yaşında, dansöz olmak istediğimi söylediğimde, babam, "Para takarken ellerler" diyerek veto koymuştu. Ona, "Kızın boynundan kurdele sarkıtın, parayı oraya iğneleler, bırak istediği işi yapsın," diyerek hayallerimin ardında duran annem de ilkokul 1. sınıfta ressam olmak istediğimde, "aç kalırsın" diyerek caydırmaya

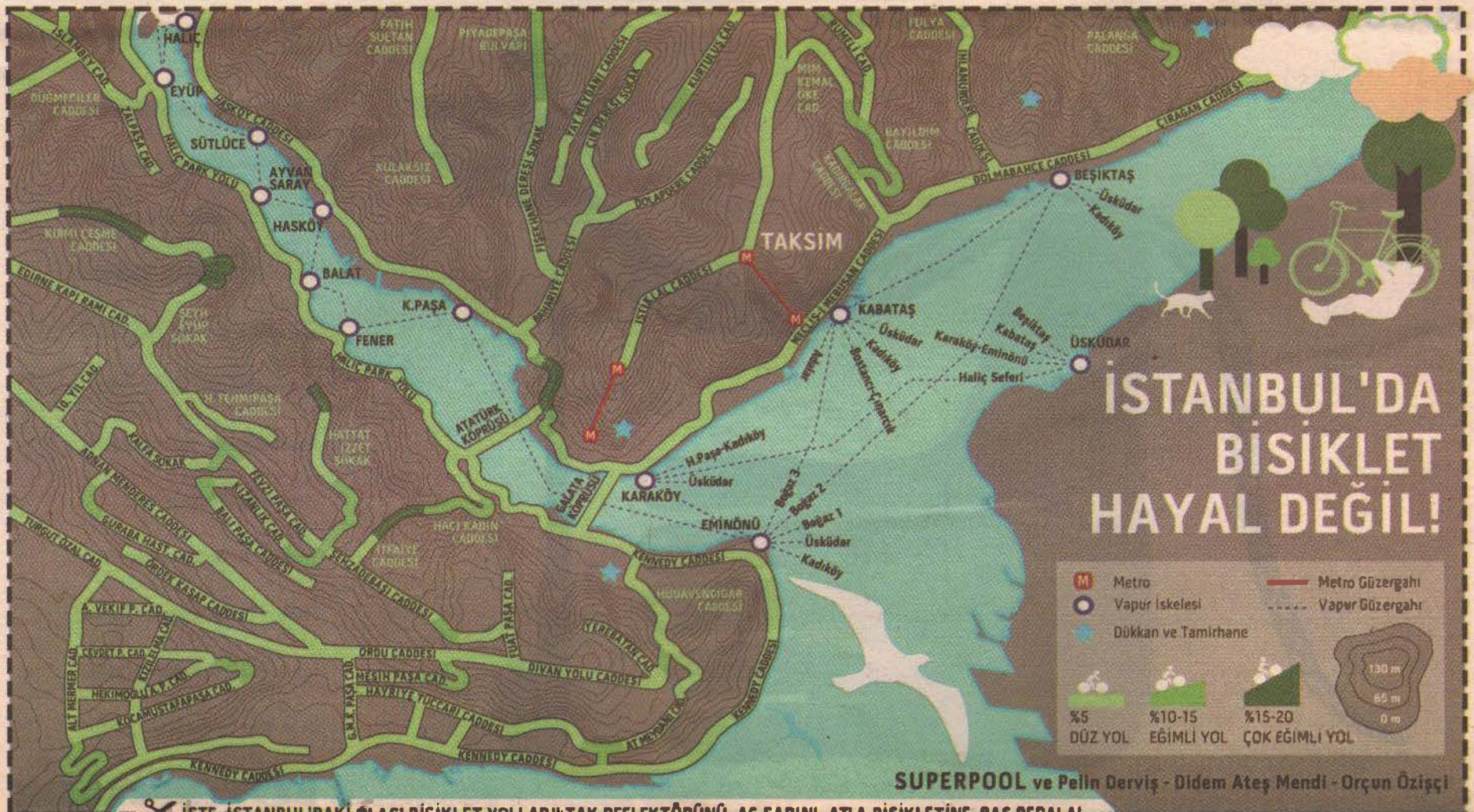
çalışmıştı. Yazarlığıma da bir kulp takarlar diye düşünüyordum ama çok sevindiler. Babam o hafta, felik felik sakladığım günlüğü okuyup, "aferim" dedi. Daha yazar bile değildim ama hayatım kamuya mal olmuştu...

O yaz kuzenimle köye, anneannemlerin yanına gittik. Erzincan'a. Bizim ev köyün en tepesinde. Arka tarafında bir kayalık keşfettim. Tıpkı Dostoyevski romanlarındaki, hani o kadar görkemli bir kayalıkla karşılaşmalar kızların atlayıp intihar etmeyeceği, yaşadıkları aşk acısından bile daha büyük bir kayalık. Nihayet meşin kaplı günlüğümü alıp "çalışmaya" gideceğim bir "atmosfer" bulmuştum. Her gün oraya gidip yazıyordum. Belki de o kayalık o kadar görkemli olmasa yazamazdım! Bir akşamüstü, etimi acıtan bir kayanın üzerinde oturmuş "önemli şeyler" yazıyordum, "Bırsss, çö çö çö!" diye bir ses duydum. Bir baktım, köyün çobanı keçileri otlatmaktan getirmiş, o haşmetli kayalıktan "Me mee!" diyerek pıtır pıtır tırmanıyor keçiler, yürürken boncuk boncuk sıçanları bile var. Benim arka tarafımdan dedemle kuzenim geldi. Kuzenim, dedeme "Ben demedim mi arkodaki taşlıkta yazıyor diye," dedi. Keçiler, taşlık? Dostoyevski romanlarındaki sarp kayalıklar bir anda kolayca çıkılabilen bir taşlığa dönüşüvermişti. Evet ben büyük bir Rus yazar olamayacaktım. Zaten Erzincanlıydım...

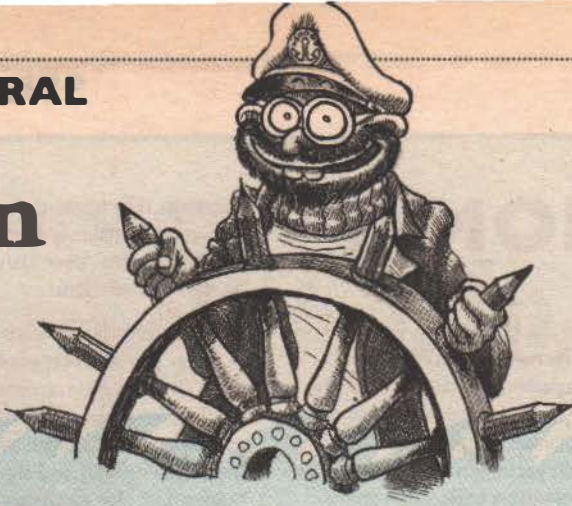
Arı kovanlarının konduğu küçük kutuyu bahçeye taşıttım dedeme. Orası benim evim oldu. "Kapanıp" yazabileceğim bu sığınak, keçilerin sıçarak tırmadığı taşlıktan daha cazip geldi. Kendime, çocuk kitaplarındaki ağaç evlerle Aziz Nesin kitaplarındaki hapishanelerin bir ortasını bulmaya çalışıyordum. Artık, yazar olmak benim için hapse girmek demekti; hapishane, girilip bol bol kitap okunan, yazı yazmaya zaman bulunan yerd. Aziz Nesin de anılarında sürekli yargılandığından, tutuklandığından bahsetmiyor muydu?

O yaz, televizyonda Sivas katliamını izledik. Aziz Nesin, sadece hapse atılmıyordu. Yakılmaya da çalışılıyordu...

Üniversiteye başlayıp kendi evime çıktığımda, Annem, "Al çizimini evine götür," dedi. Ben büyük bir Rus yazar olamadım. Lakin çok kıymetli bir drahoma oldu: Hâlâ tek çizimim, Aziz Nesin ciltleri... ✨

Kaptanın Seyit Defteri

• Piyanonun 88 tuşundan en değişik sesi çıkartan Fazıl Say bence.

• Yağı bol bulan kasap misali TCDD Genel Müdürü Süleyman Karaman "Makam treninin de olması lazım. Niye bizde kimsede yok" derken, uçaktan çok korkan rahmetli kuzey Kore başkanı Kim Jong Il'in günümüzde sadece makam treni sahibi olduğunu. Rusya ziyaretinin 2 ay sürdüğünü (sadece yol) biliyor mudur?

• Isık çalmak ciğerler için süpermiş. Özellikle sigara içenlere dolaşım, az kapasiteyi tutma açısından birebir, strese iyi de gelirmiş.

Savcılık; Tekirdağ F Tipi cezaevindeki ders kitapları dâhil tüm okunabilir materyalde sihirli rakamın 10'a indirgenmesini onaylamış. Gardiyanlar, hücrelere girerek tutukluları darp da ederek kitapları akuzlamış. Şikâyet etmemek lazım ama tabii ki dini kitaplarda miktar sınırsız...

• "Ahmet Bedevi bir çıplak, garip adamdır. Amma ölünce, ağaç sevgisi sembolü olacak, hangi idareci ağaç kestirirse rüyasına girecek, boğazına sarılacağım." Manisa Tarzan'ı Ahmet Bedevi aramızdan ayrılalı yarım asır geçmiş.

• Türkiye'de ki ilk kadın parti başkanı Behice Boran; Türkiye İşçi Partisi'nden Urfa milletvekili seçilerek meclise girmiş. Hangi gün; tabii ki 1 Mayıs 1965...

• Kuşkonmaz bir tür zambak, çiğ bile yenir de sinirli insanlara iyi gelmiyormuş, ona göre...

• Dünyada şehirlerin genişlemesi ile kişi başına düşen yeşil alan metrekaresi, orantılanarak artıyormuş. Bilin bakalım hangi ülkede bu oran düdük kadarmış? İpucu: Apartman camından uzat da bir bak bakalım dışarı.

• 1 Mayıs'taki bir başka güzellik; Jonas Salk'ın geliştirdiği çocuk felci aşısının kullanılmaya başlanması...

• Panzerden halkın üzerine gül suyu sıkılmış Bidis'te, hem de valiliğin düzenlediği Kutlu Doğum Haftası etkinliklerinde. İşte yaratıcılık dolu, insan odaklı güzel bir format.

• İrfan ölçer bulunsa nasıl ölçer; üfleterek mi acept!

• "Uludere'de hayatını kaybeden 34 kişiden çok daha önemli bir süreç yaşanıyor şu anda." Egemen Bağış'tan, yanlış duyulduğuna inanılan ama şaka bile olmayan bir Roboski-Uludere açıklaması dinlediniz!

• 4 bin 173 kişi! Ne bu kardeşim? F tipindeki tutuklu sayısı.

• Çevreye zararlı denilerek, daha önce iki kez iptal edilen madenlere, en güzel nerede ruhsat verilir? Artvin. Cerattepe. Genya'da. Orası neresi? Dünyanın en yaşlı ağaç ve ormanının olduğu yerlerden, Türkiye'nin tek biyosfer rezerv alanı Maçahel Yaylası'nın dibi.

• "Küresel vicdana en fazla ihtiyas duyduğumuz bir çağda yaşıyoruz" (Başbakan Erdoğan)

• 183'e kadar saydım normal hızla, iki dakika sürdü. Ama o rakam, Artvin yöresindeki planlanan HES sayısı...

• "Derenin hakkı vardır. Hakkını alır, hakkını aldığı zaman bedeli ağır olur." (Başbakan Erdoğan)

• 358, bu sayı ne peki? İhaleye açılması beklenen maden sayısı. Nerede; Dünyada korumada öncelikli en önemli 25 sıcak noktadan biri olan Kaçkar Dağları'nda. Hatta Artvin'in yüzde 65'ini kapsayacak şekilde...

• Gözümüzün, şahın gözü kadar mahir olabilmesi için

basketbol topu büyüklüğünde olması gerekir.

• İktidar, yozlaşma ve yalnızlık döngüsünü anlatan, dünyanın en iyi filmleri arasında yer alan, Orson Welles'in yönettiği Yurttaş Kane filmi, ilk olarak 1 Mayıs'ta gösterilmiş.

• Mahcubiyet güvenilirlilik belirtilsiymiş.

• Rahmetli komedyen Jerry Lewis, bir çorabı tek bir sefer giyip biriktiriyor. Sonra yıkatıp yetimhanelere gönderiyormuş...

• Aspirin de güzel birçok şey gibi, 1 Mayıs doğumlu imiş...

MASUM YILAN, CEZASIZ BİR DÜNYA

Yılan,

şeytanı dişinin kovuğunda

taşıyarak cennete soktu.

Allah bu ihaneti fark ettiğinde

yılanı cezalandırdı, ayaklarını

yok etti, eşsiz güzelliğini aldı

ve onu ilelebet sürünmeye

mahkum etti. Yandaki resim,

yılanın Allah tarafından

cezalandırılmadan önceki

halinin bir temsildir. Yılan

masumdur ve henüz ortada

ceza diye bir mefhum yoktur.

Biraz da on8'den otlanın!

“İki genç, çalıntı bir
Lada ve “Kafdağı”na
yolculuk...”

“4 kitaplık dizide kentler
de yürüyor, insanlar da...”

“Bu düelloda kim
hayatta kalacak?”

Akademisyen ve köşe yazarı ÖZGÜR MUMCU ile balkonunda; evde çalışmak, çalışırken seyrettiği manzara, biraz martılar, biraz da çocukken yazdıklarını konuştuk...

KONARGÖÇER GÖKDELENİ GÖRMEK

Ankara'dan 1995'te geldim. O zamandan beri buralardayım. Eskiden pek popüler bir yer değildi buralar. Ali Sirmen'in evinde kalıyordum, o da burada oturuyordu. 1 seneyi Cihangir'de geçirdim, sonra sevdim. 1996'dan beri de bu evde yaşıyorum.

Ankara'dan sonra Boğaz'la içli dışlı yaşadım hep, o açıdan şanslıyım. Okul, ev derken görmezsem özlüyorum. Ama bir yandan da Boğaz çevresinde büyümüş, ailede hep Boğaz anlatılan bir yerden geliyorum. Büyükbabam İstanbulluymuş, o anlatırdı kayıkla karşıya geçme hikâyelerini filan.

Burada bir süre sonra şileplere bakmaya ve onları tanımaya başlıyorsunuz. Bazı dönemlerde bir sürü balıkçı teknesi gelip bekliyor sabah erken saatlerde. Balık dönemleri, Onun dışında, acaba bu tanker motora çarpar mı diye baktığım oluyor, bazen çok yakın geçiyorlar çünkü. Büyük turist gemileri geçiyor ya mesela, onlar mahalle gibi. Tophane'ye yavaştıklarında da orada konargöçer gökdelen gibi duruyor.

Bir de buranın martısı çok. Bir keresinde evde yemek hazırlarken, mutfaktan salona döndüm içeride bir martı yemeklerimi yiyordu. Karşı karşıya gelince, çok da kovalanacak bir hayvan değil martı. Bir bakıştık. Allahtan çok ısrarcı olmadı o da, uçup gitti. Geceleri de uyutmayabiliyorlar hatta.

Manzaraya bakıyorsam, herhalde düşünüyordum. İnsan, yoğun bir biçimde düşünürken aslında nereye baktığının pek önemi olmuyor. Bazen kafamı dağıtmak için 5 dakika bakarım belki ama hiç öyle 45 dk. durup izlemem. Ressam değilim ki...

Buralarda çok teras görüyorsun. Teras başka bir yaşam alanı. Karşımdaki terasta yaşayanlar gitmek zorunda kaldıklarında, yerde uzun süre 'Elveda Cihangir' yazdı, neden gittilerse. Onun dışında; şimdiki ismiyle Park Otel değişti ve değiştirdi buranın görüntüsünü bir hayli. Uzun yıllar orada bir enkaz hâlinde kalmıştı. 1,5 sene evvel orayı otel yapmaya başladılar. Günde 24 saat çalıştılar.

Onun dışında, çok bir şey değişmedi. Burası Cihangir'in alt tarafları sayılıyor aslında. Bir vadiye benziyor. Taksim'den aşağıya kadar bir vadi. Yukarılarda çok değişiklik oldu mesela. Kafeler, barlar filan. Bu taraf ise henüz, o değişimden o kadar payını almadı.

Yazarken ya bu masada (yemek masası) ya da çalışma masamda oluyorum. Her yer masa zaten. Evde 4 tane var. Nasıl oldu bilmiyorum. Arkadaşlarım da dalga geçiyorlar. Kafe gibi diye. Bir tanesi eve geldiğimizde vardı, biri çalışma masam, biri yemek masam. Düşünmedim pek. Dekorasyona filan da fazla kafa yormadım. Galatasaray Üniversitesi'nde yangın çıkmadan önce orada da bir odam vardı ama şimdi bu tadilat sürecini aynı masada, dönüşümlü 2-3 kişi oturarak geçirmeye çalışıyoruz. O yüzden şimdilerde daha çok, evde çalışıyorum.

Gazetedeki köşe yazılarım dışında, akademik yazılarım var. Makale yazmak olsun, zamanında tez yazmak olsun, farklı yazdıklarım. Onun dışında daha çok, okuyorum aslında.

İlkokulda bir bilimkurgu romanı yazmıştım bir de. 2,5 sayfa sürmüştü, ilkokul çocuğu harfleriyle bir A4 kağıda. Bir zaman makinesi vardı, uzaylılar vardı. Bol bol 'granit' lafını kullandığımı hatırlıyorum. Bir de kuzenimle gazete çıkarmıştık. Elyazısıyla tabii. Kuzenimin adı Evren, ben de Özgür. Evrensel

Bu manzaradan bir şey çizmeye karar versem, damdaki kediler ve kuşları çizerdim. Oralarda hep bir hareket var, bir iş dönüyor.

Özgürlük diye bir gazeteydi. Üç beş tane çıkarabildik. Annemize babamıza sattık.

Uzun yıllar, uzun uzun çalışınca insan, çalışırken dağıldığında kendisini nasıl toparlayacağını, doktora tezi yazarken öğreniyor. O zamanlar sabah kütüphaneye giderdim, akşam kütüphaneyi ben kapatırdım neredeyse. Bu süreçte insan toparlanmayı öğreniyor ama şimdi dağıldığımda, çalıştığım şeyden alakasız bir şey okumaya başlıyorum. Aktif dinlenme gibi. Şu aralar Bizans'ın son dönemlerine merak saldım mesela. Baktım olacak gibi değil, zorlamanın manası yok, dışarı çıkıyorum. Eşle dostla buluşup muhabbet ediyorum. Daha çok Asmalı Mescid, Beyoğlu gibi yerlerde geziyorum. Eve yürüyerek dönmek güzel his.

Akademik dilin bir takım kuralları var ve ona uygun yazmak zorundasınız. Ben de bazen yazdıklarım baktığımda, form olarak sıkıcı bir şey gibi geliyor akademik dil ama aslında o forma, bu bilimsel üretim muhtaç biraz da. Gazeteye yazmak, konudan konuya değişiyor. Bazen pat diye çıkıyor, bazen biraz daha sistematize edip öyle anlatmak gerekiyor. İronik, eleştirel yazılarda düşünmüyorum. Bazı mevzular, dalga geçilecek kadar komik oluyor. Neyle dalga geçiyorsam, onu da yazılı hâle getiriyorum. Bazen de bilgisayarın başına oturup ne yazsam diyorsun. Gündemi takip etmeyi bıraktığım da oluyor mesela. Sıkıldığımda, kendime ait bir gündem yaratıyorum.

Çalışırken, çok az şeyden rahatsız olurum.

Arabada giderken laptopla da yazarım. Aceleyle yazmaktan hoşlanmam. Yetişmem gereken bir yer var, hemen bitmeli gibi durumlar bana göre değil. Çalışırken, genelde müzik dinlerim. İnternet radyolarından herhangi birini açıp, tercihen caz ya da klasik müzik, dinleyerek çalışıyorum.

Bu manzaradan bir şey çizmeye karar versem, damdaki kediler ve kuşları çizerdim herhalde. Oralarda hep bir hareket var, bir iş dönüyor. Burada çok teras görüyorsun tabii, insanlar da çok değişiyor. Genelde bir hareket var. Bu evden taşınırsam, yeni evde ilk olarak manzarayı çok aramazdım sanırım. 🌿

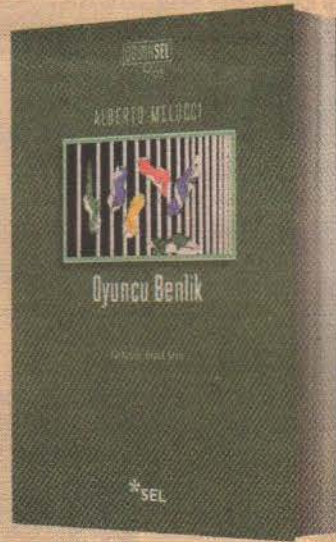
Kentsel Devrim

Mekan'ı toplumsal analizin merkezine ilk kez alan bu temel metinde Lefebvre, metalaşma, pazar, bürokratikleşme üzerine kurulu soğuk ve modernist kentleşme/şehirleşme yaklaşımını reddederek, özgün sosyal ilişkiler, kendi kaderini çizebilme ve bireysel yaratıcılığın öne çıktığı bir *Kentsel Devrim* hayal ediyor.

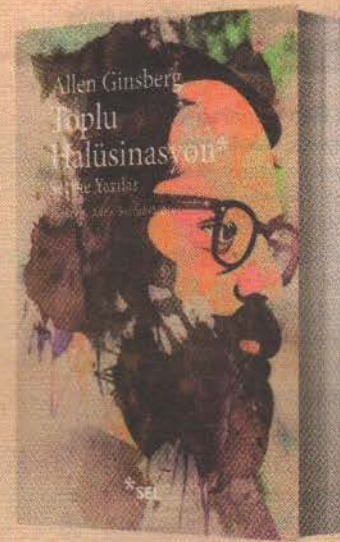
Modern İstanbul'un Doğuşu

Murat Gül, Geç Osmanlı ve Erken Cumhuriyet dönemlerinden itibaren İstanbul'un yaşadığı ve yaşayamadığı kentsel dönüşümün tarihi ve ideolojik arka planını sergiliyor. Kentlerin yalnızca fiziksel oluşumuna odaklanan yaklaşımın aksine toplumsal ve siyasi koşulların kent morfolojisine etkisini İstanbul örneğinde inceliyor. Bugünkü durumun sorumlusu kim?

Oyuncu Benlik

Özellik, samimiyet, ihtiyaçlar, zaman deneyimi, karşılıklı küresel bağımlılık, kimlik bozulmaları, delilik, normallik gibi tartışmalı konuları ele alan *Oyuncu Benlik* küreselleşen dünyada "Ben kimim?" sorusunun cevabını arıyor.

Toplu Halüsinasyon

Ginsberg "kamusal yalnızlık"ın hüküm sürdüğü, kıyamet gününü çağrıştıran kültürel iklimden çıkış yolu olarak LSD, meditasyon ve şiir gibi yine sistemin dışladığı ya da sansüre maruz bıraktığı yöntemleri öneriyor gelecek kuşaklara.

***SEL**
YAYINCILIK

şehrin en korkunç yerleri-2

Tarihte ilk biyolojik silahı Moğolların kullandığı bilinmektedir. Vebadan ölmüş insanların cesetlerini mancınıklarla, kuşattıkları şehrin içine fırlatmışlardı. Amaçları, şehir halkı arasında bulaşıcı hastalık başlatmaktı... Gökten ceset yağmasının, insanlar üzerinde bıraktığı dehşet ve korku da onlar için ayrı bir kazanıçtı.

İkinci biyolojik saldırıyı da Kazıklı Voyvoda namıyla bilinen III. Vlad, Fatih Sultan Mehmet'in kendisine karşı düzenlediği Eflak ve Boğdan seferinde kullanmıştı, geriye çekilirken tecritte bulunan vebalı ve cüzzamlı hastaları Osmanlı ordusunun üzerine salarak...

Ordusuna karşı yürüyen, vücudu deforme olmuş ve yaralarla kaplı insan topluluğu, birçok savaş görmüş olan II. Mehmet'i dehşete düşürmüştü... Zira tarihçi Yusuf Mazhari "Bu vaka öncesinde Eflak'ın boşkeni Târgovişte'ye doğru giderken, yaklaşık 5 kilometre uzunluğunda ve 3 kilometre genişliğindeki bir alanda kazıklara geçirilmiş 20 bin mevtadan oluşan bir ceset ormanından geçmek, ordunun en önünde giden psikopatların oluşturduğu 'başibozuk' takımını bile aklını kaçırtacak hale getirmişti" diye "Mahzen-i Evrak" kayıtlarına bu durumun vahametini böyle yazmıştı.

Bir de bunun üzerine, özellikle cüzzamlılar II. Mehmet'in psikolojisini daha da derinden etkilemişti. Mekimbaşî Yakup Paşa'nın "sultana teskin edici şuruplar hazırladığı" sefer kayıtlarında bulunmaktadır:

Bu hâlî biraz daha iyi anlamak için azıcık daha geçmişe dönmek lazım gelir. Zira cüzzam korkusu II. Mehmet'e, babası II. Murat'tan miras kalmıştı. Babası, bu hastalığa karşı hem tedirginliğini bertaraf etmek hem de halk sağlığını korumak için Osmanlı tarihinde ilk cüzzamhâne olarak adlandırılan tecrit binasını Edirne'de yaptırmıştı.

II. Mehmet'e, seferden döndükten sonra duyabileceği en kötü haberi saray hekimbabası olan Yakup Paşa verdi. Paşa, haremde yeni devşirilen ve neşeli hallerinden dolayı Dilhuş ismi verilen İtalyan cariyede cüzzam alametleri görüldüğünü, büyük bir tedirginlikle sultana ilettiler. (Haremdeki cariyelerin sayıca artması II. Mehmet zamanında başlamıştır.)

Tarihçi Balıkcızaade Nikos Efendi, sonrasını şöyle aktarır "Sultan bunun üzerine cariyeleri, onlarla aynı ortamda bulunan içişçileri ve cariyelerin saraya girmeden önce sağlık muayenelerini yapan Hekim Celil efendiyi, Nişantaşı'nda bulunan av köşküne kapattı. Burası, sultanın özel avlağı olduğu için yerleşime kapalı bir yerdi. Daha sonra, köşkün çevresine hızla yüksek duvarlar ördürttü. Halk arasında 'Allah'ın gazabı' olarak adlandırılan bu hastalığın sarayda nüketmesi, saray otoritesini sarsacağından, bütün bu operasyonlar büyük bir gizlilik içinde yapıldı. Ve hiç kimse, av köşküne kapatılan 120 kişinin dışından haberdar olmadı."

Dönemin tarihçisi Aşıkpaşazade (Derviş Ahmet Aşık) Tevarih-i Alî Osman kitabında, ölüme terk edilen bu kişilerin acı dolu feryatlarının özellikle geceleri Maçka bayırından aşağıya Beşiktaş'a kadar havanın sakin olduğu vakitlerde de Uskudar kıyısına ulaştığından bahseder. Bu anlam verilemeyen figanların da halk arasında, Padişah'ın avlak yerinin uğursuzluğuna dair güçlü bir inanç oluşturduğundan, dem vurur.

Söyleninin yayılması üzerine Sultan, feryatları susturmak için, sağır, dilsiz, okuma yazma bilmeyen okçulardan kurdurttuğu 20 kişilik birliği av köşküne gönderir. Duvarların üzerine çıkan okçular, bahçede bulunanları vurduktan sonra av köşkünü de içindeliklerle birlikte ateşe verdiler.

Açılan iki büyük çukura mevtalar defnedildi, köşkün enkazı temizlendi, duvarlar yıkıldı. Şehre de, köşkün kaza sonucu yandığı haberi yayıldı. Ama halk arasındaki uğursuzluk hissi hiç eksilmedi, tam tersi giderek arttı. Bu inancı kırmak için daha sonra iktidara gelen sultanlar, o alanı nişan talimi yaptıkları yer olarak kullanmaya başladılar. Kalabalık topluluklar hâlinde talim seferleri düzenlediler ve o

bölgenin ismi de Nişantaşı olarak dile yerleşti.

Aradan üç yüz sene geçtikten sonra, şehir büyümeye başlayınca, stratejik olarak o bölgenin de yerleşim alanı içine alınması lazım geliyordu. Ama yıllar boyunca yayılan uğursuzluk söylentisi yüzünden kimse oraya adimini atıyordu.

Abdülmedid, 1794-1795 yıllarında III. Selim tarafından, büyük büyük dedesinin ölüme terk ettiği insanların ruhları için inşa ettirilmiş olduğu mescidin yerine, oraya yerleşimi teşvik etmek için ismini Teşvikiye köyü camii inşa ettirdi ve buraya bir mahalle kurulmasını istedi. Ama yine gelen giden olmadı. Bunun üzerine sultan, bir sene sonra kızları Cemile ile Münire sultanların düğünlerini yine Nişantaşı'nda yaptırdı. 15 gün süren şatafatlı düğünden sonra yine orada birkaç bostan kulübesinden başka bir şey kalmaz.

Bu çabalar sonuç vermeyince Sultan II. Abdülhamit sarayı Yıldız'a taşıdı. Sarayın o bölgeye yaklaşması ve sultanın verdiği limat sonucu, yüzlerce memur ve saray çalışanı Nişantaşı'na yerleşmeye başladı. Bir süre sonra da "Vükela" semti oldu. Devlet erkânının yerleşmesi, orasının şehir burjuvası için cazibe merkezi hâline gelmesine vesile oldu. 1860-70'li yıllardan itibaren Nişantaşı bir konaklar ve saraylar semti olarak gelişti, 1910'lardan başlayarak da buna apartmanlar eklendi. Sonunda amaca ulaşılmıştır ama alt sınıf hâlâ oradan uzak durmaktadır. Çünkü orada ne olduğunu bilmeseler bile kuşaktan kuşağa anlatılan feryatların, kendileri gibi ezilen bir sınıfa ait olduklarını hissetmektedirler.

Yaşadığı şehrin esrarları üzerine araştırma yapan Milliyet gazetesi yazarı Celal Salık, ele geçirdiği belgeler ve vakıf olduğu kadim bilgiler ışığında, semtte bulunan III. Selim ve II. Mahmut için konulduğu bilinen iki menzîl taşının aslında eski ve ağır bir şifreleme metodu olan Cifir'le yazılan mezar taşları olduğunu keşfetti. Şifreleri çözünce de bu mezar taşlarının büyük büyük atasının günahını temizlemek için III. Selim ve II. Mahmut tarafından, orada oklanarak ve yakılarak öldürülen 120 kişi için dikilmiş olduğunu anladı.

Bu araştırmalarını yayınlamak için hazırlıklar yaparken 1980 senesinin Ocak ayında Nişantaşı'nda bulunan evine giderken, Harbiye Karakolu'nun önünde vurularak öldürüldü. Bu cinayette dikkat çeken ayrıntı ise şuydu; "Cinayetin işlendiği akşamın sabahı polise başvuran bir kişi, olaydan hemen önce olay yerine yakın bir yerde, üzerinde tuhaf bir pelerin ve tarihi kışkırmaya yakışır tuhaf bir kıyafete -Sanki Fatih Sultan Mehmet gibi- korkunç görünümlü bir gölgeyi gördüğünü; hatta gazetelerden olayı öğrenmeden önce bunu karısına ve karısının kız kardeşine heyecanla anlattığını" söylediği ifadesiydi. Bu esrarengiz cinayet ve esrarengiz detay sonra unutuldu.

Katilin, Fatih Sultan Mehmet'in ruhunun kendisinde yaşadığına inanan ve onun gibi giyindiği zaman kendini o zanneden bir başka ünlü köşe yazarı tarafından, sırtının ifşa edileceği korkusuyla işlendiğini bir avukat olan Galip X. (Bu isimle yazmıştı yazıyı) dönemin az satan dergilerinden birinde kaleme almıştı. 500 senelik uğursuzluk devam ediyor diye de bitirmişti yazısını.

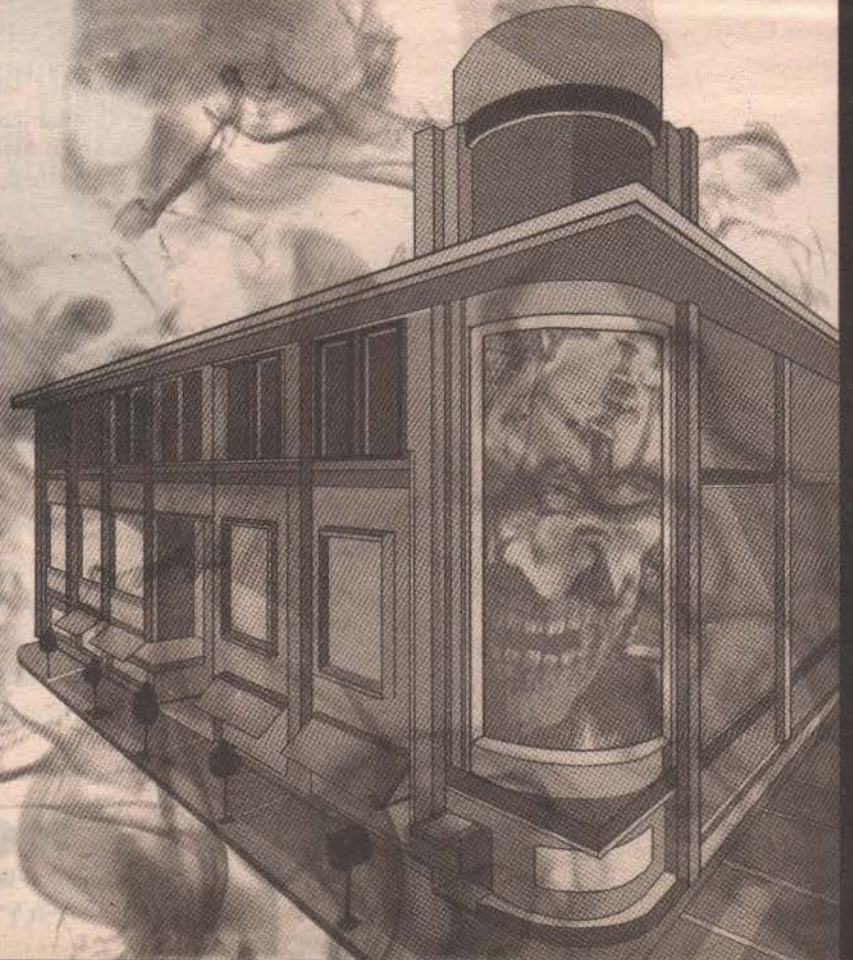
Şu anda av II. Mehmet'in av köşkünün bulunduğu yerde yani; 41 05' 09.99" K

28 99' 29.47" D

Koordinatlarında, adı Arapçada "elin kesilmesi, parmakların düşmesi" manasına gelen "cezem" kökünden Latince'ye ve oradan da İngilizce'ye anlam değiştirerek geçen kelimenin isim olarak kullanıldığı bir yer bulunmaktadır. Cezem Osmanlıca'ya, oradan da Türkçe'ye cüzzam olarak geçmiştir.

Şehrin kadim sakinleri bu alana girenlerin vücutlarında irinli yaralar açılacağına, vücutlarının deforme olacağına, acılar içinde 500 sene önce orada terk edilen zavallıların feryatlarını tekrar edebileceklerine hâlâ inanırlar. Ki bu inançtan bakidir.

Cenâb-ı Hak acil şifalar ihsan eylesin... Âmin. ✨

Yurdun eski öğrencileri, Kadırga Kiraathanesi'nde

NE GÜZEL KOMŞUMUZSUN SEN KADIRGA ÖĞRENCİ YURDU

Savcılar, doktorlar, mühendisler, siyasetçiler ve Deniz Gezmiş... Hepsiyle tanışmış olmamın elbet bir sebebi var, o da 60 senedir Kadırga Öğrenci Yurdu'nun komşusu olmam...

Eskidendi, çok eskiden...

Bu yurt neredeyse 100 yıllık. Eskiden ahşap Zeynep Sultan Konağı'ydı, sonrasında yerine betonarme bina yapıldı. O dönem yurdun inşaatından çıkan kabloları toplar, Beyazıt'daki Bakırcılar Çarşısı'nda satıp harçlığını çıkarırdık. Dokumacıda çalışan arkadaşlar vardı, içeriye kumaş satarlardı, öğrenciler de niyeyse alırlardı. Genelde erkek yurduydum. Öğrencilerle, özellikle 80 öncesi çok güzel anılarımız oldu. Ermeni, Rum, Türk, öğrenci bir arada yaşırdık. Öğrenciler mahallenin bir parçasıydı, onlar mezun oldukça komşularımız da yenilenirdi. Tıp öğrencileri mahalleliyi tedavi ederdi, bazı durumu kötü aileler için kendi aralarında para toplayıp getirirlerdi. Yazları da buradaydılar. Denizin üzerine varillerle yaz gazinoları, çayhaneleri kurardık beraber, denize girerdik. Mahallenin kızları ile flört ederlerdi, 4. sınıfa gelince de takardık yüzüklerini, öyle çok damat aldık yurttan. Ben de bir kere yurttan bir kıza âşık olmuşum, biraz peşinde dolaştım ama sevdiği olduğunu öğrenince efendi gibi vazgeçtim. Öğrencilerle birlikte Kadırgaspor'un maçlarını izlerdik. Bir Nemci Mutlu vardı, Beşiktaş'ın eski kalecisi, kendisi Kadırgalı'dır, onu görmek için birbirleri ile

yarışarlardı, biz de üzülmesinler diye aracı olurduk. Onlar yurttan saz çalardı, biz de dinlerdik. Yurdun içinde pinpon masası vardı, onun hevesiyle tüm vaktimizi içeride geçirirdik. Taksici arkadaşlarımız, bazen para almadan çocukları sınavlarına yetiştirirlerdi. Bilardo çok oynanırdı, onlar da briç piket oynarlardı, ee akıllı çocuklardı.

Güzel kardeşlerimizdi...

Herkes Deniz Gezmiş'in burada kaldığını sanır ama onun yurdu başkaydı. Eskiden Kadırga ve Çemberlitaş solcu, Site ve Edirnekapi sağcı yurtlardı. Bu yurt o dönemin öğrenci hareketinin sağlam kalelerinden biriydi. Deniz de solcu yurtların hepsinde toplantılar paneller düzenlerdi. Mahalleli olarak biz de çok şey öğrendik o cumartesi panellerinden. Karışık yıllardı. Polis baskın yapardı, hepsini toplayıp giderdi. Bazen de direnip arkadaşlarını vermezlerdi. Biz de bahçelerimizde saklanmalarına izin verirdik. Birkaç kere de kepenk kapama eylemleri yapıldı mahallede. Özellikle 78'de öğrenciler kendileri tek tek esnafa konuşup rica etmişlerdi. Deniz'i ilk gördüğümde, kahveye gelip arkadaşlarına bakındı. Hava soğuktu, üstünde meşhur parkası vardı, sobanın yanına oturdu, bir çay istedi. Çok normaldi, ama o olduğu çok belliydi. Güzel kardeşlerimizdi, yazık oldu.

Ben yaşı, onlar hep genç...

12 Eylül sonrası herkes pıstı tabii. Siyasi olarak da durgun, bu sene yalnız bir iki kere gelip aldılar çocukları. Artık içeride her şeyleri var, esnaftan çok alışveriş etmezler. Tekellerden alışveriş ederler, içki sigara

ADEM YORULMAZ
(Mahallenin pastanesi)

Ben 23 senedir bu mahalledeyim. Öğrenciler, ekonomik olarak mahalleyi canlandırıyorlar. Şimdiki öğrenciler daha terbiyeli. Bir de gurbette oldukları için mecburi mazbutluk var tabii. Bana kahvaltuya gelirler. Bazen paralarını ödemedi kaybolurlar. Bir keresinde bir çocuk gelmişti, "Ağbl doğum günüm, pasta alacağım ama paranın yarısını yarın getirsem olur mu?" dedi. Verdim pastayı, gidiş o gidiş tabii. 10 sene sonra çıktı geldi "Pasta parasının yarısını verecektim" dedi.

bile var. Bir Kedigöz Asım vardı, iyi bilardo oynardı. Bir ara Bab-ı Ali'de gördüm, "Vaay Kedigöz" deyip sarıdım, "Şşşş, çaktırma, ben hâkim oldum." dediği de öyle kaldım. Her sene Mayıs'ta bir mektup gelir kahveye, eski talebelerin toplantısı tertip edilir. İnsan evini barkını unutmur mu hiç, onlar da unutmuyorlar. Esnafık insanlarla yapılan bir iştir, şimdi insanlar gitti, iş kaldi. Eskiden onlar gençti, ben de gençtim. Şimdi ben yaşlandım, onlar hâfâ genç.

Not: Kadırga Kiraathanesi emekterlarına, ahalisine ve tüm komşu esnafa paylaştıkları izlenimlerinden ötürü teşekkür ederim...

BÜŞRA SARIKAYA
(Mahallenin çocuğu)

Yurt karma olduğu zaman buralarda hep öpüşmek gibi, sevmek gibi şeyler yapıyorlardı. Yangın merdivenlerinde sigara içiyorlar. Yazın, bahçedeki kiraz ağacına çıkarlar. Bir keresinde mahalleden birinin köpeğine it dediler diye kavgı çıktı, adam köpeğe ısıttırdı onları, hastaneye götürdüler. Gecikliklerinde demirlerden tırmanıyorlar hep, görünce de "Şşşş çaktırma!" yapıyorlar. Bir keresinde de kız kavgasında bir kıızı çok dövmüşler, kız dışarı çıkar çıkmaz bayıldı, ambulans çağırıştık.

faalan, yurda sokmak zor herhalde, ya sahilde ya parkta içerler. Yurt karma olduğu zamanlarda, genelde hanım kızlar kalırlar. Mahalleden çekindiklerinden, genelde Taksim'e giderler eğlenmeye. Gençler tabii, eğlenecekler. Kızları yurda sevgileri bırakır genelde, bazen arabalarla gelirler. Ama bir soruna yol açtıklarını görmedim. Mesela yukarıda Çemberlitaş Kız Yurdu'nda yıllar önce bir Kantinci Vahap skandalı vardı, yurttan kızları pazarlıyormuş. Duyunca şaşkına döndük çünkü burada hiç böyle şeyler duymadık biz. En aşırı olarak sevgili kavgası oluyor, onda da tarafsız kalmak en iyisi, yoksa siz suçlu oluyorsunuz. Eski çocuklar artık büyüdüler. Aralarından bizim tanıdıkların yanında işe giren de çok var. Bizi hiç mahcup etmediler. Bu yurttan dışişleri bakanı, sağlık bakanı, başbakan danışmanları çıktı. Siyasetçi olup, dönüp parti konuşmasını kahvede yapanlar

FERHAT SARIKAYA
(Yurdun açısı)

Öğrenciler iyi, hep civil civilar. Mahalleyi de sevyolarlar. Bazen memleketten incir reçeli, hakiki dağ kekiği falan getirirler bana. Ama genel olarak yurttan ortam sıkıcı. Bence yurttan haddinden fazla maç izleniyor. Maç izlemediklerinde de, ellerinde ya kumanda ya kart destesi. Sınav dönemlerinde de resmen karakter değiştiriyorlar, yurt çok sessiz oluyor.

1 MAYIS İŞÇİNİN EMEĞİNİN BAYRAMI

Ortaokul ve lisede (muhtemelen ilkokulda da öyledi de biz anlamaz, fark etmezdik) 1 Mayıs yaklaştığında, özellikle altı çizilirdi: "Bahar bayramı..." Hizmetlisinden öğretmenine, müdürüne kadar herkes böyleydi; yangından mal kaçırma azminde, hatta sevdasında.

Sonra sonra uyandık tabii, iyi mi oldu ayrı konu ama uyandık ve "Haaa, sizi gördü uyanıklar sizi!" demeye başladık. Bize sürekli olarak, "İşçi-patron kavgasını anlamadan hiçbir şey anlayamazsınız," deyip duran öğretmenlerimizden Fahri Bey'in de katkılarıyla, erkenden fark ettik olup da bir türlü bitemeyeni.

Eksik olmasınlar; Yaşar Kemal'in kitaplarıydı, AST'nin oyunlarıydı, Yılmaz Güney'in filmleriymiş derken, aklımız işin tamamına erdi. Eksik kalanı da şarkılar ve marşlar tamamladı.

**Oyunun
bitimiyle birlikte,
bağıra çağırarak
bu marşı söyleyerek
dağıldığımızı
hatırlıyorum:
Günlerin
bugün getirdiği,
baskı, zulüm ve
kandır...**

Dünlerin Bugüne Getirdiği

Muhalefet şarkı ya da marşları ile (Mardinlerden bildiğim Selda Bağcan'ı saymazsak) ilk karşılaşmam, fakültenin derneğinde oldu. Bir kısmı bildiğim türkülerden uyarlanmıştı zaten; melodi aynıydı, sözler ise, içte patlayan fırtınalara göre değiştirilmişti. Bir kısmı ise yepyenydi benim için. İlk defa duyuyordum ve ölümüne etkilenmiştim. Sonra zaten, Ruhi Su ve Rahmi Saltuk'u keşfettim, daha sonra da (o zamanlar iktidarda değil muhalefette olan) Zülfü Livaneli'yi.

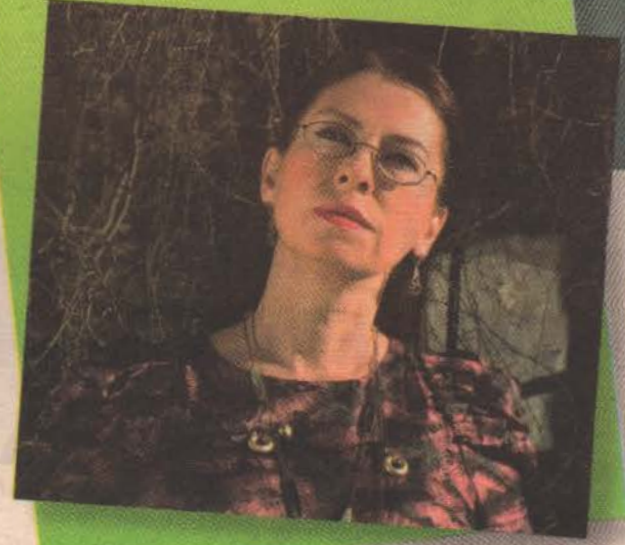
Timur Selçuk ve Cem Karaca'nın sesinden bütün memleketi yayılan '1 Mayıs' ise, ilk olarak AST'nin bir oyununda duydum. O zamanlar A(nkara) S(anat) T(iyatrosu), İstanbul'a turneye gelir ve dev Dünya Sineması'nı tıkım tıkım doldurmuş kitlelere oyunlarını sergilerdi. Bu şarkı da (belki "Ana", belki "Cesaret Ana ve Çocukları") oyunlarından birinde söyleniyordu ve (oyunun adını tam olarak hatırlayamasam da) oyunun bitimiyle birlikte, bağıra çağırarak bu marşı söyleyerek dağıldığımızı hatırlıyorum: "Günlerin bugün getirdiği, baskı, zulüm ve kandır..."

Haydi Barikata

80 ve 90'larla birlikte sular daha da yükseldi elbette. Daha fazla isim, daha iyi müzik yaparak girdiler bu alana. Başta Kızılırmak (ve şimdi solo olarak İlçay Akkaya), Grup Yorum, Ahmet Kaya ve Sevinç Eratalay olmak üzere çok sayıda grup ya da

Bulursanız Kaçırmayın

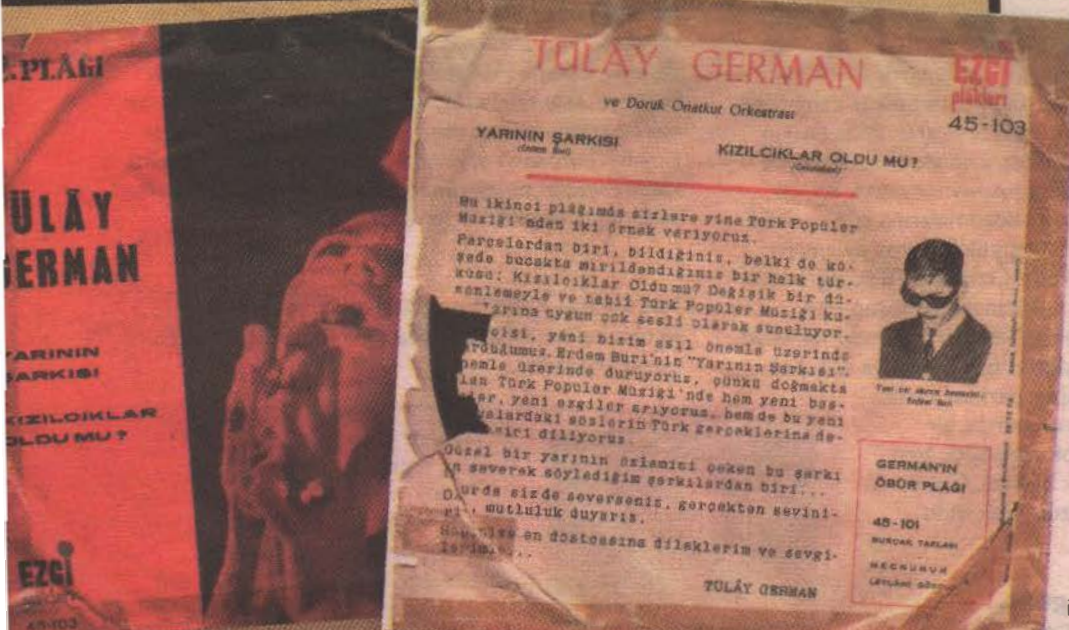
- 1- Gidenlerin Ardından / Kızılırmak (CD)
- 2- Seçmeler 15.Yıl / Grup Yorum (CD)
- 3- Bütün şarkıları / Bandista (download)
- 4- Terketmedi Sevdan Beni / Rahmi Saltuk (LP)
- 5- Tamirci Çırağı / Cem Karaca (45'lik)

kişi; kafası aydınlık, kalbi temiz, kolektivist bir yaşamın yüceliğine inanmış onlarca insan. Birkaç yıl öncesi de Bandista'yı keşfettim. Geç oldu, güç oldu ama keşfettim.

Bu saydıklarımın hepsi zor günlerin, kötü günlerin dostudur. Şarkılarıyla, türkülerıyla, marşlarıyla verdikleri gücü, yaşama sarılma azmini bizzat onların dahi hesap edebildiğini sanmam. MÜTHİŞLER!

TARİHTEN BİR ŞAPLAK

Tulay German'ın ikinci plağı 'Kızılıklar Oldu mu?'nun arka yüzüne yerleştirilmiş 'tarihi' bir şarkı. Tulay German'ın akıl hocası Erdem Buri, daha yeni yeni kıpırdamaya başlamış popun, aydınlık yarınlar özlemini de dile getirebileceğini düşünmüştür. Yarınımız aydınlık olmadı ama bu ayrı bir konudur; suçlusu da ne Erdem Buri'dir, ne de başka biri. Suçlu derindedir, en derinde.

Hakikaten hayata tutun(dur)ma konusunda üstatlar ve bu konuda üstlerine yoktur.

Bir Bandista şarkısı dinleyerek söylediklerimin doğruluğunu sınavabilirsiniz: "Haydi barikata, haydi barikata, ekmek-adalet ve özgürlük için..."

*"Aşkımın şiddetinden koptu gönlün freni,
Doktor beni sanıyor hâlâ şizofreni"*

BAKIRKÖY AKIL HASTANESİ'NDEN ANILAR

Hastalarımız
Biz ve
Belki de Siz...

Psikiyatrist Dr. Lâtif Ruhşat Alpkan

okuyan us

Erkin Koray'ın meşhur şarkısının sözleri aslında kime ait?
(Sabahleyin adım adım
Yolları hep aradım
Körolası çöpçüler
Aşkımı süpürmüşler)

Taburcu olmayı kafaya takan gerçek bir şair: Recep Güngör
(Üsküdar gözümde tütüyor
burcu burcu / Artık beni
taburcu edin taburcu)

Dr. Lâtif Ruhşat Alpkan, Afife Jale'den Neyzen Tevfik'e, kendini Atatürk'ün oğlu ya da cumhurbaşkanı sanandan "Madem öleceğiz, niçin doğuyoruz?" gibi sorularla hayatın anlamını arayanlara kadar çok renkli bir insan topluluğunu karşınıza çıkarıyor.

Bir bakıma ülkemizin vicdanını ortaya koyuyor ve mizahi bir dille okurları halkça görmezden geldiğimiz arızalarımız üstünde düşünmeye yönlendiriyor.

Ali Taran, şimdi artık hayal olan Ayşe Özyılmaz evliliğinin balayındayken, kendini eleştirenlere yolladığı sert twitte "Kedi dünyayı ciğer görür, insan insanı insan. Kedi ciğeri

yer, insan insanı!
(Akademi yıllarımdan çok sevdiğim bir kitaptan Ters Horoz 1971)" demişti...

Onun akademide çok sevdiği kitap, İrfan Alkaya'nın Ters Horoz'dur ve lisedeyken içindeki şiirleri biz de çok sevmiştik...

TERS HOROZUM
BERBER OLMUŞ
TARAĞI TEK DİŞ.
TERS HOROZUM
DOKTOR OLMUŞ
RECETESİ
KÜK KÜRİ KÜK.

Bütün bir liseyi sanatçı yapan resim öğretmeni- heykeltıraş Semahat Acuner Ters Horoz'dan şiirler okurdu bize.

"...TERS HOROZUM ÇİFTÇİ OLMUŞ
ÇİFTLİĞE TAVUK DOLMUŞ...
AH İRFAN...NE DELİ ADAMDİ Bİ
BİLSENİZ...ÇOK DA İYİ HEYKELCİYDİ.
GENÇ GİTTİ. NUR İÇİNDE YATSIN.

İRFAN, İNCE İNCE UĞRAŞARAK
GERÇEKÇİ HEYKELLER YAPARDI...

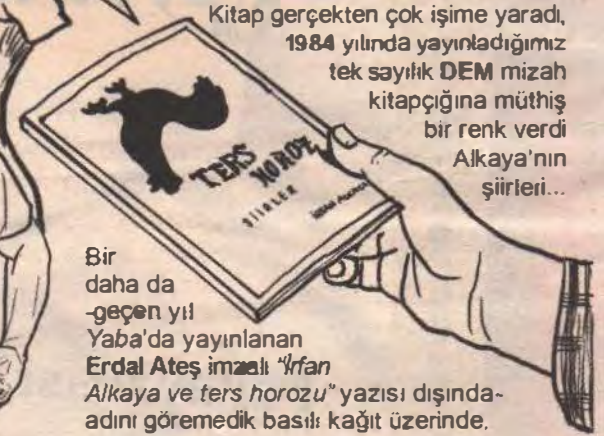
SONRA DA MARİFETLİ
ELLERİYLE Bİ CİRPIDA
YAMULTURDU ONLARI...

TAMAM, ŞİMDİ OLDU DERDİ...
ABİDİK- GÜBİDİK HEYKEL KOY-
MUŞTU ADLARINI...AH, YAŞA-
SAYDI, DAHA NELER YAPARDI...

KİTABINI SANA HEDİVE EDEYİM,
KARİKATÜR ÇİZİYORSUN,
MUTLAKA İŞİNE YARAR SENİN.

Kitap gerçekten çok işime yaradı,
1984 yılında yayınladığımız
tek sayılık DEM mizah
kitapçığına müthiş
bir renk verdi
Alkaya'nın
şiirleri...

Bir
daha da
geçen yıl
Yaba'da yayınlanan
Erdal Ateş imzalı "İrfan
Alkaya ve ters horozu" yazısı dışında-
adını göremedik basılı kağıt üzerinde.

"Şiirin son merhalesi olan, Türk Çağdaş Abistire Şiirinin kurucusu" İrfan Alkaya'dan (1938-1972) birkaç şiir:

İstanbul'u dinliyorum
Gözlerim kapalı
Maçka'ya gidemiyorum
Karaköy tıkalı
Tak tık tak biraz sonra
Nemçe kiralı da orda

Şattülarap
Halim harap
Nasibim olsun
Bi yudum petrol

Sen bana kalbinde iki ölü
beş yaralı var deme.
Benim kalbimde
sevgi mezarlığı var
çok sevgi yatar.
Bi demet çiçek
getir de ko.
Lütfen bi dakika da
saygı duruşu.

Daha doğrusu urgan yetişmez

Sabreden
koruk
üzüm olur
Sabreden
moruk da
ölür.

Ağızyla söyler
Gözüyle beğenmez
Ve o gözüyle
gördüğünü de
Bir türlü söylemez

Ey Konfüçyüs
Konfüçyüs
Sakabın teli
bin üçyüz
Üçbin-üçyüz
olsa ne çıkar
Hintliler Çin
Seddi'ni yıkar.

Söylemeden geçmeyelim, Ali Taran'ın çok sevdiği Ters Horoz kitabı 1971 değil, 1967 basımıdır, dahası twitte konu olan kedili-ciğerti şiir de bu kitapta yer almamaktadır. Acaba "kitap okumam" açıklaması sahibi dahi reklam-cımız, o şiiri akademide bizzat Alkaya'dan dinlemişti de belleği ona oyun mu oynamaktadır?

SIRADAKİ ŞİİRİMİZ:
TARRUGİ BEY SULTAN
PALAMUTA KARŞI

YARIN İÇİN BİR ALIŞVERİŞ ANKETİ

1. Adem ile Havva'nın sembolik anlatısındaki incir yaprağını hatırlayınız. Böylesi bir örtünme size inandırıcı geliyor mu?

2. Bugün buradan, ne pahasına olursa olsun, yeni giysiler almış olarak çıkacaksınız. Bu alışverişi yapmak özgüveninizi ve özgürlük duygunuzu artıracak mı?

3. Biz size, modanın genel kabul görmüş kuralları çerçevesinde ürünler sunacağız. Buna direnecek misiniz? Eğer direnecekseniz, bunun nedeni, bir hikâyenin parçası olmak istememeniz mi? Kendi hikâyенizin yazarı mı olmak istiyorsunuz? Yoksa bu direnç de bir moda mı?

4. Modanın her şeyden önce ortak bir dil yaratmak olduğunu biliyorsunuz. Modanın kodlarını, dilbilim kavramlarına başvurarak oluşturacağımız bir anlam dizgesiyle çözebiliriz. (Ah, Barches!) Bu emperyal dilin iletişim kurallarını yeterince biliyor musunuz?

5. Modanın her şeyden önce ortak bir görüntü yaratmak amacıyla olduğunu biliyorsunuz. Belki de sizin gerçekliğinizle bir türlü örtüşmeyen (ah, ne yaparsınız başaramazsınız bunu) bir görsel dizge var. Bu kozmetik yapı içinde konumlanmanın bitmek bilmez bir "ulaşma çabası"yla sonuçlanacağını hatırlatmak isteriz. Ulaşılabilecek misiniz?

6. Soyunma kabinde, deneyeceğiniz giysiyi giydikten sonra, önce bedeninize mi bakacaksınız aynadaki yansımanızın gözlerine mi? Nasıl görüldüğünüzle mi ilgilisiniz, yenilenmişliğinizi nasıl gördüğünüzle mi?

7. Unutmayın, hareketli görüntülerden çok, zamanı ve mutlak güzelliği donduran karelerle ilgilenir moda. Kontrol edilebilir, yönlendirilebilir, üstünde oynanabilir ve böylelikle yüceltilebilir bir hayal dünyasında, yarışçı olmaya hazır mısınız?

8. O çok beğendiğiniz giysiyi denemeden önce, çıplak bedeninize uzun uzun bakacak mısınız?

9. "Moda, insanın kendisine yakışanı giymesidir," klişesine verilecek cevabınız var mı?

10. Bu alışverişi yaparken, bir başkasının neler aldığına dikkat edecek misiniz? Eğer aynı giysileri deniyorsanız, kıyaslama yapacak mısınız? Bu kıyaslamayı yaparken, nereye bakacaksınız; diğer insanın ta kendisine mi, aynadaki görüntüsüne mi?

11. Aynalar olmadan alışveriş yapabilir misiniz?

12. Beğendiğiniz giysi, bir başkasına yakıştıysa, almaktan cayacak mısınız, daha arzulu bir ruha mı bürüneceksiniz?

13. Alacağınız giysinin, sosyal çevrenizde nasıl karşılanacağını düşünecek misiniz?

14. Alacağınız giysinin, hayatınızdaki gerçek rakipler tarafından nasıl karşılanacağını düşünecek misiniz?

15. Alacağınız giysiyi "gerçekten" kendiniz için mi alacaksınız?

16. O çok beğendiğiniz, içinde kendinizi "iyi hissettiğinizi" söylediğiniz, rahat hareket etmenizi sağladığı için mutlu olduğunuz giysiyi, sadece evde giymeniz şartıyla, kimseye göstermemeniz şartıyla satacağımızı söylesek, yine de alır mısınız?

17. Belki de çok beğenmediğiniz bir giysi. Ama daha bu sabah, bir gazetede, ünlü birinin üstünde benzerini gördünüz. Ayrıca satış görevlimiz, bu giysiden sadece bir tane kaldığını söyledi. Kararınız ne olacak?

18. Modanın değişiklik temeli üstüne kırılu bir sistem olduğunu siz, bizden daha iyi biliyorsunuz. Bu değişime hazır mısınız? Ne almak istiyorsunuz? Elle tutulur bir giysiyi mi, o giysinin elle tutulamayan sosyal anlamlarını mı?

19. İsteddiğiniz giysiyi aldığınızda cinsel bir haz duyacak mısınız?

20. Sigortasız çalışanlar, çocuk işçiler, kaynakların tüketimi, araçların kâr payları... Büyük ve kararlı bir güçle karşı karşıyasınız. Ortak suçun bir öznesi olmaktan rahatsız olmadığınızı biliyoruz. Açıkçası bu bizi mutlu ediyor.

Nasıl görüldüğünüz, hangi tatminleri yaşadığınız bizi ilgilendirmiyor. Elimizden kaçamayacağınızı biliyoruz. Bizden kaçsanız, bir sonraki yakalar. Bu büyük dil, kolay oluşturulmadı, Adem ile Havva'yı hatırlayınız. Sadece paranızı istiyoruz. Ama karşılığını da veriyoruz. Soyunma kabindeki bakışlarınızı hatırlayın. Devam edecek misiniz?

21. "Estetik"le başlayan cümleler kurmanızı seviyoruz. "Moda estetik bir baktır," deseniz bile. Önemli olan o bokun hepimize bulaşıp bulaşmadığı. Önemli olan o estetik değerlerin, kim tarafından ve nasıl yaratıldığı. Biz, bugün, burada, size en estetik giysileri denettireceğiz. Heyecanlı mısınız?

22. Unutmayınız, temel amacımız süreklilik. Bu arayış, bu takip ediş hiç bitmemeli. O istediğiniz sınıfsal varoluş, sistemi zenginleştiren hayat duruşu "çok"lukla mümkün. Bugün buradan ne kadar giysi alacaksınız?

23. "Modayı izlemek en demode davranıştır," diyenleri çok seviyoruz. Bizim için önemli olan aynı dilden konuşuyor olmak. Ortak dilin öznesi olan herkes bir gün bu kapıdan girecektir. Gerektiğinde ortak zevkin nefretini kazananak bir "şey"i bile satabileceğimizi biliyorsunuz. Size zevksizliği satsak, alır mıydınız?

24. Her alışverişte çocukluğunuzu hatırlar mısınız?

25. Hazır mısınız?

"Küçük bir yalana kızmazsınız herhalde: Tek istediğimiz sizi mutlu etmek!"

DEĞMEZ

Değmez dedi

Yolunu beklerken içtiğim sigaralar
ve dün geceden arta kalan ne varsa masada
Erken saatte uyandım

Yatak odamın tavanı eğilirken üzerime

Bir saat daha uyudum belki iki

Anlaşılmamak acıktırıyordu insanı

İki gün önceden kalan pizzanın son dilimini ısıtacağım

Mikro dalga değmez dedi

Arka koltuğuna kustuğum birçok taksici ve
karşılıksız aşklardan kalan ne varsa elimde

Herkes, her şey aynı fikirdeydi

Küçükken dinleyip unuttuğum masalları düşündüm uzun uzun

Kötü bir gün geçiriyordum bu fikre alışığım

İçmek için çok erkendi

yeniden doğmak için çok geç

Başka bir şehirde yaşamak için

doktor olmak için mesela

Her şeyi bırakıp gitmek için çok geçti

ya da tekrar çocuk olmaya karar vermek için

Yeni yeni yerler keşfetmek için

bir daha sevmek için

Seni özlemek için uygun bir zamandı sadece

Yarım şişe viski vardı tezgâhin üzerinde

Elim kesme bir cam bardağa yürüdü

Bardak değmez dedi

Seni sevmek seni mutlu etmekte

Seni sevmek geceden kalan viskiyi

gündüz gözüyle şişeden içmekte

Şapkamı takıp çıktım evden

Kırık kalpli insanlar huzuru denizlerde arar

Sahiller kandırılmışlar ve aldatılmışlarla doludur bu yüzden

Şimdi bıraksam sulara kendimi

karanlığım benden önce boğulur dedim içimden

Bir resmini buldum kolayda iç cebimdeydi

Bir banka oturdum

Merhaba dedin yanımda olmayan sen

Gözlerin yine aynı sendi dudakların ve ellerin

Sana en yakın olduğum şey

iç cebimde taşıdığım solgun bir resimdi

Seni sevmek yapabilmek değil

Yapmasını sevmekti

Seni sevmek

Yokuş aşağı hızla giden

patlak frenli bir arabanın içindeyken çalan şarkıyı sevmekti

Bir sigara çıkardım paketimden

Gülümsedin aynı kendin gibi

Ben de gülümsedim

Seni yeniden sevebildirdim o anda

Değmez dedi

Kutudaki son kibrit çöpü ve rüzgârda salınan martılar

Seni sevmek adaletse

Hüküm giymeliydi tanrılar

AYIN ALBÜMÜ AŞK ÇARPSIN Kİ

"Aşk acı sever, kime değerse sonu keder" diyor Aydılgel Yalnızlıkla Yaptım adlı albümdeki Aşk Acı Sever şarkısında. Bir anlamda Aragon'un "Mutlu Aşk Yoktur" şiirine de göndermede bulunuyor. Asıl mevzu belki de aşk değil de Aragon'un dediği gibi mutlu bir çiftin ol(a)maması mıdır? Yani problem aşkın kendisinde değil de çiftlerde mi? Ya da asıl soru şu mudur: Aşk kadının ve erkeğin kavuşmasındaki imkansızlığı mı anlatır? O nedenle mi aşk bitince "aslolan sevgidir" deyip aşkı bir anda bertaraf ederiz? Aşk, aynı tiner gibi yanıcı ama uçucu bir şey, sevgi de kalıcı diye düşünüyoruz. O zaman şunu diyebiliriz; aşk arayışı ve yıkımı beraberinde getirir. Yani içsel bir deneyimdir. Egoyu parçalayan, benliğin yıkımını hızlandıran, dolayısıyla gerçeklikle bağını zayıflatan bir süreç. Bu ruhsal bir dönüşümü, değişimi sağlar. Sert ve yıkıma meyilli bir duygu aşk, asla naif değil. Bu tuhaf, aynı zamanda masalsı süreç, farklı yapılarıdaki erkek ve kadının bir süre sonra gerçeklikle çarpışmasının yarattığı gerginliğe, o meşhur ama trajik çatışmaya yol açar. Ya da tüm bu sorulara cevap arayarak böyle böyle oylarız kendimizi.

Aydilge de böyle yapıyor, soruları soruyor ama cevaplarını bildiği bu yıkıcı duygunun şarkısını yaparak kendini rahatlatmaya çalışıyor. Yalnızlıkla yaptım derken, düşünmeden, hesaplamaadan düşülen aşka yalnızlık biçiyor. Belki de yanlışlık demek istiyor ama yine de aşkın acısına duyulan ihtiyaç bunu gölgeliyor. İhtiyaç diyorum, çünkü o sızıyı herkes seviyor, çünkü o sızıyla büyüyoruz, serpiyoruz, ele geliyoruz. Evet, Aydılgel aşkın masallardaki gibi mutlu sonla bitmediğinden dem vuruyor şarkısında. Yani gökten üç elma

düşmüyor, ne âşkların ne de aşka tanıklık eden üçüncü kişilerin (dinleyicilerin) kafasına. Burada elbette bir serzeniş var. Dinleyiciyi de içine alan bir serzeniş. Aşkın imkânsızlığından söz edilirken, her şeye rağmen aşka olan inancın sürekliliğinin kırılmasına da incelikli bir gönderme var. Biliyor ki aşk biterse, aşkla yapılan her şey bitecek.

Sözel anlamda konsept bir çalışma bu. İçinden aşk geçiyor. Müzikal anlamda da bazı farklılıklar var. Aslında izleğinde büyük bir değişim olmasa da, albümün melodik yapısı önceki hüznü yapılarından sıyrılmış. Yine yaylılar var ama bu sefer daha coşkulu,

eğlenceli. Albümün yapımını üstlenen Alen Konakoğlu, şarkıların düzenlemelerini de yapmış. Ufak dokunuşlarla geniş alanlar açmış. Farklı bir Aydılgel çıkmış sonuçta. Aydılgel'in yorumundaki alaturka söylem de kırılmış. Sesini farklı söyleyiş biçimlerinde denemiş, rahat bırakmış.

Albümün en dikkat çeken parçaları; Yalnızlıkla Yaptım, Aşk Acı Sever, İstanbul, Akıllı Bir Deli... Dinleyin, göreceksiniz, gökten üç elma düşecek!"

Serbest Vuruş

28 Nisan'da sanatta 40. yılı kutlanan müzik dünyasının fenomen isimlerinden İlhan İrem Serbest Vuruş'un bu ayki konuğu.

Hüseyin Aygün: Stockholm Sendromu
Pınar Selek: Muamma
Akil İnsanlar: Açıl susam açıl
Emek Sineması: Eski fotoğraflardan yok oluyoruz birer birer
Ahmet Altan: Babalar ve oğulları
Müslüm Gürses: Sensiz Olmaz
Cemal Süreya: Üvercinka

Kör Gecenin Sağduyusu: Mutrib

"Müzik dinlemek için acıkmam ve özlemem gerek" diyor Gülşah Erol, kendisiyle yapılan bir söyleşide. Bu ifadeyi çok sevdim. Bir nevi dinleyeceği müziğe hazırlanmayı da kapsıyor bu anlatım. Sadece yaptığı müziğe değil, bir başka müzisyenin yaptığı müziği dinlemeye de adanmak anlamına geliyor söyledikleri. Salt bu nedenle bile sevebilirim onu ve Mutrib'i. Ama bundan fazlasını hak ediyorlar.

Henüz albümü yok Mutrib'in. Muhtemelen bu yıl içerisinde ilk albümlerini dinleyicisine ulaştıracaklar. Ama uzun zamandır aktif olarak sahneler. (Onları tek tek zaten farklı projelerin içerisinde, daha önceden tanımiştık.) Şarkıları internet üzerinden paylaşıyor. Dedim ya, daha fazlası diye... Grup iki yıl önce kurulsa da, hepsinin müzikal kariyeri göz doldurucu. Grubun kurucu kadrosundan olan ve aynı zamanda solisti Gülşah Erol, hem besteci, hem çelist, hem de Anadolu Senfoni Orkestrası sanatçısı. Yine grubun diğer kurucularından Alp Çoksoyluer bas gitarist, besteci, ses mühendisi. Mutrib'in bateristi Zafer Tunç Resuloğlu ve özellikle gitaristi Çağrı Erdem üzerinde çokça konuşulmayı hak ediyor. Çağrı'nın gitardaki ustalığı hemen fark ediliyor. Kaosa yakın bir çalma biçimi var. Aslında grubun tamamı bu ruh halinde. Bunu da müziklerine hayli yansıtıyorlar. Bu aynı zamanda cesareti, belli bir umursamazlığı da beraberinde getiriyor. Elbette bu umursamazlık kalıpların

dışına çıkma arzularıyla ilintili. Ritmik gidişatı sekteye uğratma özgürlüğünü çokça kendilerine tanımişlar. Bu doğaçlamacı olmalarıyla, deneysel alana ilgi duymalarıyla da ilişkili bir durum. Aynı zamanda elektronik tınılar ve kararında bırakılmış bir noise etkisi de hissediliyor. Tüm bu özellikler ritimde belli bir oranda agresifliği ve hız duygusunu ya da ivmesi kademe kademe artan bir yükseliş duygusunu da hissettiriyor. Solistin yorumu da önemli. Yorumunda hafif dozda bir melankoli, bazı yerlerde bilerek, isteyerek söylemine katılmış bir yeknesaklık var. Bu dinleyiciyi rahatsız eden ama içine de çeken bir edki yaratıyor. O anlamda çok başarılı. Grubun tamamı müzik eğitimi almış. Dolayısıyla müzik bilgilerini yaratıcılıklarıyla birleştirmiş; sınırlarını genişletmişler.

Şarkıların konusu genellikle hayat içerisindeki oyunlar ve kurulu düzen üzerine. Fakat sözcükleri dramatize ederek kullanmıyorlar. Sert bir üslup ama savruk bir anlatım hissi uyandırıyorlar. Savruluk dediğim, nizamı bozma eğilimi ya da yukarıda sözünü ettiğim umursamazlıkla ilgili... Kısacası, sağlam bir grup geliyor. Hatta geldi. Benden söylemesi...

babylon SOUND GARDen 2013

İSTANBUL / PARKORMAN
25 MAYIS

ANKARA / AHLATLIBEL
26 MAYIS

Kings of Convenience
DeVotchKa Molotov Jukebox
... VE ÇOK DAHA FAZLASI ...

TORBA TUTMAK “ERDEM” İSTER

Bizim semtte bir torbacı vardı. Erdem abi. Kimse sevmeydi. Bütün mahalle nefret ederdi. Bilirlerdi çünkü, üstü kapalı da olsa ne iş yaptığını. Ben Erdem abiyi severdim. Çünkü insanları hor görmeden evvel tanımak lazım. Herkes Erdem abi için “tu kaka” diye bahsedirdi. Neden? Tehlikeli şeyler satıyor çünkü. Tamam, eyvallah. İyi bir şey yapmıyor belki ama insanların içinde bulunduğu durumu yargılamadan evvel o duruma nasıl düştüklerine bakmak gerek. Okulun tam karşısındaki apartmanda yaşırdı. Annesi ve kardeşi Emrah’la... Anası garip bir kadın, yaşlı, biraz da cazgır... Kardeşi de, saldırmıyorsa çayırda mevlam kuyruğu modunda bir çocuktu. Bir keresinde annemden tokat yemiştin, Erdem abiyle sohbet ediyordum diye. İşte insanlığımız bu kadar. Mahaldekilere kalsa, Erdem abi ölmeliydi. İyi olan buydu, yaşamaya hakkı yoktu.

Kullandığı maddelerden mi bilemiyorum ama acayip felsefe yapardı Erdem abi. Hayatımda etkilendiğim ilk ve birkaç hikâyeden biri olan bir hayat hikâyesi vardı Erdem abinin. Bana hep derdi ki, “Dik dur. Ne olursa olsun, yaşamın sona ne getirirse getirsin, dizlerin kırılsa da ayakta duruyormuş taklidi yap.” Bir torbacıdan beklenmeyecek kadar çevik cümleler kurardı. Makine Mühendisliği mezunu, sol kolunun yarısını çok sevdiği işini yaparken bir makineye kaptıran bir adam. 12 yaşında tek başına Kars’tan İstanbul’a kaçmış, kabızmalık yapmış o yaşında, okula başlamış, derken alışmış İstanbul’a... Sonra babası ölünce, annesi ve kardeşi de yanına gelmiş. Erdem abi o zaman daha da güçlü hissetmiş kendini, zaman geçtikçe de güçlenmiş sahiden ve bütün zorluklara rağmen İTÜ’den mezun olmuş. Okul bitiriyor, askerliğini tamamlıyor. Sonra dev bir firmanın fabrikasında işe başlıyor güzel bir maaşla. İmkânları, yokluktan varlığa geçiyor. Erdem abi bozmuyor burada da kendini... Sonra evleniyor, bir tane de çocuğu oluyor...

Günün birinde evinin telefonu çalıyor Erdem abinin. Karısı açıyor telefonu. Telefonda ses Erdem abinin hastanede olduğundan falan bahsediyor. Sonra öğreniyor ki karısı, Erdem abi kolunu fabrikadaki bir makineye kaptırmış. Artık çolak bir kocası var. Pek önemsemiyor bunu... Kocası sonuçta. 1 ay sonra Erdem abiyi nedensiz bir şekilde işten çıkartıyorlar. Nedensiz gibi gösteriliyor ama aslında o fabrikada sakatlara yer yok! Karısı yine metanetli davranıyor. Bir sabah kalktığında Erdem abi, mektup buluyor salonda. Karısı her şeyi açıklıyor o mektupta... Bu zamana kadar katlanmasının sadece düzelter umuduyla olduğundan bahsediyor. Ancak işler daha da kötüye gidiyor, terk ediyor Erdem abiyi, çocuğu da bırakarak... Erdem abi yine bozmuyor kendini. Kısmet, kader diyor... Tam bu duruma alıştığına bir adam geliyor, bir şeyler söylüyor. Erdem abinin, oğlum diye 2 yıl boyunca başına bastığı çocuğun aslında kendi oğlu olmadığını, karısının bir başka adamla ilişkisi bulunduğunu ve ihaleyi Erdem abinin üzerine bıraktığını kesin bir şekilde belgelerle ortaya çıkıyor. Erdem abi

de öfkesini, çocuğu yetiştirme yurduna bırakarak alıyor. Sonra da izini kaybettirip, bizim oralara taşınıyor annesi ve kardeşiyle... En kısa özeti bu işte. Öyle bir adamın neden böyle olduğuna da gelince... Fabrikadan atıldıktan sonra simit falan satmış bayağı bi vakit... “Her ne kadar zoruma gitsen de satıyordum” diyordu... Sonra küsmüş. Tak etmiş canına. Vazgeçmiş her şeyden. Esrarla tanışmış, hapla tanışmış. Kötü adam olmayı tercih etmiş ya da onu oraya itmişler herkes el ele verip...

Bir gün okulun bahçesinde maç yaparken bağışmalar duyduk. Erdem abi annesini camdan aşağı attı. Bir şey olmadı kadına. Birkaç hafta hastanede yattı. Sonra da zaten memleketine döndü. Erdem abiyi de birkaç ay ortalarında görmedik. Geldi sonra geri. Annesini neden camdan aşağı attığını anlattı. Evde kavgaya tutuşmuşlar. Annesi Erdem abiye, “Karını elinde tutamadın bile, adam değilsin” gibisinden laflar ediyor. Erdem abinin de kafası güzel. Atmış camdan aşağı. Sonra bütün mahalle daha da tiksindi Erdem abiden, annesinin canına kastetti diye. Kimse arka planda olanlara bakmadı. Yine dışladılar. Erdem abi yine ‘öteki’ oldu...

**Hızlanmaya
başladı adımlarım.
Tam oraya
yaklaştığımda,
ceset torbasıyla
birini çıkarttılar.**

Başka bir vakit, yine okulun bahçesinde top oynuyoruz. Trafik durdu, bağışmalar falan. Dışarı çıktık. polisler vardı. Erdem abiyi çembere almışlar. Erdem abinin elinde piknik tüpü var, gazı açık. Elinde de bir çakmak. “Yaklaşmayın, çakarım” diye tehdit ediyor polisleri. Sonra sakinleşti. Polisler dövmeye başladılar, gözüne alıyoruz bahanesiyle. Araya girmek istedim. Polisin biri copla sırtıma vurdu. Gözümden yaş geldi. “Adamı öldürüyorsunuz abi bırakın” dedim. Beni de aldılar karakola... Birkaç saat sonra beni bıraktılar. Bir hafta sonra da onu bıraktılar. Dövmüşler bayağı... Erdem abi karakoldan döndükten sonra aradan üç gün geçti. Bir sabah okula gidiyorum. Saat sabahın altı buçuğu... Erdem abilerin binanın önünde ambulans var, polis var... Millet camlardan bakıyor. Bir şey olduğunu anladım. Hızlanmaya başladı adımlarım. Tam oraya yaklaştığımda, ceset torbasıyla birini çıkarttılar. Aklıma ilk gelen; Erdem abinin, kardeşi Emrah’ı öldürdüğü oldu. Sonra Emrah kapıdan çıktı. Geriye kalan tek seçenek vardı. O da doğru seçenekti.

36 yaşındaydı, onu son gördüğümde. Hâlâ da öyle... Erdem abi 19 sayfalık bir veda mektubu yazmış, yaklaşık 20 küsur tane uyuşturucu hap yutup merdivenlerden inmeye çalışırken. İkinci kattan yuvarlanmış, öylece de kalmış. Gece boyu kimse görmemiş, duymamış. Beyin kanaması geçirmiş. Belki ilk anda müdahale edilse yaşırdı. Yaşamadı ama. Kimse de anlamadı Erdem abiyi. Ben hep anladım. Eğer öyle bir insan o hallere düşüyorsa, mutlaka vardır bir iten... Erdem abiyi hiç unutmam. Unutmam da... Ve Eşkiya filminin müziklerinden olan ‘Fırat Ağtı – Enstrümantal’i ne zaman dinlesem, kafamı kaldırıp gökyüzüne doğru, Erdem abiye göz kırparım. Ben seni hep anladım abi...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Nerdeydiniz lan 23 Nisan’da, niye gelmediniz koltuğa oturmaya!
- Yüzüne bakan da ansiklopedi okuyorsun sanır, alt tarafı listeye bakıp yemek siparişi vereceksin!
- Okula yeni başlamış öğrenci gibisin. Biraz gırışken olsana oolum, aç kalırsın!
- Ossurniak isterken sıçmak nedir bilir misin evlat!
- 3 S içinde kaldım; Serdar, Seyit, Sedat!
- Bu performansla on yıl daha yaşar mıyım dersin, kendimi çok hor kullanıyorum fark etmişen!
- Sakalları kestim, bahar temizliği!
- Hem isimleri unutuyosun hem atasözlerini unutuyosun, ne cinssin lan sen!
- Dergiye kedl getirebiliyo muyuz!
- Yarım saattir kimse küfür etmedi, başımıza bir şey gelmiş olmasın!
- Ben istifa ettim oolum Beşiktaş’tan!
- Popiiler olana başka bir yerden bakmadığımız sürece yarra yering şarapları!
- Müjdeliler olsun, ikinci küfrümüz de geldi!
- Yine çuvala nevale getirirmissin. Bizi habire besliyorsun, sonumuz Hansel’le Giret’e benzeyecek diye tırsıyorum hacı!
- Bu iğrenç espriyi de yaptırdın ya bana!
- Alışveriş rengi mavidir panpa, yoksa bilmiyo musun, o yüzden öyle yapıyorum sayfa!
- Sonra hep ben günah keçisi oluyorum!
- O kadar evi kim satın alıyor lan, gofret reklamı gibi ev reklamı olur mu hiç!
- Mevsim meyveleri geldi, sen gelemedin dombilligil!
- Deniz Gezmiş’in sayfasını yaparken, Rodrigo’nun gitar konçertosunu dinledik!
- Adagıyo nedir bildin mi!
- Manita mı edebiyat mı? Tabii ki de kaymaklı şöbiyet tatlısını tek geçerim!
- Ohaa çileğe bak domates kadar, direkt hormonspor!
- 40 yaşına geldim, hâlâ fotoşopta alışveriş poşeti yapıtıyosunuz bana!
- Çok iş var diye üzülen editör de bir seni gördüm, cins mısın nesin!
- Bu ne böyle şurup kaşığı gibi, ben gerçek çatal kaşıkla içmek istiyom çorbamı!
- Ne anlatıyon lan vir vir vir vir vir!
- Ananas, ayva, çilek... Alfabetik sıraya göre kestim meyveleri, nasıl güzel olmuş mu!
- Mizah görünümü edebiyat dergisi de olsa, lütfen biraz terbiyeli olalım olmi!
- Dergide hadi neyse de, prospektüsteki taşlıh ölümcül olabilir, dikkat et müdür!
- Prospektüs nasıl yazılıyomuş baksana hemen hacı, rezil olmalı!
- Entel köftecide köfte mi yenirmiş, üç saattir midem yanıyor!
- Ohh bi dergi daha bitti, hadi içmeye!

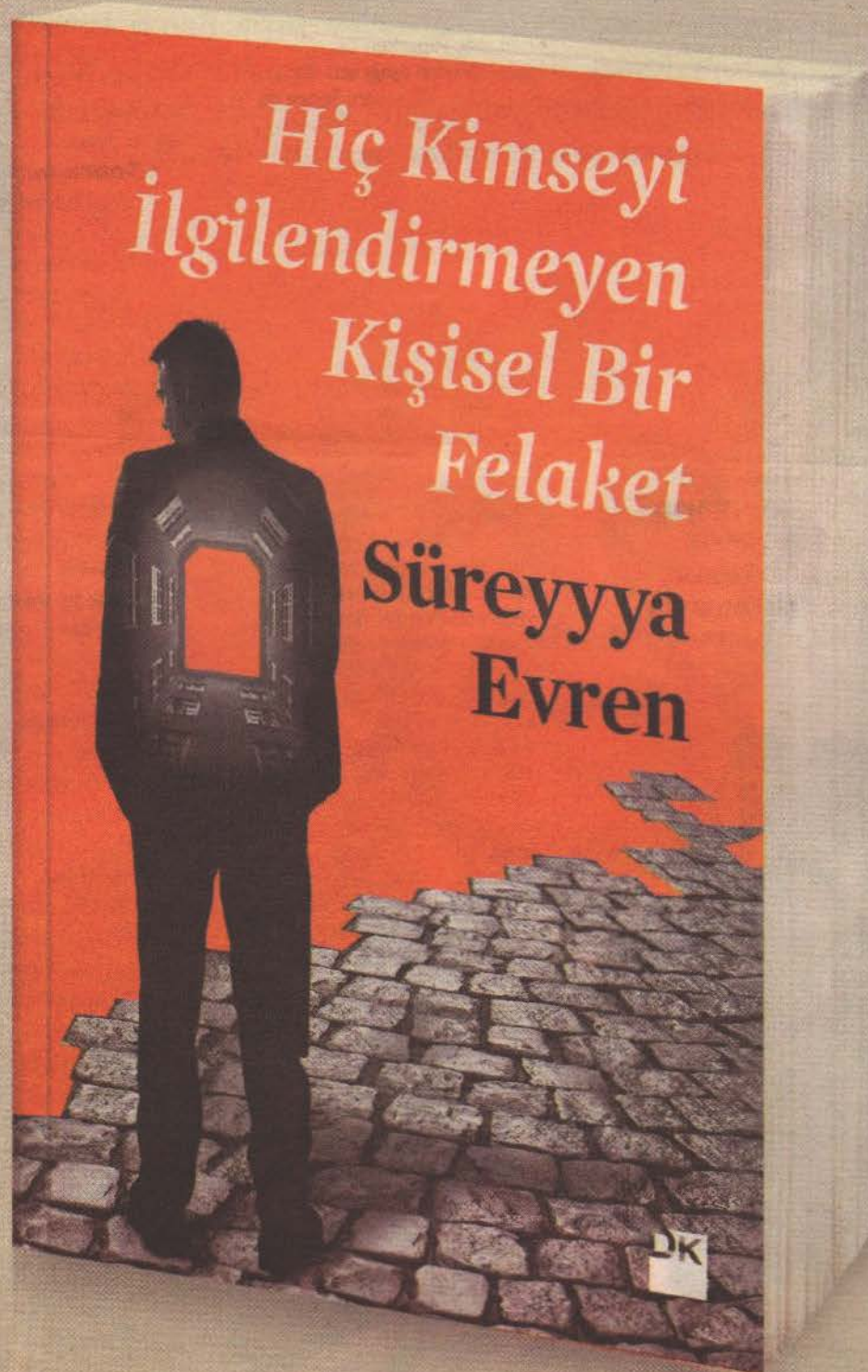
Mayıs 2013 Sayı:3 - Aylık Süreli Yayın - Yayıncı: MEDÜ YAYINCILIK
İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Hızal
Yayın Koordinatörü: Erdem Öztop
editor@otdergi.com - bilgi@otdergi.com - reklam@otdergi.com
www.otdergi.com

Adres: İnönü Mah. Ufukda Sok.No:7/1 Şişli İSTANBUL Tel: (0212) 232 33 09
Başka: Uygun Basım, Merkez Mah. Çınar Cad. Kavak Sok. No:34
Yenibosna-Behçetevler İSTANBUL Tel: (0212) 451 60 90
Genel Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22 - İSSN: 1308-450X

OT’te yayımlanan tüm yazı, çizim, espri ve karikatürlerin yayın baskıları esastır. Teşekkür, yazı ve çizimlerin izni alınmaksızın hiçbir yazı, başlık ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Herkesin kendi felaketine adanmış bir roman.

“Hep zayıf oldum. Çok zayıf. İncecik. Karaktersiz. Silik. Gölgede.
Tedirgin. Takipte. Bilemez. Sessizce sinirli. Hep arkadan geldim.
İkinci. Gümüş madalya. Aynı bugünkü gibi.”

“Ben dünyaya talihli geldim. Samsun’un Krklu Mahallesi’nde doğdum. O mahallede Kürtler, Lazlar, Çerkesler ve Boşnaklar bir aradaydı. ‘Komünist’ adlı kitabımda anlattığım gibi, ben dokuzuncu sınıftayken, TKP ile ilişkisi olan ‘Komünist Mehmet’ diye bir çocukla tanıştım. O benim dünyamı değiştirdi. Sonra TKP’nin Samsun’daki temsilcileriyle tanışıp konuşmaya başladım. Sonra İstanbul’a niversiteye geldiğimde, tam bir boşluğa düştüm. TKP’nin Komintern’den ayrılıp gizli çalışmayı terk etmesi dönemi ‘Desantralizasyon’. İşte benim ‘Güven’ romanımda, İstanbul’a geldikten sonra anlattığım dönem; gizli çalışmak için partiyi arayan delikanlılar bizleriz. O dönemlerde, edebiyat zevkim gene bugünkü gibi, karma. Sanat tutkunu komünist bir gencim. Ahmet Haşım’i, Yahya Kemal’i seviyorum. Ama Nazım’a bayılıyorum. ‘İspanya’dan Mektup’ isimli şiir o günlerde yazıldı. Sonra bir ara, “Savaş başladı, dünyada koşullar değişti. Biz niye çalışmıyoruz?” diyoruz. Sonunda 43’te yeniden gizli çalışmaya başlayan rgte, TKP’ye girdik. 44’te tutuklamalar başladı. ‘İstanbul’ şiiri, o dönemin ürünüdür. Ama aklımda hep roman yazmak vardı. Tutkum ‘Güven’i yazmak. Ben o zamanlar daha ‘Güven’ demiyorum, ‘İtimat’ diyorum. Faklteneden arkadaşım Yusuf Atılgan’a kitabın adını ‘Güven’ yapacağım dediğimde, bana kızdı, ‘Sigorta şirketi mi kuruyorsun?’ dedi.”

